

വിഷയവിവരം.

	പേജ്.
ബാപ്പുജി.	683
പതാകാഗാനം (കവിത)	685
ഗാന്ധിസൂക്തമാല	686
സമ്പാദകീയം	688
ആറടിമണ്ണ് (ചെറുകഥ)	692
പുലരുക പുലരുക നീ (കവിത)	695
മഹാത്മഗുവചനം	696
നിന്റെ ഭാവി. (കവിത)	697
ചോക്ക് ലോറുവാല (ചെറുകഥ)	698
സംശയം തീർക്കൽ (കവിത)	700
മടിയന്മാർ	702
കുമാരനാശാൻ (കവിത)	706
വാടിയമാല (ചെറുകഥ)	707
പകൽപ്പൂവ്	709
കരുണയിലെ രസം	710
കലാകാരനോട്	713
നഴ്സിന്റെ മകൾ (ചെറുകഥ)	715
യജമാനൻ സവാരിയ്ക്കുപോയ്	724
ലീലാതിലകം	725
ഗ്രാമീണകുസുമം (കവിത)	728
ലഘുലേഖ (നാടകം)	729
കേരള മാസി (കവിത)	742
നായർ (ഗവേഷണം)	743
രാധേ (കവിത)	744
രഹസ്യപേടിക (നോവൽ)	745
പതിതയുടെ പശ്ചാത്താപം	752
ആദ്ധ്യാത്മികാദർശങ്ങൾ (തുടർച്ച)	753
ഒരു സുന്ദരകല (കലാപംക്തി)	759
ബാലപംക്തി	761
സിനിമാപംക്തി	765
വിനോദപംക്തി	767
നിരൂപണപംക്തി	769
ജ്യോതിഷപംക്തി	772

വരിസംഖ്യ.	രൂ. ണ. സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6—0—0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3—8—0
ഒറ്റ പ്രതിക്ക്	0—8—0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8—0—0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ.

മാനേജർ, കലാനിധി,
തിരുവനന്തപുരം.

കാന്തി

അധികകാലം
നിലനിൽക്കുന്നതു്.

അസാധാരണവും ആകർഷണീയവും ആയ പരിമളത്തോടും കൂടിയതു്.

സ്വസ്തിക്ക് ഓയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്, ബോമ്പെ.

SWLP1 Som. 50 Malayalam.

കൈനോട്ടം

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാരായണപ്പിള്ള.

വില 1 ക.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

VII
വീതിയുള്ള കൈ

യാവദാദിത്യസ്തപതി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ.
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ"

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൧ } ക്രമമായ ഇടവം { ലക്കം ൭

ബാഷ്പജി

പി. എ. എൻ. മേനോൻ

I

പുരോഗമനോന്മുഖമായലോകം ഓരോ നിമിഷവും അതിവേഗത്തിൽ മുമ്പോട്ട കുതിച്ചു ചാടിപ്പോകുന്നു. എന്തൊരിരമ്പമാണ്! എന്തു വേഗതയാണ് ഈ പാച്ചിലിന്! പക്ഷേ ഈ വൊളിയും വെപ്രാളവും തനിക്കു ബാധകമല്ല എന്ന നിലയ്ക്ക് ആ ഒരൊറ മനുഷ്യൻ മാത്രം അതിസൂക്ഷ്മതയോടെ വളരെ പതുക്കെ മാത്രമാണ ഓരോ ചുവടും മുമ്പോട്ട നീങ്ങുന്നതു്. എന്തൊരുറപ്പാണ്, ആ ഓരോ കാൽവെപ്പിലും ദൃശ്യമാകുന്നതു്! സുനിശ്ചിതമായ തന്റെ പന്ഥാവിൽ നിന്നു സുശിക്ഷിതമായ ആ പാദങ്ങളും ഒരിക്കലും വ്യതിചലിക്കുകയില്ല.

അതിസൂക്ഷ്മതയോടെ എന്തോ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം. ബാഹ്യമോടിയാകുന്ന പൊള്ളപ്പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ചപ്പുചവറുകളും അങ്ങുമിങ്ങും കുന്നുകൂടിക്കിടക്കുന്നു. അവ ഓരോന്നും അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി ചികഞ്ഞു നോക്കുകയാണ്. തനിക്കും ലോകത്തിനും ആവശ്യമുള്ള എന്തോ ഒന്ന് അവിടെ ഉണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. മനുഷ്യസ്നേഹികളായ പൂർവികന്മാർ തങ്ങളുടെ അനന്തരാവകാശികൾക്കു സമ്മാനിച്ച അമൂല്യമായ ഒരു രത്നം, ബാലിശമായ മനഃസ്ഥിതിക്ക് അടിമപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ അവിടെ എവിടെയൊ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ തിരഞ്ഞെടുത്തു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു് മട

ക്കിക്കൊടുക്കണം. അതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹം. നിരന്തരമായ അന്വേഷണപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി അതു കണ്ടെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞു. ഓ! അതിന്നു് എന്തെന്തു മാറാരുങ്ങളം സംവിച്ചിരിക്കുന്നു! അതിന്റെ സച്ഛമായ ധവളിമയിൽ ബാഹ്യമോടികളുടെ വിവിധവർണ്ണങ്ങളം അവിടവിടെയായി ഇഴകിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകപ്പാടെ അതു വല്ലാതെ വികൃതമായിരിക്കയാണു്. എങ്കിലും കപ്പയ്ക്കുടിയിൽ നിന്നും ആ രത്നം തിരിച്ചറിഞ്ഞു കണ്ടെടുക്കുവാൻ പ്രത്യേകമായൊരു ശക്തിവിശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായി. ഗംഭീരമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു് സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും അലയടിച്ചു. ആ കണ്ണുകളം വികസിച്ചു. അത്ഥവത്തായ ഒരു പുഞ്ചിരി ആ ചുണ്ടുകളിൽ കളിയാടി. പങ്കംപുരണ്ട ആ രത്നവും കയ്യിൽപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ പറയുകയാണു്, "യേശുവും, ബുദ്ധനും ലോകത്തിന്നു സമ്മാനിച്ച ഈ അമൂല്യരത്നം ഇതുവരെയും പുറപ്പുകിട്ടുള്ള ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കടിയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നതു കണ്ടു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാനിതിനെ കഴുകിവെടുപ്പാക്കി എന്റെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന സഹോദരന്മാക്കു സമ്മാനിക്കും. അവർ അതുകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടരാകും; സംതൃപ്തരാകും."

II

മുട്ടമറിയാത്ത തോത്തുമുണ്ടും മുളവടിയുമായി ആ അജ്ഞനഗ്നനായ ഫക്കീർ ലോകം മുഴുവൻ ചുറ്റിനടക്കുന്നു. പരിഭ്രമിച്ചു പരക്കം പായുന്ന പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യനെ അഭിമുഖീകരിച്ചുനിന്നു പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—"സഹോദരാ! ഭയപ്പെടാതിരിക്കു. നിങ്ങൾക്കു സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും നല്കുവാൻ, നിങ്ങളെ സമ്പന്നരും സംപൂർണ്ണരുമാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഒരേ ഒരു വസ്തു എന്റെ കയ്യിലുണ്ടു്. ഞാനതു് നിങ്ങൾക്കു തരുവാനായി ഇതാ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു വാങ്ങുക." ആദ്യമാദ്യം പലരും ആ രത്നത്തെ ഉറ്റു നോക്കി നെറ്റി ചുളിച്ചുകൊണ്ടു പിറുപിറുത്തു. "ഫൂ! കപ്പയിൽ നിന്നു ചികഞ്ഞെടുത്ത കപ്പിക്കഷണം! പാവം! ആ മനുഷ്യനു ഭ്രാന്താണു്." പക്ഷേ ഓരോ ദിവസവും ആ കല്ലിൽ നിന്നു പുതിയ പുതിയ രശ്മികളം പുറപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ശക്തിയേറിയ വെളിച്ചത്തിൽ ലോകത്തിനു് അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ ഒരുശിരും ഉണർവും അനുഭൂതമായി. ചുരുക്കം ചില സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്കു് ആ കല്ലിന്റെ സച്ഛമായ ധവളിമയുടെ ഇടയിൽ ക്രൂടി അതിശോഭനമായ ചിലതു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അവർ അതിനെ മറ്റുള്ളവക്കു് വ്യാഖ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. "അഹിംസാ."

III

ഠൊ! ഠൊ! ഠൊ! ദിഗന്തങ്ങളം ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു മൂന്നു വെടിയുണ്ടകളം ചീറിപ്പാഞ്ഞു. ഠാം! ഠാം! ഠാം! പരമ പാവനമായ ആ മോഹനമന്ത്രം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു സുഗന്ധവാഹിയായ ജഗൽപ്രാണൻ അങ്ങിങ്ങു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു. അക്രമത്തിന്റെ നേരെ മുഖം ചുവപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കമ്മസാക്ഷി കടലിലൊളിച്ചു.

മനുഷ്യനെ സ്നേഹിച്ച കുറ്റത്തിനു് ആ കർമ്മയോഗിക്കും ശിക്ഷ നല്കപ്പെട്ടു. യേശുവിനേയും, അബ്രഹാംലിങ്കനേയുംപോലെ പക്ഷേ ലോകം പുരോഗമിച്ചിരിക്കയല്ലെ?! പരിഷ്കരിച്ചിരിക്കയല്ലെ?! അന്നത്തെ കുരിശിനു പകരം ഇന്നൊരു കൈത്തോക്കാണു് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. കപ്പിച്ചില്ലും രത്നക്കല്ലും തിരിച്ചറിവാനുള്ള

ശക്തി തന്റെ സഹോദരങ്ങൾക്കു സിദ്ധമാകുന്നതിനു വേണ്ടി ജഗൽപ്പിതാവിന്റെ കരുണാലേശം പ്രാർത്ഥിച്ചു നിന്നിരുന്ന ആ ത്യാഗവയ്യന്റെ ശുഷ്കിച്ച ശരീരത്തിൽ മുന്നിരിമ്പുണ്ടകം പ്രവേശിച്ചു. തന്റെ എതിരാളിക്കു് ഒരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു.

അവിചാരിതമായ ആ വേർവാടു ലോകത്തെ മുഴുവൻ കണ്ണീരിൽ കുളിപ്പിച്ചു. അതിനു കാരണഭൂതനായ മനുഷ്യവിദ്വേഷി

ആശാലത.

കലാനിധിയിൽ ഖണ്ഡശ്ശ
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന
സുപ്രസിദ്ധ നോവൽ

വില 2 ക.

യെ സകലരും ഏകസ്വരത്തിൽ ശപിച്ചു. തങ്ങൾക്കു സിദ്ധമായിട്ടുള്ള രത്നത്തെ കൈവിടാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി എന്തും, എന്തും പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു് അവർ ഒരോരുത്തരും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. പക്ഷെ അതെല്ലാം കേവലം നൈമിഷികങ്ങളായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം തന്നെ ഓരോരുത്തരുടേയും കാൽ വഴുതിത്തുടങ്ങി. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ ഇന്നു് മനുഷ്യൻ അങ്ങിനെ വഴുതിവഴുതി പ്പോകുകയാണു്. ഈ പോക്കിന്നിടയിൽ അപൂർവ്വം ചിലർ മാത്രം അവരറിയാതെ തന്നെ വിളിച്ചു പോകുന്നു. "അപ്പാപ്പാജി!!"

പതാകാഗാനം

നമ്പ്യാരുവീട്ടിൽ, നാരായണമേനോൻ

(വന്ദേമാതരം.)

വാനിലോളമുയർന്നയന്നാടിയാടിക്കളിക്കട്ടേ,
ഹാ, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻകൊടിക്കൂറകൾ!
കാട്ടേറെ നാം പ്രതീക്ഷിച്ച ഘട്ടമിപ്പോളണഞ്ഞു-
ണ്ടിട്ടുനമ്മുടെ ബന്ധമെല്ലാം വിട്ടുപോയല്ലോ. [ല്ലോ,
നിഷ്ഠുരമായ്ച്ചിരം നമ്മെ ക്കെട്ടിയിട്ടോരടിമത്ത-
ക്കെട്ടിച്ചങ്ങലയെ നമ്മൾ പൊട്ടിച്ചുവല്ലോ!

വാനിലോളമുയർന്നയന്നാടിയാടിക്കളിക്കട്ടേ,
ഹാ, നമ്മുടെ ഐശ്വര്യത്തിൻ പൊൽപ്പതാകകൾ
മഞ്ഞുവായ്ക്കാണിപ്പു ധൈര്യസത്യ-
വിശ്വാസാദികളെ
മഞ്ഞ, വെള്ള, പച്ചയെന്നീ നിറഭേദങ്ങൾ.
മനോജ്ഞമായിതിൻ നടുക്കങ്കിതമാം ചക്രം നമുക്കിനിയെന്നും പുരോഗതിയെന്നല്ലോ ചൊല്വൂ!

വാനിലോളമുയർന്നയന്നാടിയാടിക്കളിക്കട്ടേ
ഹാ, നമ്മുടെ ജന്മഭൂവിൻ ജയക്കൊടികൾ.
വീരശീ,വീരശ്രീപ്പതകയിതുയർത്തിക്കെട്ടുക,നമ്മിൽ
വിശ്വാസത്തെ, ഐശ്വര്യത്തെ, ത്യാഗശീലത്തെ.
സത്യധർമ്മാദരുടേയും പൂത്തടത്തിൽ വളർത്തട്ടേ,

നവയുഗഭാഷാ നിഘണ്ടു.

ഒന്നാംഭാഗം 7 ക.
രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിയിൽ.

സത്യവും സമാധാനവും ശക്തിയുമൊപ്പം
വന്ദനം ചെയ്യുതിൻ കീഴിൽ വന്ദേ-
കൈകോർത്തണയട്ടേ,
ഹിന്ദു,മുസ്ലീം, ക്രിസ്ത്യൻ,സിക്ക, പ്രാഴ്സിയുംമഠം.
വാനിലോളമുയർന്നയന്നാടിയാടിക്കളിക്കട്ടേ
ഹാ, നമ്മുടെ മാതൃഭൂവിൻ കൊടിക്കൂറകൾ!!

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

മാനുഷൈക്യം.

ഞാൻ ഈശ്വരന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ഏകത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു; അതിനാൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ ഏകതയിലും എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. നമുക്ക് ശരീരങ്ങൾ ഭിന്നങ്ങളാണെങ്കിൽ എന്തു്? ആത്മാവു് ഒന്നല്ലേ ഉള്ളൂ. കിരണാപഭ്രേഷണത്തിൽ സൂര്യരശ്മികൾ അനേകങ്ങളായിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഉൽപത്തിസ്ഥാനം ഏകമാണു്.

യങ് ഇൻഡ്യാ. 25—9—24.

ഒരു വ്യക്തിക്കു് ആധ്യാത്മികമായ നേട്ടമുണ്ടാവുകയും, തന്മൂലം അവന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവർ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യേക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ അദ്വൈതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ മനുഷ്യന്റെ താത്വികമായ ഐക്യത്തിലും അതേ കാരണത്താൽതന്നെ എല്ലാ ജീവരാശിയുടെ ഏകതയിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഒരുവനു് ആത്മികമായ ലാഭം ഉണ്ടാവുന്നെങ്കിൽ ലോകം മുഴുവനും ആ ലാഭത്തിൽ ഭാഗഭാക്കായിത്തീരുന്നു; അതുപോലെ ഒരുവനു പതനം സംഭവിച്ചാൽ അതുമൂലം ലോകം മുഴുവനും പതിക്കയും ചെയ്യുന്നു. യങ് ഇൻഡ്യാ. 4-12-24.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ക്ഷേമത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നതോ, അതിൽ മാത്രം സംതൃപ്തമാകുന്നതോ ആയ ഒരു ധർമ്മവുമില്ല. വിപത്തുയേണ, യഥാർത്ഥപാതകിക്കു പുറമേ മറ്റനേകം പേരെ പരോക്ഷമായോ അപരോക്ഷമായോ ബാധിക്കാത്ത ഒറ്റ ധർമ്മച്യുതിയും ഇല്ല. അതിനാൽ ഒരു വ്യക്തി ഗുണവാനോ ദോഷിയോ ആയിരിക്കുന്നതു് അവനെമാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല; സമുദായത്തെ മുഴുവനേയും—അല്ല, ലോകത്തെ മുഴുവനേയും സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതിയാണു്.

എത്തിക്കൽ റിലിജിയൻ.

എല്ലാ ജീവനും സാരവതഃ ഒന്നാണെന്നും ആ ഐക്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽകാരത്തിനുവേണ്ടിയാണു മനുഷ്യരാശി അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നതെന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്തിനോടു്—അഥവാ തത്വദർശനത്തോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ നമ്മുടെ ഭാഗധേയത്തിന്റെ പരമപ്രമാണപുരുഷനായ ഈശ്വരനിലുള്ള സജീവവിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. അദ്ദേഹത്തിനെക്കൂടാതെ ഒരു പുല്ലൊടിപോലും അനങ്ങുന്നില്ല.

ഗവർമ്മെൻറുമായുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ 88

വ്യക്തിത്വം.

വ്യക്തിയാണു പരമാദരണത്തിനു ഏകപാത്രം. യങ് ഇൻഡ്യാ. 13-11-24.

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശക്തിവർദ്ധനയെ ഞാൻ ഭയത്തോടുകൂടിയാണു വീക്ഷിക്കുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു മൂഷണവിധികളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വളരെ നന്മ ചെയ്യുന്നതായിരുന്നാൽത്തന്നെയും, സർവ്വപരോഗതിയ്ക്കും നാരായവേരായിരിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വത്തെ നശിപ്പിച്ചു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു് അത്യന്തം ഹാനി വരുത്തുന്നു. മാഡ്രൻറിവ്യൂ. 1935.

തങ്ങളുടെ ജീവിതലക്ഷ്യത്തിൽ ഉജ്ജ്വലമായ വിശ്വാസത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമായ സുസ്ഥിരചിത്തത്തോടുകൂടിയ ഒരു ചെറുസംഘത്തിനു ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെ മാറ്റുവാൻ കഴിയും, ഹരിജൻ. 19-11-38.

മനുഷ്യൻ

സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുപരി.

മനുഷ്യനും അവന്റെ കർമ്മവും രണ്ടു വിഭിന്നവസ്തുക്കളാണ്. ഒരു പദ്ധതിയെ നിരോധിക്കയും എതിർക്കയും ചെയ്യുന്നതു് ഉചിതമായിരാം; എന്നാൽ അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിനെ നിരോധിക്കയും എതിർക്കയും ചെയ്യുന്നതു തന്നെ നിരോധിക്കയും എതിർക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യമാണു്. എന്തെന്നാൽ നാമെല്ലാവരും, ഒരേ ബ്രഹ്മാവിനാൽ സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ടവരും, ഒരേ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സന്താനങ്ങളും ആകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്മിലുള്ള ദിവ്യശക്തികളും അനന്തമാണു്. ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയെ അവമാനിക്കുന്നതു് ആ ദിവ്യശക്തികളെ അവമാനിക്കുകയാണു്; അതുവഴിക്കു് ആ വ്യക്തിയെ മാത്രമല്ല ലോകത്തെ മുഴുവനും നാം ഹിംസിക്കുന്നു. ആത്മകഥ. 337

മനുഷ്യൻ തൽപ്രതിപാദിതമായ പദ്ധതിയ്ക്കുപരിയാകുന്നുവെന്നു ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വ്യക്തികളെന്ന നിലയിൽ ആംഗ്ലോയർ, അവരാൽ രൂപവൽകൃതമായ പദ്ധതിയേക്കാൾ എത്രയോ നല്ലവരാണു്.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യാ. 13—7—21.

മനുഷ്യനിൽ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ സംശയബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല. ഉദാരവും സൌഹാർദ്ദപൂർവവുമായ ഏതു പ്രവൃത്തിക്കും അതു നിയതമായി വഴങ്ങും.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യാ. 4—8—20.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചിൻ വാങ്ങണമെന്നുള്ള എന്റെ നിർദ്ദേശം ഇൻഡ്യയുടേതുപോലെ തന്നെ ബ്രിട്ടന്റെയും താല്പര്യാർത്ഥമാണു്. നിങ്ങൾക്കുള്ള വിഷമം, ബ്രിട്ടനു സ്വമനസ്സാലേ നീതി ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നതാണു്. അക്രമരാഹിത്യസാമർത്ഥ്യത്തിൽ എനിക്കുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യപ്രകൃതിയ്ക്കു്, ഒരുകാലത്തും വഴങ്ങാത്ത ഒരു സ്വഭാവമുണ്ടെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു. ഹരിജൻ. 7-6-42.

ഒരുവൻ അക്രമരാഹിത്യവിധിയുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ഏതു മനുഷ്യനും, അയാൾ എത്ര തന്നെ ദുർവൃത്തനായിരുന്നാലും, അനുകമ്പാപൂർവ്വവും സമർത്ഥവുമായ ആചരണത്താൽ പാപനിവൃത്തനായിത്തീരാനുള്ള സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നു് അവശ്യം വിശ്വസിക്കണം. ഹരിജൻ. 22-2-42.

ഞാൻ ഒരു ചെറുബാലനായിരുന്നപ്പോൾ, രാജ്കോട്ടിൽ രണ്ടു് അന്ധരായ കലാപ്രയോക്താക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ ഗായകനായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ വാദിത്രം പ്രയോഗിക്കുവേ, വിരലുകൾ ലേശംപോലും തെറ്റാതെ തന്ത്രികളിൽ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശ്രോതാക്കൾ മന്ത്രബദ്ധരെന്നപോലെ അവയനയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഓരോ മനുഷ്യഹൃദയത്തിലും തന്ത്രികളുണ്ടു്. ശരിയായി തന്ത്രിയെ മീട്ടുന്നതിനു നാം അറിഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി—ശരിയായ സംഗീതം നമുക്കു പുറപ്പെടുവിക്കാം. ഹരിജൻ. 27-5-39.

ഒരു മഹാസമാധി

ഏപ്രിൽ 14-ാം തീയതി വൈകുന്നേരം 8-47-ന് ശ്രീരമണമഹർഷി നിർവ്വാണപദം പ്രാപിച്ചു. ലോകമൊട്ടുക്കു ജ്ഞാനദീപ്തി ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മണിദീപം പൊലിഞ്ഞു. ഏതാനും മാസങ്ങളായി ശരീരസുഖം കുറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നെങ്കിലും, അപകടസന്ധിയിൽ എത്തിയിട്ട, പത്തുപതിനാലുദിവസമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. ഒടുവിൽ, 'രമണമാലാ'സ്തോത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു സാഞ്ജലിബന്ധം നിന്നിരുന്ന ബ്രഹ്മശതം ശേഷന്മാരുടെ മധ്യത്തിൽ, അദ്ദേഹം ഇഹലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. രാത്രി മുഴുവനും വേദപാരായണം നടന്നു. നിർവ്വാണപദം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിനു 71 വയസ്സേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

രമണമഹർഷിയുടെ ശിഷ്യസമൂഹത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഉള്ള വിവിധജാതിമതസ്ഥർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹവിയോഗം ഭാരതഖണ്ഡത്തിനു മാത്രമല്ല, വിശ്വത്തിനാകപ്പാടെ ഒരു തീരാനഷ്ടമാണു്. കഴിഞ്ഞ അമ്പതുകൊല്ലമായിട്ടു്, ജീവന്മുക്തനായി ഭഗവാൻ തിരുവണ്ണാമലയിൽ ജീവിച്ചുപോന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപസ്യയുടെ ശക്തിയാൽ ആ ഓണംകേറാമൂല ജനനിബിഡമായ തീർത്ഥയാത്രാകേന്ദ്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ശ്രീരമണമഹർഷി മധുരാഡിസ്ട്രിക്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ 1879-ൽ അവതരിച്ചു. പിതാവിനു വക്കീൽപ്പണിയിൽനിന്നു ധാരാളം ആദായം ലഭിച്ചുവന്നു. ബാല്യദശയിൽത്തന്നെ വെങ്കിട്ടരാമനിൽ ആധ്യാത്മിക വാസനകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അതുത്തോളം പഠിത്തത്തിൽ താൽപര്യവും കുറഞ്ഞുകണ്ടു. ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ജീവിതരീതികളെപ്പറ്റി വായിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനധികം ഉത്സാഹം.

ഗൃഹജീവിതം തന്റെ ആത്മികമായ വളർച്ചയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്നു കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം 17-ാം വയസ്സിൽ വീടുവിടുകയും ഒടുവളരെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞശേഷം തിരുവണ്ണാമലയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടെ അരുണാചലക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ ദിവസേന ഒട്ടുവളരെ മണിക്കൂർനേരം ധ്യാനമഗ്നനായിരിക്കപതിവായി. അനന്തരം, ഇപ്പോൾ പാതാളലിംഗക്ഷേത്രമായി പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു് അഗാധഗുഹയിൽ തപോനിഷ്ഠനായി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം ഇരുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം എറുമ്പു മുതലായ കീടങ്ങൾ തിന്നുതീർത്തിരിക്കുന്നയവസ്ഥയിൽ ആണു് അദ്ദേഹത്തിനെ അവിടെവച്ചു് പണ്ഡിതാഗ്രണിയും കവിയുമായ ഗണപതിശാസ്ത്രികൾ കണ്ടെത്തിയതു്. ശാസ്ത്രികൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ ഒരു നോട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞു. ശ്രീരമണമഹർഷി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനെ വിസ്മൃതമായ ലോകത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു് ഈ ശാസ്ത്രികളായിരുന്നു.

കാലക്രമേണ രമണമഹർഷിയുടെ മാതാവു് ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയിട്ടു് സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചു. 1922-ൽ ആണു് ആ പുണ്യവതിയുടെ ദേഹവിയോഗം സംഭവിച്ചതു്.

അവരുടെ സമാധിസ്ഥാനത്തിനു ചുറ്റും കാലക്രമേണവളർന്നുവന്ന ശ്രീരമണാശ്രമം ഇന്നു വിശ്വവിശ്രുതമായിരിക്കുന്നു. 28 കൊല്ലമായി മഹർഷി ഈ ആശ്രമത്തിൽത്തന്നെ താമസിച്ചുവന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഭക്തന്മാർ അവിടെ വന്നുകൂട്ടുകപതിവായിരുന്നു.

ആറുമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഇടത്തേകയ്യിൽ ഒരു അർബുദമുണ്ടായി. പ്രസിദ്ധന്മാരായ ശസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നാലുപ്രാവശ്യം ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തുനോക്കിയിട്ടു്, ഒടുവിൽ ഗോശ്രയായി പിൻവാങ്ങി. ഭക്തന്മാർ താണുവീണപേക്ഷിച്ചു:—"ഭഗവൻ! ഈ രോഗത്തിൽനിന്നു മുക്തനായാലും! അവിടുത്തെ ഇച്ഛാമാത്രത്തിൽ അതു സാധിക്കുമല്ലോ?" എന്നാൽ ആ പ്രാർത്ഥന ഒന്നും അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ടില്ല; ശരീരത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു ചിന്തയും അവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

* * *

ഇൻഡോ—പാക്കിസ്ഥാൻ ഉടമ്പടി.

ദില്ലിയിൽവച്ചു് ഇൻഡ്യയും പാക്കിസ്ഥാനുമായി ഒരു് ഉടമ്പടി നടന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ പലരും 'അയ്യോ' എന്നു നിശ്വസിക്കുന്നതിനുപകരം അതിനെ സംശയബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിക്കയാണുണ്ടായതെന്നുള്ളതിനു കേന്ദ്രത്തിലെ രണ്ടു വംഗമന്ത്രിമാരും രാജിവച്ചതുതന്നെ ഒരു നല്ല തെളിവാണു്. ഇതിനുമുമ്പു് ഇതുപോലെ എത്രയോ ഉടമ്പടികൾ നടത്തിയിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു് അവ എഴുതിയിരുന്ന കടലാസ്സിന്റെ വിലപോലും പാക്കിസ്ഥാൻ കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു്, അവരുടെ മനഃസ്ഥിതി പെട്ടെന്നു മാറുമെന്നു് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?

എന്നാൽ ഈ സംശയബുദ്ധിക്കു് ഇനി അവകാശമില്ലെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. സിൻഡിൽനിന്നു ഹിന്ദുക്കളെ ആട്ടി ഓടിച്ചതുപോലെ, ഒരു ശുദ്ധികർമ്മം ബംഗാളിലും നടത്താമെന്നായിരുന്നു പാക്കിസ്ഥാനികളുടെ മോഹം. എന്നാൽ ആയിരംപേരു് ഇങ്ങോട്ടു കടന്നപ്പോഴേക്കും, രണ്ടായിരം പേർ അങ്ങോട്ടും കടന്നു. ഈ നില തുടർന്നുകൊണ്ടുപോയാൽ, ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു് ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന കാന്ദിശീകപ്രവാഹത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ പാക്കിസ്ഥാനു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, അതുനിമിത്തം വന്നുചേരാവുന്ന സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിൽ രാഷ്ട്രം തകർന്നുപോയേക്കുമെന്നും, അവർക്കു ബോധം ഉദിച്ചു. അതിനാൽ പാകിസ്ഥാൻ പ്രധാനമന്ത്രി ഇക്കുറി ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു നമുക്കു് ന്യായമായി വിശ്വസിക്കാം.

ഈ ഉടമ്പടിയുടെ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം, നാംപ്രതീക്ഷിക്കുംപോലെ, അക്ഷരംപ്രതി പാലിക്കപ്പെട്ടുന്നെങ്കിൽ, രണ്ടു രാജ്യങ്ങളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റു കഠിനപ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഒരു സമാധാനംകണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമേ ഇല്ല. പണ്ഡിതജിയുടെ കറാച്ചി സന്ദർശനവും തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തിനു വഴി നല്കുന്നുമുണ്ടു്.

യുദ്ധമെന്നും പോലീസ്നടപടിയെന്നും മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്ലേശബുദ്ധികൾ അതിന്റെ വരുംവരാഴികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതേ ഇല്ല. ഒരു മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ ദുർവൃത്തനായിരുന്നാലും, അവനെ അനുകമ്പാപൂർവ്വം സൌഹാർദ്ദപരവുമായ ആചരണത്താൽ നേർവഴിക്കു വരുത്താൻ കഴിയുമെന്നു ഗാന്ധിജി നമ്മെ

പഠിപ്പിച്ചു. ആ പാഠത്തെ ഒന്നു പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി വിജയം വരിച്ച പ്രധാനമന്ത്രി അനുമോദനാർഹൻ തന്നെയാണു്,

ഒരേ കുടുംബത്തിൽനിന്നു ഭാഗം പിരിഞ്ഞുപോയ രണ്ടു ശാഖകൾ എന്ന നിലയിൽ സൌഹാർദ്ദപൂർവ്വം പെരുമാറുന്നതിനു് ഇൻഡ്യയും പാക്കിസ്ഥാനും ഉറയ്ക്കുന്നപക്ഷം അന്നു നമ്മുടെ ഭാഗ്യതാരം ഉദിച്ചുവെന്നുപറയാം. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തെത്തുടർന്നു്, സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും ആയ സ്വാതന്ത്ര്യവും നമുക്കു് അപ്പോൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയും. രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടേയും സമ്പദ്സമൃദ്ധമായ പുരോഗതിക്കു വിലങ്ങുതടിയായി നില്ക്കുന്ന സമരഭീതി നീങ്ങുക എന്നതുതന്നെ എത്ര ആശ്വാസപ്രദമാണു്!

* * *

ദേവസ്വം നിയമം.

വല്ലവിധത്തിലും അതും പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. മന്ദം ശങ്കരന്മാർ നിഷ്ക്രാസിതരായി. ഇനി വർഗ്ഗീയമത്സരം ഏന്നൊന്നു നാട്ടിൽ കേൾപ്പാനേ ഉണ്ടാവുകയില്ല. എല്ലാം ശാന്തം! പ്രശാന്തം! ഈ നിയമം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇച്ഛയ്ക്കു വിപരീതമാണെന്നു് ഒരു ക്രൂട്ടർ വാദിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അതു ശരിയല്ലെന്നും, ഹിന്ദുക്കൾ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള നിയമസഭ പാസ്സാക്കിയെടുത്തതായതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ വരാൻ തരമില്ലെന്നും കാൺഗ്രസ്സിലെ ചില പ്രമുഖന്മാർ പറയുന്നതി എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കും? ഗാന്ധിഭക്തന്മാർ അസത്യം പറയുമോ? ശാന്തം! പാപം! 51 ലക്ഷത്തെപ്പറ്റി ക്രൈസ്തവപത്രങ്ങൾ "മിതമായ ഭാഷയിൽ" പിറുപിറുത്തു എന്നുവച്ചു്, നാട്ടുതോറുംനടന്നു് അതിനെ എതിർക്കാൻ പുറപ്പെട്ട മന്ദം ശങ്കരന്മാർ അച്ചുടക്കലംഘനത്തിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവരല്ലേ? അച്ചടക്കത്തെ വല്ലിപുല്ലിവിസ്തരം വിടാതെ പാലിച്ചുപോരുന്ന ശുദ്ധ കാൺഗ്രസ്സുകാർ ഇതു സഹിക്കുമെന്നോ? മദ്രാരമ, ദീപിക തുടങ്ങിയ ശുദ്ധ ദേശീയ കാൺഗ്രസ്സുപത്രങ്ങളും ഇതു എങ്ങനെ സഹിക്കും? "സെക്കുലർ സ്റ്റേറാ" യതുകൊണ്ടു് അഹിന്ദുക്കൾക്കുള്ളിടത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യം ഹിന്ദുക്കൾക്കു് ഇവിടെ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് ശരിയാണോ? ഒരിക്കലും ശരിയല്ലെന്നു് ഗാന്ധിധർമ്മത്തിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസമുള്ളവരൊക്കെപ്പറയും ദേവസ്വംബോർഡിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളേയോ അവരുടെ ഇംഗിതാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കളേയോ തെരഞ്ഞെടുക്കാനാണു് ഇനി നോക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെവന്നാൽ "51" ലക്ഷക്കായ്മ പിന്നെ "കമാ" എന്നു് ആരും മിണ്ടുകയേ ഇല്ല. സമാധാനം നാട്ടിൽ കളിയാടുകയും ചെയ്യും!

ദേവസ്വംബില്ലിനുവേണ്ടി വോട്ടുചെയ്തവരെ ക്രിസ്ത്യാനിഹിന്ദുക്കൾ എന്നോ ഹിന്ദുക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നോ ചിലർ വിളിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. ഇതു കുറെ കടന്ന കൈയായിപ്പോയി. അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ മനഃപൂർവ്വം അധിക്ഷേപിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ ധർമ്മത്തിനും ധർമ്മസ്ഥാപനത്തിനും എതിരായി പ്രവർത്തിക്കയില്ല; പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുമില്ല. അത്തരം ഇരുതലമൂരികളെ മഷിയിട്ടുനോക്കിയാൽപോലും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ കാണുകയില്ല; തങ്ങൾ പള്ളിയിൽ പോകുന്നവരാണെന്നു് അവർ വീട്ടുകളുടെ മേല്ക്കൂരയിൽ കേറിനിന്നുകൊണ്ടു് അഭിമാനപൂർവ്വം വിളിച്ചുപറയും. ഈശ്വരനെ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും സ്മരിക്കുന്നതു വലിയ കുറച്ചിലായിട്ടു് അവർ വിചാരിക്കാറുമില്ല.

ഹിന്ദുമതസംഹാരത്തിനും ക്രൈസ്തവപ്രീണനത്തിനുംവേണ്ടി, കൃസ്തുമതവിദ്വേഷനം രചിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടതിൽ ചിലർ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. എന്തൊരു കഥയില്ലായ്മ! സ്വാമികളും ചെയ്ത മഹാപാപത്തിനു ശിഷ്യൻ പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതല്ലേ? അങ്ങനെയെങ്കിലും സ്വാമികളുടെ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി ഉണ്ടാകട്ടെ.

വാസ്തവത്തിൽ എന്തിനാണീ ക്ഷേത്രങ്ങളും? എല്ലാം അടിച്ചുപൊളിച്ചു കളഞ്ഞാൽ 51 ലക്ഷത്തെ മറ്റു നല്ല കായ്ങ്ങളും ഉപയോഗിക്കാമല്ലോ? മൺറോസായ്പു അന്നു് അതുകൂടി ചെയ്യാതിരുന്നതു് എത്ര കഷ്ടമായിപ്പോയി! കേവലം ഏതാ ജ്ഞാനികളെപ്പുലത്താനായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത സ്ഥാപനങ്ങളും എന്തെല്ലാം അനർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുന്നു? പൊതുജനാഭിപ്രായം ഇതാണെന്നു കാണണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അടുത്ത നിയമനസഭയിൽ "ക്ഷേത്രസംഹാരബിൽ" എന്നൊന്നു ഹാജരാക്കിനോക്കുക. നമ്മുടെ പ്രതിനിധികളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗം അതിനുവേണ്ടി വോട്ടുചെയ്യുമെന്നു തങ്ങളുടെ ദേശീയത പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം.

നെഹ്രുവും സർദാർ പട്ടേലും

കൊ: തി: സംസ്ഥാനം സന്ദർശിക്കുന്നു.

നവ്യഭാരതശില്പികളായ ഈ മഹാപുരുഷന്മാർ നമ്മുടെ "സംയുക്തരാഷ്ട്രകന്യക"യെ സന്ദർശിക്കാൻ വരുന്നു! ഹാ! എത്ര ആനന്ദപ്രദം! അവരെ രണ്ടുപേരെയും ഒരുനോക്കു കാണ്മാൻ ഇന്നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണുകളും എത്രനാളായി കൊതിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇവിടത്തെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിഗതികളും അവർ നേരിട്ടു കണ്ടറിയുന്നതു നിമിത്തം, പല നന്മകളും ഈ നാട്ടിനുണ്ടായേക്കാമെന്നു ജനങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു. കാൺഗ്രസ്സിൽ അർപ്പിച്ചിരുന്ന അവരുടെ വിശ്വാസംപോലെ അതു തകർന്നു തരിപ്പണമാകാതിരിക്കുവാൻ ഇടവരാതെ ഇരിക്കട്ടെ! മി. വി. പി. മേനോനുംകൂടി എത്തുമെന്നു കാണുന്നതിനാൽ, പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ജനതാമദ്ധ്യേ ഉദിച്ചുപൊങ്ങുന്നുണ്ടു്. ആരുവാ! അറിയാം? ഒരു സംഗതി തീർച്ചയാണു്. പണ്ഡിത്ജിക്കും സർദാർജിക്കും ഹൃദയപൂർവ്വമായ സ്വാഗതം നല്കുന്നതിൽ ജനങ്ങളും അസാമാന്യമികയാ മുന്നോട്ടു വരികതന്നെചെയ്യും. ഭാരതമാതാവിന്റെ "കണ്ണിലുണ്ണി"കളായ അവർക്കു ഞങ്ങളും നേരത്തേ സ്വാഗതംപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അവർ ഈ സംസ്ഥാനം സന്ദർശിക്കുന്നതു മുമ്പു ചെയ്തിരുന്ന ഒരു വാശ്യാനത്തെ നിരോധിക്കാനാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥകാരണം അതൊന്നുമായിരിക്കയില്ല. കൊ. തി. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണരീതിയെപ്പറ്റി പ്രശംസാരൂപത്തിൽ അവർ പലതും കേട്ടിരിക്കണം. ഭരണസാരഥികളെ നേരിട്ടുകണ്ടു അനുമോദിക്കുന്നതിനും, ഈ മാതൃകാഭരണരീതിയെ കഴിയുന്നതു മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനും അവർക്കു പക്ഷേ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ മന്ത്രിമാരെ കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിലേക്കു ക്ഷണിക്കയില്ലെന്നു ആരുകണ്ടു? പിന്നെ നമുക്കാരാണീശ്വരാ ഉള്ളതു്!

ആറടി മണ്ണ്

ശ്രീധർ, തമ്പലക്കാട്.

ആ ചെറുപട്ടണത്തിലുള്ള ജന്മിക്കുടിയുടെ വരാന്തയിൽ അയാളെ കാണാം. എല്ലാ ദിവസവും! രാവിലെ ഏഴുമണി മുതൽ രാത്രി ഒൻപതുവരെ! ഒരു തയ്യൽമിഷ്യന്റെ പുറകിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വീങ്ങപ്പെട്ടിയുടെ മുകളിൽ!! അയാളുടെ പാദങ്ങളും കൈകളും കണ്ണുകളും ജാഗ്രതയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അതോടൊപ്പം ആ തയ്യൽമിഷ്യനും വിശ്രമം കൂടാതെ ജോലി ചെയ്യും. എന്തിനു്?

മാന്യതയുടെ മഞ്ഞ് ജൂളവാടിയിൽ വിഹരിക്കുന്ന പരശതം മർത്യരെ, പുതിയ പുതിയ കുപ്പായങ്ങളണിയിക്കുവാൻ!

ശങ്കരൻ ആ പ്രദേശത്തു പ്രസിദ്ധി പെറ്റ തയ്യൽക്കാരനാണു്. ഏതു തരത്തിലുള്ള കുപ്പായങ്ങളും അവൻ ഭംഗിയായി തയ്ക്കും. ആ കലയിൽ അയാളെ വെല്ലുവാൻ ഒരുത്തരുമില്ല. അവൻ തുന്നിയ കുപ്പായത്തിനൊരു കുറവു കണ്ടുപിടിക്കാണിക്കുക! അതു് ഒരുത്തർക്കും ഇന്നുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പത്താമത്തെ വയസ്സു മുതൽ നീണ്ട മുപ്പതു സംവത്സരത്തെ പരിചയം. എന്നാൽ ആ തയ്യൽ പഴഞ്ചൻ 'ഫാഷനാ'കയില്ല. പുതുമകളെ പുല്കുവാൻ അയാൾ സമർത്ഥനായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അവന്റെ വിജയരഹസ്യവും.

ഒരു നിമിഷംപോലും വിശ്രമിക്കുവാൻ അയാൾക്കു സമയം ലഭിക്കാറില്ല. അത്രവളരെ തയ്യൽത്തൊഴിലാണു്, അവന്റെ അടുത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വീങ്ങപ്പെട്ടിയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. അതിനെല്ലാം അയാൾക്കു ശരിയായ പ്രതിഫലവും ലഭിക്കും. എന്നിട്ടും അയാളുടെ ചെറുകുടുംബം ദാരിദ്ര്യശ്രുഷ്കമാണു്. അതെ, അതൊരു വെറും പരമാർത്ഥമത്രേ. രണ്ടു സന്താനങ്ങളും ഭാര്യയും താനുമുൾപ്പടെ നാലംഗങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ആ കുടുംബം! അതിന്റെ ഹേതു?

അയാൾക്കു കുടിക്കണം. കുറച്ചൊന്നുംപോരാ! എപ്പോഴും ആ വയർ മുക്കാൽ ഭാഗമെങ്കിലും മദ്യംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കണം! എങ്കിലേ ആ ശരീരയന്ത്രം പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ. മോട്ടോർ എഞ്ചിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു പെട്രോൾപോലെ! അതിന്റെ വിലകഴിഞ്ഞു ബാക്കിയൊന്നും കാണുകയില്ല.

ത്യാഗത്തിന്റെ നീരുറവയായ തന്റെ കുടുംബിനിയേപ്പറ്റിയോ ഓമനസന്താനങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അവനു് ഓർമ്മയില്ലാതില്ല! പക്ഷേ അയാളെന്തു ചെയ്യും?

താനും തന്റെ തയ്യൽമിഷ്യനുംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായമൊഴിച്ചു് അയാൾക്കു മറ്റൊരു ചരമാനവുമില്ല. അയാൾ താമസിക്കുന്നതുതന്നെ ആ ജന്മിക്കുടിക്കാരന്റെ ശതക്കണക്കിനുള്ള പുരയിടങ്ങളിൽ ഒന്നിലാണു്. പട്ടണത്തിൽനിന്നും രണ്ടുമൈൽ ദൂരെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ! വാടിവീഴുന്ന ഒരു നാളികേരംപോലും ആ പുരയിടത്തിൽ നിന്നെടുക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. അവിടെ

കാട്ടുകമ്പുകംകൊണ്ടു ശങ്കരൻതന്നെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കുടിലിനു പ്രതിമാസം മൂന്നു രൂപാ തറവാടക കൊടുക്കുകയും വേണം. കടയുടെ വരാന്തയിൽ മിഷ്യനിട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ വാടക വേറെ! ഇതു് എത്ര നാളത്തേയ്ക്കു്? ആ മുതലാളിയെ അത്ഭുപ്പിപ്പെട്ടത്താതിരിക്കുന്നിടത്തോളം!

മറ്റാരും ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറയുകയില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഒന്നു ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുവാൻ മാത്രം ഒരു ചെറിയ പുരയിടം വാങ്ങിക്കുവാൻ അവനും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നല്ല! പത്തുപതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു്. താൻ വിവാഹം കഴിച്ചകാലത്തു്! അതിനായി അന്നു് അവന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്നൂറോളം ഉറുപ്പികയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തു വസ്തുവിനു് ഇന്നത്തേപ്പോലെ ഭയങ്കരമായ വിലയില്ലായിരുന്നു. പണത്തിനു വിലയുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ശങ്കരന്റെ സമ്പാദ്യംകൊണ്ടു നല്ല ആദായമുള്ള ഒരേക്കർ സ്ഥലമെങ്കിലും ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു പുരയിടമന്വേഷിച്ചു് അവൻ നടന്നു. ഒടുവിൽ ഒന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. വിലയും എല്ലാം ഒത്തു! കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള തീയതിയും നിശ്ചയിച്ചു. അന്നു രാവിലെ ശങ്കരൻ തന്റെ ബാങ്കറെ സമീപിച്ചു.

അതെ അവൻ തന്റെ പണം സൂക്ഷിക്കുവാനേല്പിച്ചിരുന്നതു് അന്നാട്ടിലെ ഒരധ്യാപകനെ ആയിരുന്നു. പിഞ്ചുഹൃദയങ്ങളിൽ സത്യത്തിന്റേയും സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റേയും പ്രഭ വിതറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരധ്യാപകനെ—കലീനനെ—ആക്ഷേപിക്കുവാൻ തന്നെ വിശ്വസിച്ചുകൂടാ?

പക്ഷേ, ശങ്കരൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അധ്യാപകന്റെ കയ്യിൽ പണമില്ല. അയാൾ അതൊന്നു മറിച്ചുപായത്തു! ഏതായാലും അടുത്തയാഴ്ചയിൽ എങ്ങനേയും കൊടുക്കാമെന്നദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ആഴ്ചകൾ നീണ്ടുനീണ്ടുപോയി! അധ്യാപകൻ തന്നെ കബളിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ശങ്കരനു വ്യക്തമായി. അവനത്ഭുതവും തോന്നി! ആയിരക്കണക്കിനു സമ്പാദ്യമുള്ള ആ അധ്യാപകൻ തന്റെ ഇരുന്നൂറുരൂപാ കബളിപ്പിക്കയോ? എങ്കിൽ ഇത്തരം ധനദാസന്മാരേയും കപടശിരോമണികളേയും, പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും മുതലപ്പെട്ടത്തിയാൽ?.....

ശങ്കരൻ വിട്ടില്ല! തന്റെ രൂപാ വയ്ക്കുവാനാജ്ഞാപിച്ചു. അധ്യാപകന്റെ ഭാവംമാറി:—"നീ എന്റെ കയ്യിൽ പണം തന്നോ? തെളിവു കൊണ്ടുവാ! നിലയ്ക്കു നിന്നില്ലെങ്കിൽ ഇരുമ്പഴിക്കുള്ളിലെ ചോറിന്റെ രുചിയറിയും! ഫോ! ഞാനാരെന്നറിയാതെ കളിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നു!"

"പിശാചു!" ശങ്കരൻ അലറി. പക്ഷേ ഫലമില്ലായിരുന്നു.

രണ്ടുമൂന്നുദിവസത്തേയ്ക്കു ശങ്കരനെ ആ തയ്യൽക്കടയിൽ ആരും കണ്ടില്ല! അവൻ തന്റെ കുടിലിൽ ചിന്താധീനനായി വീണുപോയി. പത്തു പതിനഞ്ചു വർഷത്തെ തന്റെ സമ്പാദ്യം! അവനൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുവാൻകഴിഞ്ഞില്ല!...പ്രതികാരം!... അവന്റെ സിരകളെ ആരോ തട്ടിയുണർത്തി! പക്ഷേ, അതിനുശേഷമുള്ള നിസ്സഹായത!

നാലാംദിവസം ആ തയ്യൽക്കാരൻ തന്റെ കുടിലിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. അവന്റെ ഷർട്ടിന്റെ കീശയിൽ അഞ്ചെട്ടു ചെമ്പുത്തുട്ടു കിടന്നിരുന്നു. വീഥിയിൽക്കൂടെ അവനങ്ങനെ പോയി!.....

"57-ാം നമ്പർ കള്ളുഷാപ്പു്." ആ ബോർഡു് അവന്റെ കാലടികളെ പിടി

ച്ചുനിത്തി. അവൻ അങ്ങോട്ടു കയറി. തലകുനിച്ച്, ആരെങ്കിലും തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടല്ല! യാതൊരു ക്രമബലുമില്ലാതെ!

തന്നെക്കാൾ നൂറിരട്ടി യോഗ്യതയുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന മാന്യന്മാർ കാപട്യത്തിന്റേയും അസാന്മാർഗ്ഗികനടപടികളുടേയും ഇരിപ്പിടമാണെന്ന് അവനു വ്യക്തമായി. പിന്നെന്തിനു താൻ മദ്യപാനത്തിനു ലജ്ജിക്കുന്നു? അതായിരുന്നിരിക്കാം അവന്റെ ഭാവം! അഥവാ, അവൻ യാതൊന്നും ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ലായിരിക്കാം! ഏതായാലും അയാളൊന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

THE UNIVERSAL
AUTOMATIC
NUMBERING MACHINES.
5 Actions 6 Figures.
Price Rs. 40.
The Reddiar Press, Trivandrum

മദ്യത്തിനു ഹൃദയശാന്തി നല്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന്! അങ്ങനെ അന്നു് ആദ്യമായി അവൻ കുടിച്ചു. ക്രമേണ അവൻ കുടിയനായി!

ശങ്കരൻ കുടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആർക്കും യാതൊരു ഉപദ്രവുമില്ല! ആ തയ്യൽ യന്ത്രത്തിനു വിശ്രമം കിട്ടുകയില്ലെന്നു മാത്രം!

വർഷങ്ങളുടെ നിരങ്ങലുകളിൽ അവനു സന്താനങ്ങളുണ്ടായി. പരിവർത്തനങ്ങളുടെ പടവെട്ടലുകളിൽ അവന്റെ ശരീരം ലോകത്തോടൊപ്പം പങ്കുകൊണ്ടു. ആ ഹൃദയമോ? അതാക്കറിയാം?

മിഥുനമാസക്കാലം! പത്തുപന്ത്രണ്ടു ദിവസങ്ങളായി 'ചനചന'യുള്ള മഴ! നാട്ടിൽ സർവ്വത്ര ഗ്ലാനത. ആസ്പത്രികളിൽ രോഗികൾ വർദ്ധിച്ചു.

ശങ്കരനും പനിപിടിച്ചു കിടപ്പിലായി. ചില ദിവസങ്ങൾ വാടി വീണപ്പോൾ ചികിത്സിച്ചിരുന്ന നാട്ടുവൈദ്യൻ കൈ ഞ്ഞുമാറി. "ടൈഫോയിഡ്,"

ഡാക്ടർ! അദ്ദേഹം വന്നേ മതിയാവൂ! പക്ഷേ, കറൻസിയുടെ പ്രയോജനമില്ലാത്തിടത്തു് ആ വമ്പുക്കാർ എത്തിനോക്കുമോ?

എങ്ങനെയോ ശങ്കരന്റെ ഭാര്യ ഡാക്ടറെ വരുത്തി. പതിനഞ്ചു രൂപാ ആ ദിഷഗ്വരന്റെ പോക്കറ്റിൽ വീണു. ആ പണത്തിനുവേണ്ടി, ശങ്കരന്റെ മകളുടെ യൗവനത്തിൽ ഒരംശം വില്പനപ്പെട്ടതു് അവനോ ഡാക്ടറോ അറിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം!

പ്രകൃതിയുടെ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. ഏതോ അദൃശ്യഹസ്തം, പ്രതീചിയിൽ കാർമേഘങ്ങളിൽ മഴവില്ലു നെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മനോഹരമായ ആ കാഴ്ച തന്റെ കീറപ്പായിൽ കിടന്നു കണ്ടുകൊണ്ടു് ആ കലാകാരന്റെ ആത്മാവു് അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു പറന്നു. ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരാത്ത വിധത്തിൽ!

ആ വിധവയ്ക്കും സന്താനങ്ങൾക്കും വലിയൊരു പ്രശ്നം പിന്നെയും ശേഷിച്ചു. ആറടി മണ്ണു്! ശങ്കരനുവേണ്ടി അതാരു നല്കും?

അവരുടെ സ്വന്തക്കാർ പലരുംകൂടി. പക്ഷേ, അവരിലാർക്കുംതന്നെ അവകാശപ്പെട്ടതായി ആറടി മണ്ണുപോലുമില്ല!

ചിലർകൂടി പുരയിടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ കണ്ടു.–"സാധിക്കയില്ല! ഞങ്ങൾ കൃസ്ത്യാനികൾ. ഞങ്ങളുടെ മതനിയമപ്രകാരം പുരയിടത്തിൽ ശവം മറവുചെയ്യുവാൻ പാടില്ല! ചാകുന്നതിനു മുമ്പു് 'മാമ്മോദീസാ' മുങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ പള്ളി

യിൽ അടക്കാമായിരുന്നു.” ആ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മറുപടിയാണിത്.

ശങ്കരന്റെ പ്രേതത്തിനവകാശികളായിരുന്ന ആ സാധുക്കൾ മറ്റു പുരയിടങ്ങളും തിരക്കി. “ആറടിമണ്ണ്”! ആറടിമണ്ണ്”!!” ഇല്ല! അവിടെല്ലാം ഇത്തരം ക്രിസ്ത്യാനികളേയുള്ളൂ. ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും ഒരു പബ്ലിക് ശ്മശാനവുമില്ല!

ആ മാന്യന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പേരിൽ, ശവം മറവുചെയ്യുന്നതിനെ നിരോധിക്കുന്നതു കേട്ട സാധുക്കളായ അവർക്ക് ആ നിമിഷത്തിൽ അനുകമ്പതോന്നിയില്ലായിരിക്കാം! എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ക്രിസ്തു ഇതുകേട്ട് തന്റെ അനുയായികൾക്കുവേണ്ടി കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചിരിക്കണം. പതിതലക്ഷങ്ങളുടെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി ക്രൂശിതനായ അദ്ദേഹം, തന്റെ നേരെ കൊഞ്ഞനം കുത്തുന്ന ഇത്തരം അനുയായികൾക്കുവേണ്ടി ഈശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തിരിക്കും!

പകൽ രാത്രിയുടെ മടിയിൽ തല ചായ്ച്ചു. അന്ധകാരം ലോകസാമ്രാട്ടായി കിരീടമണിഞ്ഞു. കൊട്ടക്കാറു കാഹളമൂതി. ആ കുടിലിൽ കിടക്കുന്ന ശവശരീരത്തിനുചുറ്റും എട്ടുപത്തുപേർ കൂത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ നിലവിളക്കുമാത്രം ആ പ്രേതത്തിന്റെ തലയ്ക്കൽ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. കരാളമായ നിശ്ശബ്ദത!.....

ആ ഓലമറകളേയും തട്ടിനീക്കി അകത്തുകടന്ന കൊട്ടക്കാറു്, അവരെ മരവിപ്പിച്ചുതോടൊപ്പം ആ വിളക്കണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. നിശീതാന്ധകാരം! വിറങ്ങലിപ്പിക്കുന്ന ഭയങ്കരത! അവിടെയും ഒന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു കൊട്ടക്കാറിന്റെ അത്യുഗ്രമായ ക്രൂരംവിളി!

പുലരുക പുലരുക നീ!

നഗരിയിൽ,
പി. അജ്ഞനൻചെട്ടിയാർ.

പരിടമെങ്ങും പാരെങ്ങുപൂശിയ
ഭാരതമണിദീപം
പരമോന്നതപദമേറിയ ദിനമേ പുല-
രുക പുലരുക നീ!
മനുവസമുദായത്തിനു മാനം
പാടേ മഞ്ഞപ്പോൾ,
ദീനതയാലേ ഹരിജനപടലീക-
ളുടയമിരന്നപ്പോൾ,
ആർഷപ്രഭാവമിൻഡ്യാജനനിക്കുരുക
നശിച്ചുപ്പോൾ
ആംഗലമുഷ്കരകരവലയത്തി-
ലണഞ്ഞവൾ കേണപ്പോൾ,
സെയ്ഫ്ഗ്ലോജചലചരിത വീരാജിതർ,
ജയഹരി തൊട്ടുള്ളോർ
ഹാ! വൻകാരാഗാരപുടത്തിൽ-
പ്പെട്ടുതപിച്ചപ്പോൾ,
രൈഫെയുമുസ്ലീം സംഘട്ടനരവ-
മാത്തുതിമിത്തപ്പോൾ,
യിന്ദുസ്ഥാൻ പാകിസ്ഥാൻഫണിവരർ
പത്തിവിതിത്തപ്പോൾ,
ഏതൊരു നവചൈതന്യം
നിന്മൽക്കാശ്വാസം തന്നോ?
അത്തേജഃപുഞ്ജംവാനേറിയ
ദിനമേ പുലരുക നീ!
നിർവ്വാണാത്മകപരമപദത്തിൽ
പൂണ്ടെന്നും പുകളുള്ളി
“സർവ്വോദയദിന”മായിപ്പുലരുക!
പൂതുമകൾ വിതറുക നീ!!

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ വചനങ്ങൾ

സത്യൻ—വാഴ്ക്കാ. (തുടച്ച്)

162. ഇസ്ലാമിന്റെ വെറും പേരും കുറാനിന്റെ വെറും കാഴ്ചയുമല്ലാതെ ബാക്കി ശേഷിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ഒരു കാലംവന്നെത്തുന്നതാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ പള്ളികളും ജ്ഞാനശൂന്യങ്ങളും പൂജാവിഹീനങ്ങളും ആയിത്തീരും. ഈ ഭൂമിയിൽ പണ്ഡിതന്മാർ എല്ലാവരിലും വച്ച് ദുഷ്ടന്മാരായിത്തീരുകയും, അവരിൽ നിന്നും വാദവിവാദങ്ങളും വഴക്കുകളും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. അവസാനം അവർ അവരെതന്നെ നശിപ്പിക്കും.

163. അതിപ്രാർത്ഥനയേക്കാൾ അതി ജ്ഞാനം ശ്രേയസ്കരമാണ്. നിവൃത്തി ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആധാരമാണ്.

രാത്രിമുഴുവനും പ്രാർത്ഥനചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനേക്കാളും ഒരു മണിക്കൂറെങ്കിലും ജ്ഞാനപ്രദാനം ശ്രേഷ്ഠമാണ്.

164. ജ്ഞാനം അന്വേഷിച്ച് അതിനെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നവർക്ക് രണ്ടു ഫലങ്ങൾ ലഭിക്കും:-ഒന്നു ജ്ഞാനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തവും മറ്റേതു് അതു കിട്ടിയതു നിമിത്തവും. അതിനാൽ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ ക്രൂടിയും അവർക്ക് ആദ്യത്തെ ഫലം കിട്ടുന്നതു തന്നെയാണ്.

165. ധാർമ്മികജ്ഞാനത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ മരണമടയുന്നവൻ ജ്ഞാനത്തിൽ വെറും ഒരംശം മാത്രം പിന്നോക്കമായിരിക്കും.

166. ഭൂലോകത്തിൽ കുറാൻ ഏഴു വാങ്മയങ്ങളിൽ പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിലെ ഓരോ വചനത്തിലും ബാഹ്യവും ആന്തരവുമായ ഓരോ അർത്ഥമുണ്ട്.

167. ആയിരം അജ്ഞപൂജകന്മാരേക്കാളും ഒരു ജ്ഞാനി ചൈതന്യഭാരമേറിയതാണ്. ജ്ഞാനത്തിൽ ആഗ്രഹംവയ്ക്കണം എന്നതു് ഓരോ ആസ്തികനും ഈശ്വരൻ നല്കിയിരിക്കുന്ന ആജ്ഞയാണു് ജ്ഞാനോപദേശത്തിന് അയോഗ്യരായിട്ടുള്ളവർക്കു അതു കൊടുക്കുക എന്നു വച്ചാൽ പന്നിയുടെ കഴുത്തിൽ മുത്തുമാലകളും സ്വർണ്ണമാലകളും അണിയുന്നതിനുസമമാണ്.

168. മഹമ്മദ് നബി താഴെ പറയും പ്രകാരം ഉപദേശം കൊടുക്കുന്നതു ഞാൻ കേൾക്കുകയുണ്ടായി. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം നേടിയപുരുഷനെ ഈശ്വരൻ സ്വർഗ്ഗമാർഗ്ഗത്തിലാക്കും. താരങ്ങളെക്കാൾ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നതു പോലെ അജ്ഞനായ പൂജകനേക്കാളും ജ്ഞാനിയായ പുരുഷൻ ശ്രേഷ്ഠനാണ്.

169. അല്ലയോ മുഹമ്മദിന്റെ അനുയായികളെ, ഞാൻ ഈശ്വരനെ സാക്ഷിയാക്കി പറയുന്നു. വരുവാൻ പോകുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി എനിക്കറിയാവുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതായാൽ കരച്ചിലധികമാക്കുകയും ചിരിക്കുകയുംചെയ്യും.

170. കുറച്ചാണെന്നു വരികിലും നിത്യനിരന്തരമായി ആചരിച്ചു വരുന്ന നല്ല കൃത്യം ഈശ്വരദൃഷ്ടിയിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ സൽകൃത്യമാണ്. (തുടരും)

നിന്റെ ഭാവി

കെ. പി. പണിക്കർ, പന്തളം 1917

പരിതപ്പാരം കരതാരിനാലെന്നും സൗഖ്യ
പൂരിതമാക്കീടുന്ന കഷ്കസഹോദര!
തന്നെപ്പോലന്യർക്കുള്ള ജീവനസ്സങ്കല്പിക്കും-
വന്ദനീയനാമങ്ങേത്തുക്കരം ജയിക്കട്ടെ.
മർത്യനേമർത്യൻതാഴ്ത്തി, മർത്യരിൽമർത്യൻസ്വന്ത
മത്തതകാട്ടീടുന്ന നിന്ദ്യമാമീലോകത്തിൽ,
യജ്ഞവിദ്വേഷം കൊണ്ടു നിത്യവുമധഃപതി-
ച്ചത്യന്തനാശം നോക്കി നീങ്ങിടുമീ, ലോകത്തിൽ,
പുഞ്ചവപ്പുമേപൂണ്ണനായഭിച്ചയന്നിട്ട-
മോസ്സരനസ്സാ ചലമസ്സകം പൂകും വരെ!
സേവങ്ങിനുക്കൾ പൂണ്ടു ജോലി ചെയ്തഹോ സഖ്യ!
സാഭവും സഹിച്ചിട്ട കൃത്യതൽപരനായി-
പ്രത്യഹം സ്വയത്നത്തിൻ നൽഫലം തേടിപ്പാരി-
ടത്തിനെപ്പാരംതേറാം സൗഖ്യത്തിലെത്തിക്കുവാൻ

പാത്തലം ഭരിദ്ര്യാന്ധഗർത്തത്തിൽപതിക്കുമ്പോൾ
പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളം തന്നാത്തരോദനം കൊണ്ടു-
വിണ്ടലം വിറയാൻ മുഴങ്ങി നടുങ്ങുമേ,
ഭേദചിന്തയിൽ തെല്ലും ചായാതെ ഭവാൻ, സ്വന്ത-
സ്നേഹജാതമാം ഭോജ്യസാധനമൊരുപോലെ
ആഢ്യനും ചണ്ഡാലനും സമ്പന്നരിദ്ര്യർക്കും-
മൂഢനും, വിചാരന്മാർക്കും നായിക്കും, നായാടിക്കും
ജീവധാരണത്തിനുള്ളൗഷധമതു, നിന്റെ-
പാവനപാണികൊണ്ടു നിത്യവും, ദാനം ചെയ്വൂ!
'കഷ്കാ'., സർവ്വലോകാകർഷകാ! ദരിദ്ര്യത്തിൻ-
മർഷകാ! നിത്യം ഭൂനാൽക്കർഷകാ! നമസ്കാരം''
കാളയേ നുകത്തുമ്പിൽ കെട്ടിയക്കലപ്പ, തൻ
തോളിൽ നിന്നതിൽ ചേർത്തു നിർമ്മിക്കുമച്ചാലുകൾ
നാളെ, നീ, യെല്ലിയോരേച്ചേർത്തുകൊണ്ടീലോകത്തു-
നീളെ, യശ്ശസ്ത്തിന്റെ പന്ഥാവു കാണിപ്പതും
ഹാ! തിരപ്പിങ്കൽ പൊന്തും കട്ടകളുടച്ചതു-
മാവിയിലെരിച്ചുള്ള വഴ്ത്തിയം തകർപ്പതും.
അക്കനാം കഴിയുമായ് കാണുന്ന ദൂരത്തെ-
സ്സാക്രുതം കന്നാലിയാൽ നീ, നിരപ്പാക്കുന്നതു്,
ഉന്നിദ്രസമ്പന്നർ തൻ ഭണ്ഡാരമിളക്കിട്ട-
കന്നിക്കും കതുകത്താൽ, താണപാവങ്ങൾക്കേകി
ഭാവിയിൽ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയേ സമത്വത്തി-
ലാക്കുവാൻ നിനക്കുള്ള വാസനയായിത്തീരാം!
തിണ്ണ, ''മാ, മമ്മട്ടിക്കൈ കൊണ്ടേറാം പര പര-
ത്തപ്പെടുവീൻ കല്ലിച്ചുങ്ങുകാണുന്ന, നിൻകൈകളാൽ
നിശ്ചയം മിനമിനത്തേറാവും, മണിമയ-
മണ്ഡിതരചനകളാലുള്ളംകൈകളെ ജയിക്കുന്നു.
സാവധാനമീമട്ടിൽ കണ്ടിടാമങ്ങേ ഞങ്ങൾ-
ഭാവിയിൽ നവീനസാമ്രാജ്യത്തിൻരാട്ടായ് ഭവന്നം

1061മുതൽ 1122വരെ
62 കൊല്ലത്തെ
പഞ്ചാംഗം. വില ക. 12.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

മോമൊരന്നാടും ഭേദമേലാതെ ദാനം ചെയ്യ-
സാരേം സൗഹാർദ്ദത്തിൻ വിത്തു നീ വിതയ്ക്കുന്നു.
ഭേദരാമധ്യന്മാരിലുച്ചനീചത്വാദിയാം-
സ്വേച്ഛാദുഷ്ടപ്രേതങ്ങൾ, നന്തനംചെയ്തിടുമ്പോൾ
ധൂർത്തരാമധികാരിവർഗ്ഗത്തിൻ സുഖത്തിനായ്

ചോക്ക്‌ലേറ്റ്‌വാല

വി. ഗോപിനാഥൻപിള്ള, ബോംബെ.

"എടാ ചെറുക്കാ, നീ എന്താണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്?"

"യജമാനനേ, ദയവുണ്ടാകണം. ഈ ചോക്ക്‌ലേറ്റ് വില്ക്കുവാനാണു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ദയവായി എന്നെ അകത്തു വിടണം."

ബോംബെയിൽ വിക്ടോറിയ ടെർമിനസ് (V. T.) റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ ആറാംനമ്പർ പ്ലാറ്റ്ഫാമിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു ടിക്കറ്റ കളക്ടരും ഏകദേശം അഞ്ചുവയസ്സുപ്രായം വരുന്ന ഒരു ബാലനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ മേൽ ഉദ്ധരിച്ച സംഭാഷണം എന്റെ ശ്രദ്ധയെ സമാകർഷിച്ചു. ആ കുട്ടിയുടെ വലതുകൈയിൽ വെള്ളിക്കടലാസ്സുകളാൽ ഭംഗിയായി പൊതിഞ്ഞു നിരനിരയായി അടുക്കിവച്ച ഒരുഡസൻ ചോക്ക്‌ലേറ്റുകളടങ്ങിയ ഒരു കടലാസ്സു പെട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു.

ടിക്കറ്റു കളക്ടർ—ദരിദ്ര്യയാതന അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കുണം—ആ സാധുക്കുട്ടിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയിൽ മനമലിഞ്ഞു് സ്റ്റേഷനകത്തു് പ്രവേശിക്കുവാൻ അവനു് അനുവാദം നല്കി. സമ്മതം കിട്ടിയയുടൻ അവൻ ചിറകുവച്ച പക്ഷിക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ പ്ലാറ്റ്ഫാമിലെവിടേയും ഉത്സാഹഭരിതനായി പറന്നു് "മധുരമുള്ള ചോക്ക്‌ലേറ്റു് അണയ്ക്കാന്നു്. അമേരിയ്ക്കൻ ചോക്ക്‌ലേറ്റ് അണയ്ക്കാന്നു്." എന്നുൽഘോഷിച്ചു തുടങ്ങി.

എന്റെ കണ്ണുകളും അവനെ പിന്തുടർന്നു. മാന്യമായ രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ സമീപിച്ചു് അവൻ തന്റെ വില്പനസാധനത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾവർണ്ണിച്ചു് അപേക്ഷിച്ചുതുടങ്ങും, അവയിലൊന്നു വാങ്ങിക്കുവാൻ. എന്നാൽ താഴോട്ടു് നോക്കുന്നതുപോലും അഭിമാനസ്പർശകമായിക്കരുതുന്ന കഠിനഹൃദയരായി ഈ സാഹിബ്മാരും സാഹിബ്മാരും ഈ കുട്ടിയുടെ വിനീതനിവേദനങ്ങൾ കേട്ടതായിപ്പോലും ഭാവിച്ചില്ല.

എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒന്നോരണ്ടോ ചോക്ക്‌ലേറ്റ് വിറ്റാലുടൻ അവൻ അതിന്റെ വിലയായ നാണയം വാങ്ങി ശ്രദ്ധയോടെ പരിശോധിച്ചു തൃപ്തനായശേഷം കീറിയ ഷർട്ടിന്റെ ഉൾക്കീശയിൽ ഭദ്രമായി നിക്ഷേപിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ അവനൊരു ചിരപരിചയം സമ്പാദിച്ച കച്ചവടക്കാരന്റെ നിശ്ചയവും സാമർത്ഥ്യവുമുണ്ടെന്നു തോന്നും.

"സാർ, എന്റെ കൈയിൽ നിന്നും ഒരു ചോക്ക്‌ലേറ്റ് വാങ്ങിയ്ക്കുമോ?" അവനെന്നെ സമീപിച്ചു ചോദിച്ചു. അവന്റെ ദീപ്തിയേറിയ നീലനയനങ്ങളും ആ കാംക്ഷയിൽ നടനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പനിനീർക്കുസുമംപോലെയുള്ള അവന്റെ മൃദുല കപോലങ്ങളും ബാലസഹജമായ നിഷ്കളങ്കതയാൽ പ്രശോഭിച്ചു.

"ക്ഷമിക്കണം! വാസ്തവത്തിൽ ഈ തരം

ചോക്ക്‌ലേറ്റ് എനിക്കിഷ്ടമല്ല." പരുഷസ്വരത്തിലാണ് ഞാനിതു പറഞ്ഞത്.

അവന്റെ മോഹനനയനങ്ങളാണ്. നിഷ്കളങ്കമായേറിയ അവന്റെ കപോലങ്ങളുടെ ദീപ്തി അസ്തമിച്ചു. അവന്റെ ആത്മാഭിമാനം ക്ഷതപ്പെട്ടതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. അവന്റെ പൊരുവിരലുകൾ ആധിത്തിരക്കുള്ള പ്ലാറ്റ്ഫാമിന്റെ തറയിൽ നിരാശയുടെ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുണ്ടകം കടിച്ച് അവജ്ഞാപൂർവ്വമായ ഒരു നോട്ടം എനിക്കായെറിഞ്ഞുകൊണ്ടവൻ ബാലസഹജമായ ചൊരുചൊരുപ്പോടെ നടകൊണ്ടു.

ചോക്ക്‌ലേറ്റിനു പ്രതിഫലമായി ഒരണ ആശിച്ച ആ സുകുമാരബാലനെ നിരാശപ്പെടുത്തിയ ഞാൻ എത്ര ചിന്താവിഹീനനാണ്! മധുരപദാർത്ഥങ്ങൾ കാഴ്ചവച്ച അവനു ഞാൻ കഠിനനിരാശയാണു പ്രതിഫലമരുളിയതു! ചോക്ക്‌ലേറ്റിന്റെ നന്മതിന്മകളിൽ അവനെന്തു മുമതലയാണുള്ളതു? ഇതാലോചിയ്ക്കാത്ത ഞാനെത്ര മഠയൻ! അവനും ജീവിയ്ക്കണം. ഈ യാതനകൾ നിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ ചെറുബാലകന്മാർപോലും ഏതഭരണത്തിന്റെ മുമതലകൾ വഹിയ്ക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നു. ഞാനാക്കുട്ടിയെ അടുത്തുവിളിച്ചു. മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണ് ഇത്തവണ അവനെന്നെ സമീപിച്ചതു.

"എന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചതന്നെ ഒരു ചോക്ക്‌ലേറ്റ് തിന്നാമെങ്കിൽ ഞാൻ നിനക്ക് ഒരണ തരാം" ഞാനവനോടു പറഞ്ഞു.

"തീച്ചയായും ഞാൻ തിന്നാം" ഉത്സാഹത്തോടെ അവൻമൊഴിഞ്ഞു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും പ്രകാശിച്ചു.

"എന്നാൽ വരൂ. ഒന്നെടുത്തു തിന്നൂ."

"അതില്ല, ഒരണ ആദ്യം തരണം."

"അതെന്തിന്? ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?"

"സാർ, അതുകൊണ്ടായില്ല. ഞാൻ ചോക്ക്‌ലേറ്റ് തിന്നു കഴിയുമ്പോൾ അവിടന്ന് കമ്പിനീട്ടിയാൽ ഞാനെന്തു ചെയ്യും? ഒരിക്കലും ഒരണയുടെ ചോക്ക്‌ലേറ്റു തിന്നുവാനുള്ള വക എനിയ്ക്കില്ല." അവൻ വാദിച്ചു.

അവന്റെ വിഷമങ്ങൾ എനിക്ക് മനസ്സിലായി. പാവം കുഞ്ഞു! പ്രായംകൂടിയവർ ചിലപ്പോൾ എത്ര നിർമ്മര്യാദം പെരുമാറുമെന്ന് അവനറിയും! ചെറുപ്രായത്തിൽ വെറുമൊരു പൈതലായ തന്നെ നിസ്സഹായതയിലേക്കു തള്ളിയ മൃഗീയബുദ്ധികളായ നിഷ്ഠുരലോകരെ അവനെങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? ഒരണ ഞാൻകൊടുത്തപ്പോൾ അവനതു വാങ്ങി ശുദ്ധയോടെ പരിശോധിച്ചു കുപ്പായത്തിന്റെ ഉൾക്കീശയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. പെട്ടിയിൽനിന്നും ഒരു ചോക്ക്‌ലേറ്റ് എടുത്തു തിന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവന്റെ ചെറുനയനങ്ങൾ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും കൊണ്ടു ദീപ്തി പൂണ്ടു. പനിനീർപൂവിനു സമം ശോഭയാർന്ന അവന്റെ മൃദുലകപോലങ്ങൾ വശീകരിക്കുന്ന ഒരു മൃദുസ്മിതം അവന്റെ വദനബിംബത്തിൽ കളിയാടി. അവൻ പരിതഃസ്ഥിതികൾ മറന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു ചോക്ക്‌ലേറ്റ് തിന്നതിനുശേഷം പുണ്ടകം നക്കിക്കൊണ്ടവൻ എന്റെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഞങ്ങളുടെ വിവിധചിന്തകൾ പരസ്പരമറിയിക്കുവാൻ വാക്കുകളുടെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല അവന്റെ കണ്ണുകൾ എന്റെ കണ്ണുകളോട് ആയിരമായിരം കഥകൾ അറിയിച്ചു. അവന്റെ ചെറുജീവിതത്തിനടയ്ക്ക് അവർണ്ണനീയമായ യാതനകൾ അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവന്റെ പേർ വസന്ത് എ

സംശയം തീർക്കൽ

എം. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, നീലമ്പേരൂർ

I

അകമ്പാർ മന്നൻ, മുഗലവംശാധിപൻ
പാരൽക്കതിരൊളിയുകുമോരന്തിയിൽ,
പണ്ഡിതോത്തംസതാരകാലംകൃത
വിണ്ടലത്തിലണഞ്ഞു ഹർഷോന്മദം.
മന്നവനസ്തുതിച്ചു വംനോർ പുരി
തന്നിലാക്കരമായിരം ഗീതകം
ആർത്തിരമ്പി ജയജയഘോഷമോ-
ടാതിരയിലുഗ്രനേസമുദ്രംപോൽ;

പുഞ്ചിരിയൊന്നതിൻ ഭൂപാലക-
ച്ചെഞ്ചൊടിയിൽ തടിൽപ്രകാശങ്ങളും;
ലജ്ജമായീ സുരസുധാനിർഝരീ
സ്തബ്ധമായീ സഭാസഭനാന്തരം!
"ഉർവ്വിയിൽ ശിഷ്ടരക്ഷണാർത്ഥം സഭാ
സർവ്വശക്തനവതരിക്കുണമോ?
ആജ്ഞകൊണ്ടു, തൽ ഭൃത്യരെക്കൊണ്ടവ-
നിച്ഛനേടുവാനെന്തു വിസമ്മതം?
ഉണ്ടുനിക്കൊരു സംശയം, ഫൈവ-
ചണ്ഡിതന്മാർ പറയണമുത്തരം!"
ചൊന്ന ഭൂവരനന്നേഷശാലിയായ്;
മന്ദഹാസം തെളിഞ്ഞു സഭാതലം!
ആരുമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല; മന്നവൻ
ഭേരികൊട്ടി വിജയമാഘോഷിച്ചു.

II

കാലചക്രം തിരിഞ്ഞു; പകലുകൾ
നാലുതോളമിരുൾക്കണ്ടിലാണ്ടുപോയ്!
അന്നൊരിക്കലാമന്നവൻ ഗംഗയിൽ
വള്ളമേറിക്കളിക്കുവാൻ യാത്രയായ്.
പോയി പണ്ഡിതസംഘവും, സേവക
വൃന്ദവും പങ്കെടുക്കുവാൻ കേളിയിൽ.

III

മന്നനും പരിചാരകവൃന്ദവും
രാജഹംസകേറീയിലേകിയാ വഞ്ചികൾ.
അന്തിശോഭണപ്പൊൻകതിർ ധാരയിൽ
നീന്തിടുമരയന്നങ്ങൾ മാതിരി,
രാഗലീനമാം മാനസവേദിയിൽ
പൂവണിയും കിനാവുകൾ മാതിരി,
ഭേദനകൾ തളിത്തു; മനോഹര
ഗീതകങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു ഗായകർ;

ന്നാണു്. എത്രമധുരമായ പേരു്! അവന്റെ വിധവയായ മാതാവു് ഭാരതവിഭജനാനന്തരം ഹിന്ദുക്കൾക്കു നേരിട്ട കഠിനപീഡനങ്ങൾ മൂലം കറാച്ചിയിൽ നിന്നും ബോംബെയിലേക്കു് ഒരു അവശസംഘത്തിന്റെകൂടെ വന്നതാണു്. 12-0-8-0 വയസ്സുകാലം വീതം പ്രായമുള്ള അവന്റെ രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠന്മാരും വസന്തിനെപ്പോലെ ചോക്കലേറും വിറ്റു ജീവിയ്ക്കുയാണു്. സ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ചു കഴിയേണ്ട ഈ ചെറുബാലന്മാർ ഇന്നിതാ ആശയുടെയും നിരാശയുടെയും സങ്കലിതകേളീരംഗമായ ബോംബെ നഗരത്തിന്റെ തെരുവുകളിറെയിൽവേസ്റ്റേഷനുകളിലും, ഭയ, സമസ്തസൃഷ്ടിസ്ഥിതിഹേതുവായ സൽഗുണങ്ങളും എന്തെന്നറിയാത്ത ലോകരുടെയിടയിൽ കഷ്ടിച്ചു് ജീവിക്കുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം കഠിനയത്നം ചെയ്യുന്നു! അമ്മയുടെ ആഹാരസമ്പാദകനാകുവാൻ അവരിലോരോരുത്തനും മത്സരിക്കുകയാണു്.

പുറപ്പാടും മറന്നു നൃപാലകൻ
പുറിച്ചിടും ഹർഷസിന്ധുവിൽ മഗ്നനായ്;
പണ്ഡിതോത്തമൻ 'വീരബലൻ' ക്ഷണം
അറിഞ്ഞിട്ടേതോ പാഴ്നിക്കെട്ടുകൾ
കല്പിച്ചുമച്ചിടും രീതിയിൽ
തല്പി മാറ്റു; വാവിട്ട കേണവൻ:—
"അയ്യോ! വെള്ളത്തിൽ വീണുപോയ് മന്നവ-
നന്ദനൻ സലിം; അയ്യോ രക്ഷിക്കണേ!"
സപ്തസാന്ദ്രമാം സപ്തർഷ്ലോകവേദിയിൽ
അഗ്നികുണ്ഡമെരിഞ്ഞെണ്ണയൻപോയ്!
സുഖാധിനായ് തീർന്ന ഭൂവരൻ കാൽക്ഷണം
നഷ്ടമാക്കാതെ ചാടിയംഗ്ലയിൽ

* * * *

കാമുകന്റെ പൊന്നോമനവിഗ്രഹം
കാണുവാനൊത്ത കാമുകിക്കൊപ്പമായ്,
നൂതനാശയമാവിഷ്കരിക്കുവാൻ
സാധ്യമായൊരു സൽക്കവിക്കൊപ്പമായ്,

എഴുത്—ഹിന്ദി പുസ്തകവും
തിരുവനന്തപുരം
റെഡ്യാർ പ്രസ്സിൽ കിട്ടും.

ശത്രുസേനയെ താറുമാറാക്കി സൽ-
കീർത്തിനേടും ഭടാഗ്രണിയ്ക്കൊപ്പമായ്,
വീരബലന്റെ കണ്ണിണക്കോണിൽ വ-
ന്നന്നത്തിനോക്കിച്ചിരിച്ച രണ്ടമൃതകം!
കോപവും,പമാനവും താപവും
പേപ്പിശാചാക്കി മന്നനെത്തൽക്ഷണം
അകിഞ്ചനരെങ്ങു കല്പാനലസന്നിധേ!
ക്ഷുദ്രപ്രഭം വീരബലനെങ്ങുവാൻ?

IV

കോളുകൊണ്ടോരണ്ടുവാനിടം പോൽ, തകർന്ന
കാമിനി തങ്കിവിങ്ങിസ്സംഭ്രമത്തോടെ,
തിങ്ങിയെങ്ങും ശൂന്യനനിശ്ചലമൂക
പൊങ്ങി പ്രോച്ചനിശ്വാസവീചികൾ!

തകർന്നിയാൻ മിന്നിഗ്ഗ്രഹമായ്; ഭീകരം
വെള്ളിടികൾ മുഴക്കി സിംഹാസനം
"നമ്മോടീവിധം ധിക്കൃതികാട്ടുവാൻ
ദുർമ്മതെ! നിനക്കെന്തയേ തോന്നുവാൻ?
ഇട്ടകയ്യ്ക്കു കടിക്കാൻ മുതിർന്നിട്ടം
പട്ടിയോ നീ കൃതഘ്നതാമൂർത്തേ!
കാരിരുമ്പഴിക്കുള്ളിലാണിന്നി നിൻ
ജീവിതം; ഉണ്ടോ വല്ലതും ചൊല്ലുവാൻ?"
മൂകമായില്ല, വിസ്മയം തീണ്ടിയി-
ല്ലസ്ഥിതത്തിന്റെ പൊന്നലച്ചുണ്ടുകൾ.
കണ്ടകാകുലക്കുള്ളിലും ചെമ്പനീർ
ച്ചെണ്ടു സുസ്മിതം തൂകിടും നിർഭയം.
ചൊന്നവൻ നമ്രശീർഷനായ് "സ്വാമി! ഞാൻ
തെറ്റു ചെയ്തില്ല ശിക്ഷകളേല്പ്പുവാൻ,
നിൻ കരാംഗുലി ചെറ്റൊന്നനക്കിയാൽ
നിൻ കടക്കണ്ണൊരല്പമിളക്കിയാൽ
ഏതു നാരകത്തീയിലും വിഴുവാൻ
കിങ്കരർ ഞങ്ങളെത്രപേർ നിൻപദ-
പങ്കജങ്ങൾ നോക്കുന്നു, ധീവരർ
പുറത്തിലും നിന്നു കല്പനകേൾക്കുവാൻ
മുറിച്ചിടും രാജഭക്തിവിലോചരായ്
പിന്നെയെന്തിനു ഭാനുനെപ്പോൽ ഭവാ
നന്നദിയിൽ കുതിച്ചുചാടി വൃഥാ?
അന്നൊരിക്കൽ നീ സംശയം തീർക്കുവാ-
നന്നയിച്ചൊരാപ്രശ്നത്തിനുത്തരം
ഇന്നിതുവഴി കാച്ച വച്ചീടുവാൻ
മന്ദഭാഗ്യനു സാധിച്ചതുമതി!
പുത്രരക്ഷണം ചെയ്യുവാനീശ്വര-
നിത്ഥമയിലവതരിച്ചീടണോ?"

* * *

കണ്ണീർക്കണം തൂകിയാ നീരദ
വർണ്ണമല്പം വിടവാങ്ങിയക്ഷണം
കണ്ണുനീരിനാൽ സംപ്ലുതമാക്കിയ
സപ്തർഷ്ടിമണ്ഡല പണ്ഡിതന്മാരവ
രേ മഹർഷത്തിൽ മഗ്നനായ് മന്നവൻ
പുലൊളിപ്പുതു പുഞ്ചിരി തൂകവേ
വിസ്മയം വിട്ടുണർന്നൊരാവേദിക
സുസ്മിതത്തിന്റെ കാന്തലയംഗിയായ്.

മടിയൻമാർ

കോമലേഴത്തു്, കെ. കൃഷ്ണൻകുട്ടി

അവർ ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. നല്ല ചൊടി ചൊടിപ്പുള്ള പടയാളികൾ! അവരുടെ ആ ഗോപുരദ്വാരത്തിലുള്ള നില്പും നടപ്പും മറ്റും കണ്ടാൽ തോന്നും പങ്കജവല്ലിയുടെയോ ഡാൻസിറാണിയുടെയോ അംഗരക്ഷകരാണോ അവർ എന്നു്. അത്ര ശ്രദ്ധാന്തിയോടും ധൈര്യത്തോടും കൂടിയാണു് അവരുടെ നില്പു്. ഇടക്കിടെ ചില മമ്മരങ്ങളും അവർ പുറപ്പെടുവിക്കുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു തീച്ചപ്പെട്ടത്താം അവർ വെറും കാവൽഭടന്മാർ മാത്രമല്ലെന്നു്. സകലരുടേയും മുഖത്തു് ഒരു ശോകരേഖ നിഴലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതേ സമയത്തുതന്നെ വൈരാഗ്യവും അവരിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇത്ര വൈരാഗ്യമുള്ള സ്ത്രീകളോ സ്ത്രീപ്പടയാളികളേയോ കാണാൻ പ്രയാസമാണു്. ഇതിനു കാരണം ഒന്നുകിൽ സ്ത്രീകളെ അബലകൾ എന്ന കരുതി നിസ്സാരകോടിയിൽ തള്ളിയിരിക്കുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ അഭിമാന സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി മാനിച്ചു് വല്ല മൂലകളിലും നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതോ, ആയിരിക്കാം.

സ്ത്രീകൾക്കു് ഈ വിധം ഒരു വിധി എഴുതാൻ, ഒന്നുകിൽ പുരുഷന്മാർ അവരുടെ സൃഷ്ടികർത്താവായിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അവർ സ്വയം മൂഢന്മാരാണെന്നു സമ്മതിക്കയായിരിക്കും സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സകല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ഒരു പുരുഷനു ഒരു സ്ത്രീയെ സംരക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, ഒരു പുരുഷനെ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ നിസ്സംശയം സംരക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കും. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സ്ത്രീകളെ ഇതിനു ഉദാഹരണമായി എടുക്കാനും ഞാൻ മടിക്കുന്നു. ഇതിനു കാരണക്കാരൻ ഇന്നാട്ടിലെ പുരുഷന്മാർ തന്നെയാണു്. ഇവർ സ്ത്രീകളെ മറ്റു പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ശ്രമം സ്ത്രീ വർഗ്ഗത്തിനെ അന്ധകാരത്തിലേക്കു് ആഴ്ത്തിക്കളയുന്നു. അതോടെ അവർ ആരോഗ്യം നശിച്ചു വെറും അബലകളായിത്തന്നെ തീരുന്നു. പുരുഷന്മാരില്ലാത്ത ഒരു വീട്ടിലാണെങ്കിൽ സ്ത്രീയായിരിക്കുമല്ലോ സകല സംഗതികൾക്കും ഉത്തരവാദിനി. സന്താനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും, ഉദരപൂരണത്തിനുള്ള വഴി ആരായുന്നതിലും, വീട്ടിലുള്ള മറ്റു തൊഴിലുകളിലും അവർ വ്യാപൃതരായിക്കഴിയുന്നു. "ഗതികെട്ടാൽ പുലിപുല്ലും തിന്നും" എന്നുള്ളതുപോലെയല്ല. "ഗതികെട്ടതിയാൽ പുലിപുല്ലും തിന്നും" എന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽക്കുടെ ശരി. അതുകൊണ്ടു് ആ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പാറാവുകാരെപ്പോലെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു അതിശയിക്കാൻ ഒന്നും ഇല്ല. അവർ അവരുടെ ജോലി വളരെ ശ്രദ്ധാന്തിയോടു് നിർവഹിക്കുകയാണു്. പക്ഷേ, അന്യകുടുംബക്കാരല്ല. ഒരു തറവാട്ടിലെ സന്താനങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ആ വീട്ടിൽ പുരുഷന്മാർ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, ആ സ്ത്രീകൾ

അങ്ങനെ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അ പുരുഷന്മാർ വീട്ടുകാര്യങ്ങളും നിർവഹിക്കാൻ പ്രാപ്തന്മാരല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു്.

പക്ഷേ, അതു പുരുഷന്മാരുടെ തെറ്റുകൊണ്ടാണു് എന്നു തീർത്തുപറയാവുന്നതുമല്ല. അതു ഒരു പഴയ കൂട്ടുംബമാണു്. അ കുടുംബത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളെല്ലാം ഒരേ ഒരു വീട്ടിൽ തന്നെയാണു താമസം. ഇന്നത്തെപ്പോലെ അളോഹരി അവരുടെ കൂട്ടുംബത്തിനില്ല. പഴയ രീതിയനുസരിച്ചുള്ള കൂട്ടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയാണു് അവരുടേതു്. തായ്യും, മക്കളും, അമ്മയും, അമ്മൂമ്മയുമെല്ലാം ഒരു വീട്ടിൽ സസന്തോഷം താമസിക്കുക. അതാണു് അവർ ചെയ്യുന്നതു്. പക്ഷേ, അ കുടുംബത്തിനു ഒരു തകരാറു സംഭവിച്ചുപോയി. അവിടെയുള്ള അംഗങ്ങളിൽ അധിക പങ്കും സ്ത്രീകളാണു്. ഇതു നിമിത്തം ഒരു പുരുഷൻ അയിരക്കണക്കിനുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു ചില വിനനേപഷിക്കണം എന്നുവരുന്നതു സാധിക്കുന്ന കായ്യമല്ലല്ലോ. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിനെയെന്നു് അവിടത്തെ പുരുഷന്മാർ സംഘടിച്ചു ജോലിക്കു പോകുന്നില്ല. അവരുടെ ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ തന്നെ നിർവഹിക്കണം എന്നുമുള്ള ശാഠ്യം അയി. അങ്ങനെ അ കുടുംബത്തിലെ ഭരണം സ്ത്രീകൾതന്നെ ഏറെറടുത്തു നടത്തുകയാണു്. കായ്യസ്ഥയായും ഒരു സ്ത്രീയെത്തന്നെയാണു് അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും. അ സ്ത്രീക്കു രാജോചിതമായ ഉപചാരങ്ങളും അവർ ചെയ്യുപോരുന്നു. അങ്ങനെ അ തറവാട്ടിലെ പുരുഷന്മാർ ജോലികളിൽനിന്നും വിരമിച്ചു കഴിഞ്ഞു കൂട്ടുകയാണു്.

ഈ വീട്ടിനെപ്പററി അറിയാനുള്ള വായനക്കാരുടെ കൌതുകം ഇനിയും വിഷ്പ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതു് അ പറയുന്ന നടക്കുന്ന തേനീച്ചകളുടെ നുക്കേതുമാണു്- അവിടത്തെ സകല ജോലികളും വേലക്കാർ (workers) എന്നറിയപ്പെടുന്ന പെണ്ണീച്ചകളാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അവരുടെ കായ്യസ്ഥയെ റാണി എന്നു നാം വിളിക്കുന്നു. ഈ റാണിയിൽ നിന്നുമാണു് പെണ്ണീച്ചകളാകാനുള്ള 'മുട്ട' ഉണ്ടാകുന്നതും. അ മുട്ടകൾ സഗർഭാണ്ഡങ്ങൾ (Impreganated eggs) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇത്തരംമുട്ടകളുടെ ഉൽപാദനത്തിനു് ആൺ ഈച്ചയുടേയും പെൺഈച്ചകളുടേയും ബീജാണുക്കളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം അവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ആൺമുട്ടയിടുന്നതിനു്, ആണീച്ചയുടേ സമ്പർക്കമോ ബീജമോ എപ്പോഴും അവശ്യമില്ല. റാണിക്കു് അവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ആൺമുട്ടയിടാനും അല്ലാത്തയവസരത്തിൽ പെൺമുട്ടയിടാനുള്ള കഴിവുമുണ്ടു്. എങ്ങനെയെന്നാൽനേരത്തേ ശേഖരിച്ചു വച്ചിരുന്ന പുരുഷബീജത്തെ അവശ്യാനുസരണം ഉപയോഗിച്ചും ഉപയോഗിക്കാതെയും ആകുന്നു. റാണി ഒരു പ്രാവശ്യമേ രതിസുഖം അനുഭവിക്കാറുള്ളുവെന്നു മുമ്പു് ഒരു ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഓർമ്മിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള സംഗമത്തിൽ നിന്നും കരഗതമാകുന്ന പുരുഷബീജത്തെ അതു് അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ഒരു അറയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഈ ബീജം ചിലപ്പോൾ തീർന്നുപോകാനും ഇടയുണ്ടു്. അങ്ങനെ വരുന്നപക്ഷം, പിന്നെ റാണിയിടുന്ന മുട്ടകൾ മുഴുവനും ആൺമുട്ടകളായിരിക്കും. ഇതു വിഗർഭാണ്ഡങ്ങൾ (Unimpregnated eggs) എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ആൺമുട്ടകൾ വലിയ തോതിൽ ഇടുകയാണെങ്കിൽ അ

കുടുംബത്തിന്റെ നാശത്തിനു അതു കാരണവുമാണു്. "വക്കേഴ്സെ"ന്നുപറയുന്ന പെണ്ണീച്ചകളും ചിലപ്പോൾ മുട്ടയിടാറുണ്ടു്; എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടാകുന്നില്ല. കാരണം അതതരുടെയും ആൺമുട്ടകളായിരിക്കും. അതിന്റെ, ജനനേന്ദ്രിയത്തിന്റെ വികസനക്കുറവുകൊണ്ടു് അവ ആണീച്ചകളുമായി സംഗമത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നില്ല. വക്കേഴ്സ് ഈ വിധത്തിൽ മുട്ടയിടുന്നതു് റാണി മരിച്ചു്, വേറൊരു റാണിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയില്ലാതാകുമ്പോഴാണു്. അല്ലാതെ ആണീച്ചകളെ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നുള്ള പ്രത്യേക ഉദ്ദേശമോ ആഗ്രഹമോ കൊണ്ടല്ല. ക്രമേണ ആണീച്ചകളോടു് ഇവയ്ക്കുവെറുപ്പുമാണു്.

വക്കേഴ്സ് എന്നു പറയുന്ന പെണ്ണീച്ചകളാണു് സകല കൃത്യങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നതെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ അതുപോലെ, തേൻ ശേഖരിക്കുന്നതും ഇതുകളുടെ ഒരു പ്രധാനകൃത്യമാണു്. ഇവ തേൻ ശേഖരിക്കുന്നതു രണ്ടുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു്. ഒന്നു് റാണിക്കും; മറ്റു കുഞ്ഞീച്ചകൾക്കും. ഉള്ള നിത്യോപയോഗത്തിനും; മറ്റൊന്നു, അസംഖ്യമായ കാലാവസ്ഥകളിൽ ഉള്ള ഉപയോഗത്തിനുമാകുന്നു. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി രാപ്പകൽ അദ്ധ്വാനിച്ചു ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്ന തേൻ ആരെങ്കിലും അപഹരിക്കുക, എന്നുള്ളതിൽ കൂടുതൽ ഹീനകൃത്യം മറ്റെന്താണുള്ളതു്? ഈച്ചകളുടെ സഹന ശക്തിയെ കെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാണിതു്. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ ആരെങ്കിലും ശ്രമിക്കയാണെങ്കിൽ, ഞങ്ങളുടെ ജീവനെ ബലികഴിച്ചും എതിരിടുന്നതിന് ഈച്ചകൾതയാറാകും. അതിനു, അവക്കു് ഒരു ആയുധവുമുണ്ടു്. ആ ആയുധം പ്രയോഗിച്ചാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ മിനിട്ടിനുള്ളിൽ പ്രയോക്താവു് മരിച്ചുവീഴും. സാധാരണ, മനുഷ്യരാണു് ഈ ഈച്ചക്കൂട്ടകളിൽനിന്നും തേൻ അപഹരിക്കുന്നതു്. അതു മാസത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം മാത്രമാണല്ലോ. എന്നാൽ ദിവസവും ഇവരെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരുണ്ടു്. അവരും താമസിക്കുന്നതുഇവരുടെ കൂടെയാണു്. അവിടെ യാതൊരുദ്ധ്വാനവുംചെയ്യാതെ വല്ലസ്ത്രീകളും പാട്ടുപെട്ട ശേഖരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന തേൻ ദിവസേന കുടിച്ചു വറ്റിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതിൽ ആക്ഷേപമോ ജീവഹാനിതന്നെയോ നേരിടുകയാണെങ്കിലും അവർ വകവയ്ക്കുന്നില്ല. ഇവരുടെ ഈ അക്രമപ്രവൃത്തികാരണം പെണ്ണീച്ചകൾ ഇവക്കു ഒരു പേരിട്ടിട്ടുണ്ടു്—'മടിയന്മാർ' (drones) എന്നു് അക്രമം സഹിക്കവയ്യാതെ വരുമ്പോഴാണു് അവർ ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും മടിയന്മാക്കു ലജ്ജതോന്നാത്തതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കു വൈരാഗ്യം വർദ്ധിക്കുകയുംഅവർ അക്രമപ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രേരിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മടിയന്മാരെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു വളരെ എളുപ്പമാണു്. സാധാരണ നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള മടിയന്മാരെപ്പോലെതന്നെയാണു, കൊഴുത്തു തടിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ നിറം മാത്രം മറ്റീച്ചകളിൽനിന്നും കുറച്ചുകൂടി കറുപ്പായിരിക്കും. ഇവർ വീട്ടുവിട്ടു വെളിയിൽ ഇറങ്ങാറുണ്ടെങ്കിലും മടിയരായ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അത്രകൂടുതൽ ദൂരം പോകാറില്ല അവരുടെ ആഹാരത്തിനു് ഒരുമുട്ടും വരരുതെന്നാണു നിർബന്ധം. അതെല്ലാം സ്ത്രീകൾ തന്നെ ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുകയും വേണം. വിശപ്പുസഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും ഇവക്കു കുറവാണു്. അങ്ങനെ സ്ത്രീപ്രയത്നത്തിൽ നിന്നും കിട്ടുന്ന ആഹാരം യാതൊരു ചിന്ത

യും ക്രൂരമായി നാണംകെട്ട് ഇവർ കഴിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ ഇടയിലും ചിലർ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ടല്ലോ. അവർക്കു കളിച്ചൊരുങ്ങി ആനന്ദക്കൂട്ടമായി നടക്കാൻ മാത്രം അറിയാം. അതിനുവേണ്ടി ഭർത്തൃധനത്തിന്റെ എത്ര ശകാരംവേണമെങ്കിലും അവർ കേൾക്കാൻ തയാറാണു്. ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കുക, എന്നുള്ളതു് ഇക്കൂട്ടരുടെ ജാതകത്തിൽപോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇപ്രകാരമുള്ള മടിയന്മാരുടെ ശല്യം നിവൃത്തിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടാകാതെ വരുമ്പോൾ, അവരെയെല്ലാം കൊന്നൊടുക്കാമെന്നുതന്നെ ഈ പെണ്ണീച്ചകൾ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനു് ഒരു പ്രത്യേക സമയവും സന്ദർഭവും അവർ തന്നെനിശ്ചയിക്കുന്നു. ദിവസവും ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് നാലുമണിയോടുകൂടി ഈ മടിയന്മാർ സായന്തനസവാരിക്കായി പുറത്തിറങ്ങും. ആസമയത്തു് അവരെക്കണ്ടാൽ വല്ല ലക്ഷപ്രഭുക്കളുടേയും മക്കളാണോ ഇവരെന്നു സംശയിച്ചുപോകും. അത്രയുണ്ടു് അവരുടെ മോടികൾ. വയറുനിറയെ തേൻകുടിച്ചു് ഒരു മൂളിപ്പാട്ടും പാടിയാണു് അവരുടെ വരവു്. ഈ പാട്ടുകൊണ്ടു് സ്ത്രീകളെ വശത്താക്കാം എന്നാണു് അവരുടെ ഉദ്ദേശവും. പക്ഷേ ഇതിലൊന്നും മയങ്ങുന്നവരല്ല സ്ത്രീകൾ, എന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവർ അബലകളെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നെങ്കിലും കഠിനഹൃദയർ തന്നെയാണെന്നു പറയാതിരിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. മടിയന്മാർ സായാഹ്നസവാരിയും കഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ നിഗ്രഹിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചാണു് ആ പെണ്ണീച്ചകൾ അത്ര ജാഗ്രതയായി ആ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു്. മടിയന്മാർ പ്രവേശനദ്വാരത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനോടുകൂടി മറവു പെൺ ഈച്ചകൾ എല്ലാംകൂടി വളഞ്ഞു് അതിനെ കൊല്ലുന്നു. എന്നാൽ ക്രൂരതയുള്ളിൽ വെച്ചു് ഈ പ്രവൃത്തി അവർ ചെയ്യുകയില്ല. അതാണു് ഇങ്ങനെ വെളിയിൽ വച്ചുതന്നെ കൊല്ലുന്നതു്. കൊന്നു കഴിഞ്ഞാലുടൻ പ്രേതത്തെ അവർതന്നെ മറവുചെയ്യും. പെണ്ണീച്ചകൾക്കു് ഇങ്ങനെ ശത്രുവിനെ ആക്രമിക്കാൻ ഉള്ള ആയുധത്തിനാണു ദംശം "സ്റ്റിംഗ്" (sting) എന്നുപറയുന്നതു്. ഇതു മടിയന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഒരു പക്ഷേ, അവർക്കുള്ള കടവയർ നിമിത്തം ചുരുങ്ങി ഉപയോഗശൂന്യമായിപ്പോയതാണോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു ഏതായാലും ഇവരെക്കൊണ്ടു വേറൊന്നിനെ ആക്രമിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ ഈ മടിയന്മാരെ എല്ലാം വക്കേഴ്സ് കൊന്നൊടുക്കും. നാം വളർത്തുന്ന ഈച്ചകളാണെങ്കിൽ മടിയന്മാരെ നമുക്കും കൊല്ലേണ്ടതായിവരും. പക്ഷേ, അതു പുഴുവായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണുത്തമം. അന്നാണെങ്കിൽ അവയുടെ അറകൾ (cells) തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമില്ല. ആ അറകൾ അടച്ചിരിക്കുന്ന 'അടപ്പുകൾ' ഉരുണ്ടതും മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഒരു കറുപ്പു പുള്ളിയോടുകൂടിയതുമായിരിക്കും. പുള്ളികളിൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനുള്ള സൂഷിരങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. അറകളെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞാൽ മാത്രം മതിയാവുന്നതാണു്. ഒരു ഈർക്കിലുകൊണ്ടു് അവയിൽ കുത്തിയാൽ ആ പുഴു ചത്തുപോകുന്നതാണു്. വക്കേഴ്സിന്റെ അറകൾ വെള്ളനിറമുള്ളതും അടപ്പു് ചരന്നതുമായിരിക്കും. കറുത്ത പുള്ളി ഇതിനു കാണുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ഇതു തിരിച്ചറിയാനും സാധിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഇവയെ നാം കൊല്ലാതെ ഈച്ചകൾതന്നെ കൊല്ലുന്ന

കുമാരനാശാൻ

മത്തൂർ രാഘവൻനായർ

കേക

കൈവല്യകല്യാനന്ദമൂർത്തമേ, ഗുരുനാഥ,
കൈരളീജയ തങ്കസ്തംഭമേ, തൊഴാം തൊഴാം!
അജ്ഞാനതുഷ്ണയാൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ താപച്ചൂടാ-
ളാനന്ദസാന്ദ്രാമൃതം തുഷിയ ബുധോത്തമ,
താവക മായാമയ 'ലീല'യിലടിയങ്ങൾ
ഭാവുകമൊരു നവ്യസാഹിതീസാരം കണ്ടു.
ചേരണഴും ഭവദീയ ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിൽ
'വീണപൂവി'ലുമുണ്ടു മംഗളം പരിമളം.
പ്രബുദ്ധമാമാനന്ദത്തിൻ സാത്ത്വികം പൂകി, പുല്ല-
മാടത്തിൽ ജന്മം കൊണ്ട 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യും

താണുത്തമം. കാരണം അവ സന്ദർഭാനുസരണം മാത്രമേ മടിയന്മാരെ കൊല്ലാറുള്ളൂ. റാണിഗർവതിയാകണമെങ്കിൽ മടിയന്മാർ അവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെയുള്ള അവസരം അറിഞ്ഞു കൊല്ലുകയോ കൊല്ലാതിരിക്കയോ, അവ ചെയ്ത കൊള്ളും.

തേനീച്ചകളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള മടിയന്മാരെപ്പോലെയുള്ളവർ നമ്മുടെയിടയിലും സുലഭമാണല്ലോ. റ്എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്യ ജീവിക്കുകയെന്നതു് അഭിമാനത്തിനു ചേർന്നതല്ലെന്നാണു് അവർ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ധാരണ നാം പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചു്, അഭിമാനമായി ജോലി ചെയ്തു് ഐക്യത്തോടെ കൂടി കഴിഞ്ഞു കൂടുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതവും എത്ര സുഖകരമായിരിക്കും!!.....

നിർമ്മല 'ശിശുകരുണാ' ശമിക്കുവെ; രാഗ-
നിത്യസൗന്ദര്യം 'നളിനി'—സുമോഹിനി.
'ശ്യാമവൃക്ഷ'ത്തിൻ കൊമ്പത്താടിയുംകയിലേ', ഹീ
കോമളമൊഴുക്കിയ പഞ്ചമസ്വരനാദം കേൾക്കെ,
എത്രയോ ഹിമകണ'മണിമാലകളും ചൂടി
മർത്ത്യജീവിത 'പുഷ്പവാടി'കൾ വികസിച്ചു.
വേശ്യയ്ക്കുപോലും നിത്യനിർവൃതിയരുളിയോ-
രീശ്വര'കരുണ'യെ വാഴ്ത്തീയസമാദരം,
കൈരളി 'ഭുവനേശ്വ'ര്യ്ക്കുരതിവരുത്തിയ
കൈവല്യമൂർത്തേ! ഭവാനായിരം നമസ്കാരം!
കാമ്യമായവിടുന്നു കാട്ടിയ സനാതന-
കാവ്യപാന്ഥർവിൽക്കൂടി ഞങ്ങളും സഞ്ചരിയ്ക്കുമ്പോൾ
എത്തുവാൻ കഴിയാതെ നില്പു നീ വിദൂരത്തിൽ [മം;
മുത്തൊളിസ്മിതം തൂകിച്ചുവാർത്തിൻ വക്കിൽ!
ശാന്തിദശരച്ചന്ദ്രസാന്ദ്രചന്ദ്രികയിങ്കൽ,
നീന്തിയ ഭവദീയ കവിതാസാമ്രാജ്യത്തിൽ,
പിച്ചവച്ചുലയുന്ന കുട്ടികളുടെ കളി-
ക്കൊഞ്ചലിലെഴും കാവ്യമാക്കെ നീ പൊറുത്തീടും!
സ്നേഹമാണഖിലൈകസാരമിപ്രപഞ്ചത്തിൽ
'സ്നേഹസത്തത്രേ സാക്ഷാദാനന്ദം പരമാനന്ദം'
സർവ്വോപനിഷത്സാരമീവിധമരുളിയ
ബുദ്ധിശ്വര, ഭവാനനഹം നമോവാകം!
അന്ധകാരത്തിൽ വീണ പാപിയാം മനുഷ്യന്റെ
യന്തരംഗത്തിൽ പുത്തൻ പാല്പുതിരുളിക്കുകിൽ;
അക്ഷയപ്രഭം ദേവനിർമ്മാല്യപുളിനത്തിൽ-
നക്ഷത്രമലർത്തേൻ ചുരത്തണിപ്പൂവാടത്തിൽ-
ഉല്ലസിച്ചരുളുന്ന ശ്രീ കലാധിപ, നിന്റെ
ഫുല്ലമാംപ്രകാശത്തിൽ ഞങ്ങളും നേർവഴികാണ്മൂ.
കൈവല്യകല്യാനന്ദമൂർത്തമേ, ഗുരുനാഥ,
കൈരളീജയതങ്കസ്തംഭമേ, തൊഴാം, തൊഴാം.

വാടിയ മാല

സാഹിത്യവിശാരദ് പി. വി. ഉണ്ണിത്താൻ, പാണ്ടനാട്.

പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ മറയാൻ പോകുന്ന ദിനകരന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ ആ മാളികയുടെ ജനാലകളിൽക്കൂടി അകത്തുള്ള ഹാളിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രാതരുദിതമായ മേഘങ്ങളെ പൊന്നിൽ പൂശുന്ന പൊൻകതിരുകൾ ലോകത്തെ മോഹനമാക്കുന്ന ആ കാഴ്ച സാധാരണമായി ജനാലയുടെ അരികിൽനിന്നു കണ്ടു് ആനന്ദമടയുക ശശി"ക്കൊരു പതിവാണു്. എന്നാൽ അപ്പോഴും അവന്റെ ഹൃദയം തീവ്രവേദനയിൽ ആഴ്ന്ന തപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സപ്തദിനരാത്രത്തെ ചിന്തക്കുശേഷം "രാധേ! രാധേ!" എന്നവൻ വിളിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ വാതലിനു സമീപം അണഞ്ഞ രാധയെ അയാൾ കണ്ടു. എന്തൊക്കെയോ അവളോടു സംസാരിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. പക്ഷേ അതിനുള്ള ധൈര്യം അസ്തമിച്ചിട്ടു സമയം കുറെയായി.

"അമ്മ അപ്പുറത്തുണ്ടോ?"

"ഇല്ല പുറത്തുപോയിരിക്കുന്നു" അവൾ പ്രതിവചിച്ചു, കിളിക്കൊഞ്ചൽപോലെ. രാധ നമ്രവദനയായി അകത്തേക്കുപോയി.

അവൾ മറഞ്ഞതിനുശേഷമാണു ശശിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായതു്. മൻക്രുട്ടി "പ്ലാൻ" ഇട്ടശേഷം അവൻ വിജയകരമായി രംഗിൻ വാങ്ങി, പല യുദ്ധതന്ത്രജ്ഞന്മാരെപ്പോലെ. രാധയുടെ അമ്മ—കമലം—അവിടെയില്ലെന്നു് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

രാധയെ അരികിൽ വിളിച്ച സംസാരിക്കാൻ പറ്റിയ അവസരം നോക്കിയാണു അവൻ അവളെ വിളിച്ചതു്. തന്റെ ഹൃദയം തുറന്നു് അവളെ കാണിക്കുവാൻ ശശി കാപ്പുകെട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ രാധ അടുത്തുവന്നപ്പോൾ ധൈര്യം ഇത്ര നിർദ്ദയമായി തന്നെ വിട്ടുപോകുമെന്നയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതേയില്ല. ശശിക്കു രാധയോടുള്ള പരിശുദ്ധപ്രണയത്തിനു ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തെ പഴക്കമുണ്ടു്. അവൾ ക്രമേണ വളർന്നു യൌവനയുക്തയാകുന്നതു്—പരിപൂർണ്ണസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയാകുന്നതു്—അവൻ അങ്ങനെ ശ്രദ്ധിച്ചു. "കഷ്ടം! ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഒരു ശത്രുവായിരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു രാധയുമൊത്തു ഉല്ലാസമായി വിഹരിക്കുവാൻ. എന്നെക്കാണുമ്പോൾ എന്തിനവൾ ഇങ്ങനെ സംഭ്രമിക്കുന്നു? അവളുടെ ചിരിയും സന്തോഷവും പെട്ടെന്നെന്തിനു മറയുന്നു?" അവൻ ചിന്തിക്കാറുണ്ടു്.

അവൾ ചില സമയങ്ങളിൽ വാനിൽ മിന്നുന്ന താരകപോലെ—മറക്കാൻ കഴിയാത്ത ആശ്ചര്യവസ്തുവെപ്പോലെ—ഓടി അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

തന്റെ ഹൃദയരഹസ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ അവൻ വെമ്പി. രാധയിൽ താൻ അനുരക്തനാണെന്നുള്ള ആ രഹസ്യം—മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മരണശേഷം വൻപിച്ച ധനത്തിന്റെ ഏകാവകാശിയെങ്കിലും നിരാലംബനായി തീർന്നപ്പോൾ തന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ച ആ വളർത്തമ്മയുടെ—കമലത്തിന്റെ—ഏകപുത്രിയെ തന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമാക്കാൻ താൻ ആഗ്രഹി

ക്കുന്നു എന്ന ആ രഹസ്യം—അവരെ അറിയിച്ചു തന്റെ അഭിലാഷം സാധിതപ്രയമാക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു; തീരുമാനിച്ചു.

രാധയെക്കണ്ടു് അവളോടുതന്നെ ഈ സംഗതി പറയാമെന്നു വിചാരിച്ചാണു് അവൻ അവളെ വിളിച്ചതു്. "രാധേ! രാധേ!" എന്നു വിളിച്ചതും ആ പ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു ശങ്ക അവനിൽ കടന്നുകൂടിയതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

"തന്റെ പ്രണയാപേക്ഷ അവൾ നിരസിച്ചാൽ.....! അന്യർ ആ വിവരമറിഞ്ഞാൽ.....! കമലത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്താകും? പുത്രനിവ്വിശേഷം തന്നെ സ്നേഹിച്ച ആ സാധ്വിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ താൻ.....? രാധയോടു താൻ ഭാവിച്ച സ്നേഹം—കമലത്തിന്റെ മുൻപിൽ താൻ സ്നേഹാദരം നടിക്കമാത്രം ചെയ്തതെന്നോ? അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു സ്വാർത്ഥസൂപ്പു ഫണമുയർത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നെന്നായി രിക്കയില്ലേ ജനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം.....! ജനങ്ങൾ.....അവർ അപലപിക്കും.....വേണ്ടാ.....വേണ്ടാ.....തന്റെ ധാത്രിയുടെ ആനന്ദജീവിതം മാത്രം കണ്ടാൽ മതി..." അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒരു വല്ലാത്ത ചിന്താക്കുഴപ്പം ശശിയെ ബാധിച്ചു.

II

ഇതിയിടെയായി ശശി രാധയുടെ അടുക്കൽ പോകുകയേ ഇല്ല. അവളുടെ ആ മണിനാദംപോലെയുള്ള ചിരി അവൻ കേൾക്കാറുമില്ല. ഒരു സഹോദരി ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനോടു കാണിക്കാറുള്ള വിനയവും ഒതുക്കവും ശശി രാധയിൽ കണ്ടു.

അന്നു വൈകിട്ടു കമലം ഒരു മുഖ്യകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനു ശശിയുടെ അരികിൽ വന്നു.

"കുഞ്ഞേ!" ആ മദ്ധ്യവയസ്സു പറഞ്ഞു. "അനേകനാളായി ഒരു കാര്യം നിന്നോടു പറയണമെന്നു ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നു."

ശശിയുടെ ഹൃദയം പിടഞ്ഞു.

"എന്താണമ്മേ! പറഞ്ഞാട്ടെ." അവൻ പ്രതിവചിച്ചു. അവൻ നിന്നിമേഷനായി നോക്കിനിന്നു ഏതോ പ്രതീക്ഷയോടെ.

"എന്റെ സഹോദരന്റെ മകൻ ഒരു കൊച്ചുണ്ടു്: സുകുമാരൻ. സ്വഭാവഗുണമുള്ളവനാണു്. രാധയ്ക്കും പ്രായമായി. തമ്മിൽ ചേരും. നിന്റെ അഭിപ്രായം പോലെ..." തന്റെ ആഗ്രഹം ചില അപൂർണ്ണവാക്യങ്ങളിൽ അവർ വ്യക്തമാക്കി.

ശശിയുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. അവൻ മിഴിച്ചുനിന്നു. അനന്തരം ധൈര്യം അവലംബിച്ചു് "അവളുടെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചാണു ഞാനും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതു നടത്തേണ്ടതു് എന്റെ കുമതലയാണു്. ഈ വർഷം തന്നെ അതു നടത്തണം."

III

പിന്നെയും വസന്തകാലം പ്രകൃതിക്കു പൂമ്പട്ടു ചാർത്തി. രാധ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ നിന്നും പ്രസവത്തിനുവന്നു.

കഷ്ടം! പ്രസവത്തോടുകൂടി അവളും ശിശുവും മരിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ശശി രാധയുടെ പഴയ പെട്ടികൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു പെട്ടിയുടെ അടിയിൽ ശശിയുടെ ഒരു ഫോട്ടോ അവൻ കണ്ടെടുത്തു. ഒരു മിന്നൽ പിണർ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിച്ചതുപോലെ അവനു തോന്നി. അവൻ ആ ചിത്രം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ചിത്രത്തിൽ അവൾ ഒരു പൊട്ടു തൊടീച്ചിരുന്നു. അതിൽ

പകൽപ്പൂവ്

കണ്ണമംഗലം മാധവപ്പണിക്കർ.

താമസക്കരിമ്പോള നീങ്ങവേ രാപ്പുമൊട്ട-
താമസിക്കുകയില്ല വിടിരും വിഭാതത്തിൽ.
ശോണിമാവിണ ങ്ങുംതന്നാനനം നീട്ടി, മ്ലുടം-
റാണിയായ് പകൽപ്പൂവു പുഞ്ചിരിക്കുകയായീ!
പിഞ്ചിതളോരോന്നും പാലഞ്ചിന നിറം ചേർന്ന-
സഞ്ചിതസൌന്ദര്യത്തിൻ വെളിച്ചം വിരിച്ചീടും!
സുപ്തജീവിതത്തിന്മേൽ തുമണം തളിച്ചെന്നും
ശപ്തമാമാലസ്യത്തെയകലത്താക്കീടുന്നു!
കേവലമദൃശ്യമാം തൻപരാഗത്തെത്തൂവി-
പ്പൂവലം ചൂടേകുന്നു! നിദ്രിതസിരകളിൽ!
ഭാവമോഹനമായ കവനം പോലേ വെണ്മ-
താവുമാക്കലാശില്പം ചേതനയുണർത്തുന്നു!
വർണ്ണസുന്ദരമാകുമതിലുണ്ടലങ്കാര-
പൂർണ്ണത! രസമുണ്ടു ജാഗ്രതിതേൻകോശത്തിൽ!
അന്തരാന്തരാ വികാസതൃഷ്ണയുന്തും ശാന്ത-
ബന്ധുരചിന്താശക്തി വിസ്തൃതമാക്കീടുന്നു!
സദ്രസമതു പെയ്യുമോരോ വെൺകണങ്ങളും
ഭദ്രജീവിതത്തിന്റെ സന്ദേശമരുളുന്നു!

ചാത്തിയ "മാല വാടി" കരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി അവൻ കണ്ടു.

* * * *

ശശിയുടെ ജീവിതഗതിക്ക് ഒരു പുതുമ വന്നിരിക്കുന്നതായി ആക്കും തോന്നി. എന്നാൽ ഇത്രവേഗം അയാൾ യുവാവു ലൌകിക ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചു സന്യസിക്കുമെന്നു അയാളും കരുതിയിരുന്നില്ല.

സാന്ത്വികസംസ്കാരത്തമറയ്ക്കുമശ്ലീലത്തിൻ-
മത്തച്ചങ്ങലകിലുക്കത്തിന്മേൽ പാറാറില്ല!
ഉതിരും നിമേഷത്തിൻ ദളങ്ങളോരോന്നായി
നിതരാം കാലക്കാറ്റു വന്നടിച്ചകറ്റുന്നു;
ഓരുകിൽ ക്ഷയോന്മുഖമെങ്കിലും പകലിന്റെ
ചാരുത മങ്ങാറില്ല! മങ്ങിലും മാലാളില്ല!
നൂതനസംസ്കാരത്തിൻകന്ദളം വീശീടുന്ന
ചേതന വിഷ്വംനത്താലും വേദന തേറീടില്ല!
ജീവികൾക്കായിച്ചുടും വെണ്മയും സുഗന്ധവും—
പൂവിതു ദാനംചെയ്യ ബീജമായ് ശേഷിക്കുമ്പോൾ-
ത്യാഗസുന്ദരമായ ജീവിതം, സംയന്തനം-
യാഗശാലയിൽ, പകൽപ്പൂക്കരി, പേറീടുമ്പോൾ-
ചക്രവാളത്തിൻ വാതിൽ തുറന്നു സന്ധ്യാനാരി-
ശക്രവാഹനത്തേരിലേറി വന്നിറങ്ങീടും!
പിഞ്ചുലക്കരം കൊട്ടി സപ്താശതമവർക്കേകും-
ചഞ്ചലാന്തരം ചാരുസാഗരമതുനേരം!
തങ്കത്താലേ; സമാരുണമാം സാരിത്തുമ്പു-
സഞ്ചലിക്കുവേ, സന്ധ്യ പകലിൻ സ്വന്തം നള്ളി,
ആത്തമാം തേരേറിഅസ്താൻമറയും; നിശീഥത്തിൻ-
മുഖമാം കരിമൊട്ടു പിന്നെയും മുളച്ചീടും!
എത്രയോ കാലംകൊണ്ടീ മട്ടുമൊട്ടുണ്ടാകുന്ന-
തത്രയും വിരിയുന്നു! പകലിൻ പൂവാകുന്നു!
സന്ധ്യവന്നണയുന്നു! പൂവിരിക്കുന്നു! കാലം-
വന്ധ്യമല്ലെന്നും സൃഷ്ടി! സമൃഷ്ടി! തമോവൃഷ്ടി!
ജീവിതം ക്ഷയം, വെണ്മം, വിടിരും: സന്ധ്യയ്ക്കൊപ്പ-
മീവിധം മൃതിവന്നു സംസൃതി മറച്ചീടും!!

അങ്ങതി വിദൂരത്തിലിപ്പകൽപ്പൂവിൻകൂട്ടം-
തിങ്ങിടും കലവറ കണ്ടുവോ കടലേ! നീ?

കരുണയിലെ രസം.

ജീ. കെ. മഞ്ചല്ലൂർ.

[ഒരു കാവ്യത്തിനു് അംഗിയായ ഒരു രസവും അതിനെ പോഷിപ്പിച്ചു നിർവ്വഹണത്തിലെത്തിക്കുന്ന മറ്റു രസങ്ങളും വേണം. ആ രീതിയുള്ള ഒരു ആവിഷ്കരണം "കരുണ"യിലില്ല.]

I

ആശാൻ—ആ നാമത്തിന്റെ ശ്രവണം കൈരളീകേതുക്കു് പൊതുവെ അഭിമാനജനകമാണു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം കാവ്യകാരത്വത്തിന്റെ അനന്യമാണെന്നു് തീർപ്പുകല്പിക്കാനെന്തിനു് സാഹസപ്പെടണം? ആ മഹാന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ മിക്കതും ഞാൻ വായിക്കയും ചിന്തിച്ചുപഠിക്കയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു് കരുണയെ ലോകോത്തരമഹോത്തരമായ ഒരു കാവ്യമായി പൊക്കിപ്പിടിച്ചു് അതിന്റെ ഉള്ളുറയിൽ കടന്നു് ആത്മാവിന്റെ നിറം (?) വും തരവും ഒരു മഹോപാദ്ധ്യായബുദ്ധിയുടെ പരിശോധിച്ചതും കാണുകയുണ്ടായി.

ചിന്താബന്ധുരങ്ങളായ അനേകം കാവ്യാരേണങ്ങൾ കൈരളിക്കു കാണിക്കവെച്ച പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു കാവ്യകാരനായിരുന്നു കുമാരനാശാൻ. "വികാരവും വിചാരവും ഒരുപോലെ പകർത്തുവാൻ കുമാരനാശാനെപ്പോലെ മലയാളകവികളിൽ മറ്റാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെ"ന്നു പറയാനുള്ള ധൈര്യം എനിക്കില്ല.

അസ്ഥാനത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക്കാലത്തുപിടിച്ചു ചിലർ ആളാകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കാലമാണീക്കാലം. അതു ദുര്യോധനൻ കണ്ണനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം കഴിച്ചതുപോലെയാണെന്നേ എനിക്കു പറയാനുള്ളൂ. കണ്ണനോടുള്ള വാത്സല്യത്തെക്കാൾ അർജ്ജുനനോടുള്ള വിദ്വേഷം ഞാനവിടെ പ്രകടമായിക്കണ്ടെന്നു. വള്ളത്തോളിനോടുള്ള അസൂയകൊണ്ടുമാത്രം ആശാനെ പുകഴ്ത്തുന്ന മുണ്ടശ്ശേരിയെ ഞാൻ അക്ഷൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ആശാൻ (ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയെ അപേക്ഷിച്ചു്) ജനകീയകവിയല്ലെന്ന അഭിപ്രായവും അജ്ഞതയിലോ ധിക്കാരത്തിലോ നിന്നു ഉടലെടുത്തതാണെന്നു് ഇത്തരുണത്തിൽത്തന്നെ പറയാതിരിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. അഭിപ്രായം പക്ഷപാതരഹിതമാകരുതു്. അതാണു നിരൂപണാദർശമായി കണക്കാക്കേണ്ടതും. ചങ്ങമ്പുഴ ആശാനേക്കാൾ ജനകീയകവിയാണെന്നാണു് മിക്കവാറും ഒരു പ്രൊഫസറാകാറായ ശ്രീ: ഉപ്പൻനായർ പറയുന്നതു്. അല്ലാ അതു ചിന്താസാഹസമല്ലാ; നോക്കുക:—

മുതലാളിതത്തെ തട്ടിത്തകർത്തു് ഒരു നവീനസമൂഹ്യഘടന നിർമ്മിക്കാൻ മി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൃതികൾ പ്രചോദനം നൽകിയിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മുതലാളിതത്തിനെതിരായ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തെ കഴിയുംവിധം തടസ്സപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തിരിക്കയാണു്. കൊട്ടുകാറിൽ കാണുന്ന ചങ്ങമ്പുഴയെ മറ്റു കൃതികളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആ കൃതി

യിൽ ഒരു 'ചൂണ്ടലിടീൽ' കാണാം താനും. പാട്ടന്ന പിശാചിനെ വാഴ്ത്തിക്കാൻ അതു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയാണു സാധിക്കുക മനുഷ്യസമുദായത്തെത്തന്നെ മി. കൃഷ്ണപിള്ള ആക്ഷേപിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ മൃഗങ്ങളെക്കാളും മോശക്കാരാണെന്നാണു് ആ യോഗ്യന്റെ സുവിശേഷപ്രസംഗം. മത്സ്യന്റെ നേരെ വിപ്ലവം നടത്താൻ നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

"വിപ്ലവം വിപ്ലവം മത്സ്യന്റെ നേക്കുള്ള വിപ്ലവം നീണാൾ ജയിച്ചിടട്ടെ."

"സത്യസ്ഥിതിയല്പം ചിന്തിച്ചുനോക്കിയാൽ മത്സ്യൻ മൃഗത്തിലും കഷ്ടമല്ലേ?"

സാഹിത്യകാരർ, വിപ്ലവകാരികൾ മുതലായവരെ മാത്രമല്ല സോഷ്യലിസ്റ്റ് റീയലീസസാങ്കേതിക മാർഗ്ഗത്തേയും പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെത്തന്നെയും മി. കൃഷ്ണപിള്ളക്കു പുച്ഛമാണു്.

"റോട്ടിൽനടക്കാനിടമില്ല നിങ്ങളെന്തൻ ക്രൂട്ടിയടികൊണ്ടു പുറിയില്ലേ"

"മിസ്റ്റിക്കു പുളവന്മാർ നോക്രു റീയലിസ കൊറികൾ ഗീതകപ്പൊത്തലുകൾ"

"അക്രമിക്കേണമെഴുത്തച്ഛനെ കാമപ്പെക്രുത്തെന്നോതണം ശാകുന്തളം അന്നമ്മതൻ കണ്ണപൊട്ടിക്കൽ പിന്നുല ഫന്നാൻറിരുട്ടിലെ വേല ചാട്ടം. കാമുകസമ്പന്നയായ് വാണൊട്ടവിലാക്കോമാളിപ്പെണ്ണിന്റെ രക്തസ്രാവം മറുമീ മട്ടിൽ യഥാതഥരീതിയിൽ തട്ടിമൂളിക്കാം പുരോഗമനം"—

മുതലായ വരികളിൽക്കൂടി അല്പം സഞ്ചരിച്ചാൽ മതി. ഞാനധികം ഉദാഹരണങ്ങളുദ്ധരിക്കുന്നില്ല

"എല്ലാരുമെന്നെ വെറുക്കുന്നു ഞാനുമിന്നെല്ലാവരേയും വെറുത്തിടുന്നു."

എന്ന സത്യവാങ്മൂലം ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ള കഥാവശേഷനാവുകയാണുണ്ടായതു്.

ആശാന്റെ കാവ്യങ്ങളുടെ ജനകീയ സ്വഭാവമോ അവ സമുദായത്തിന്റെ മേൽ കലർത്തിയിട്ടുള്ള അതിപുരോഗമനപരങ്ങളായ സ്വാധീനശക്തികളോ കേരളത്തിലെ ഒരൊറ്റ കവിപോലും സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതു് അങ്ങനെയല്ലെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അതു തെളിയിക്കാൻ ശ്രീ. ഗുപ്തൻനായരെ ഞാൻ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ഈ കാരണം അല്പമൊന്നു സൂചിപ്പിച്ച പുനലൂർനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വാരിക—പ്രതിധ്വനി—"ആജ്ഞാധികാരമോ" എന്ന ലേഖനത്തോടുകൂടി ശ്രീ. ഗുപ്തൻനായർക്കു കിട്ടിയതിന്റെ അടുത്ത ലക്കം വാരിക ആ ശ്രീമാൻ എന്തുകൊണ്ടോ വേണ്ടാ എന്നെഴുതി ആഫീസിലേക്കു മടക്കി അയച്ച വിവരം അതിന്റെ പത്രാധിപർ എന്നോടു പറഞ്ഞതിനുപരിയാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. പിണ്ണാക്കു തന്നില്ലെങ്കിൽ ചക്കിൽ വൃത്തികേടു പറയിക്കുന്ന ഈ നയം അത്ര നല്ലതാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്.

ദേശീയബോധം വളർത്താൻ വള്ളത്തോളും സാമുദായികാസമത്വം—ജാതീയമായ അയിത്താചാരം മാറാൻ ആശാനും അവരുടെ കാവ്യനിർമ്മാണപാടവം അങ്ങേയറ്റംവരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ അതിപ്രസംഗം ഇങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ.

കരുണയിലെ രസത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു രണ്ടുവാക്കു പറയുകയാണു്. "നാത്രഃ കശ്ചിദ്രസാദൃതേ" എന്നു പറയുന്നതുപോലെ രാഗതാളാഭിജ്ഞനായ ഭരതന്റെ രസസൂത്രം "വിഭാവാനുഭാവ വ്യഭിചാരിസംയോഗാദ്രസനിഷ്പത്തിഃ" എന്നാണു്. ശ്രീശങ്കരൻ, ഭട്ടലൊല്ലടൻ, ഇവക്കൊക്കെ

രസനിഷ്പത്തിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമാണ്. കാവ്യാലങ്കാരകർത്താവായ ഭാമഹൻ രസത്തോടനുഭാവിയല്ല. കാവ്യജീവൻ അലങ്കാരമാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം രസവത്, പ്രേയസ്, ഊർജ്ജസ്വി എന്നീ അലങ്കാരങ്ങളിൽ രസത്തേയും അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ—

"രസവദ്ദർശിതസ്പഷ്ട
ശൃംഗാരാദിരസം യഥാ
ദേവീസമാഗമദ്ധർമ്മ
മസ്മരിണ്യതിരോഹിതാ
പ്രേയോഗൃഹാഗതം കൃഷ്ണ
മവാദീദിദുരോ യഥാ
അദ്യയാ മമഗോവിന്ദ
ജാതാ ത്വയി ഗൃഹാഗതേ
കാലേനൈഷാഭവേത് പ്രീതി
സ്ത്വൈവാഗമനാത് പുനഃ
ഊർജസ്വി കർണേ ന യഥാ
പാത്ഥായപുനരാഗതഃ
ദിസന്ധ്യാനികിം കണ്ണഃ
ശല്യേതൃഹിരപാകൃതഃ
സ്വാദുകാവ്യരസോന്മിശ്രം
ശാസ്ത്രമപ്യുപയുഞ്ജതേ
പ്രഥമാലീഢമധവഃ
പിബന്തി കടുഭേഷജം"

എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസനിരൂപണഭാഗം പ്രയോജനപ്പെട്ടും. ഭാമഹനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നെന്നു ഭ്രരിപക്ഷവും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്ന ദണ്ഡി ഭാമഹനുപയോഗിച്ച മൂന്നലങ്കാരത്തിലും രസം ഉപയോഗിച്ച ഭാമഹനേക്കാൾ രസത്തോടു പ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നു. ഭാവാഭിവ്യക്തികൊണ്ടു് അതിപ്രീതികരമായ ആഖ്യാനമാണു പ്രേയോലങ്കാരമെന്നും രത്യാദിസ്ഥായിഭാവത്തുപമായ രസത്താൽ ആനന്ദജനകമാണു രസവദലങ്കാരമെന്നും ഗവ്പ്രധാനാഖ്യാനമാണു് ഊർജസ്വി അലങ്കാരമെന്നും ദണ്ഡിയുടെ രസനിരൂപണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. നാഗനന്മാരാൽ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ട മദാലസയെ കിട്ടിയപ്പോൾ പതിയായ കുവലയാശ്വൻ പറഞ്ഞ പദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം രസവദലങ്കാരത്തിനു് ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാവ്യാലങ്കാരസൂത്രകാരനായ വാമനൻ കാന്തി എന്ന കാവ്യഗുണത്തിന്റെ ധർമ്മമാണു രസമെന്നു പറയുന്നു. രസത്തിൽ ദണ്ഡിയെയനുകരിക്കുന്നതു കാണാം. ഉൽഭടൻ രസത്തെ അലങ്കാരത്തിലുൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു. രസനിഷ്പത്തിയിലും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരനാണു്. സമാഹിതം എന്നൊരലങ്കാരംകൂടി അദ്ദേഹം കാണുന്നു. സീതാവിഷയമായ രാവണരതിയെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു രസഭാവവ്യതിയാനവർണ്ണന ഊർജ്ജസ്വ്യലങ്കാര ലക്ഷണമാണെന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അഭിനേയമല്ലെന്നു ഭരതൻ പറഞ്ഞ ശാന്തരസത്തേക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ച ഭരതസിദ്ധാന്തത്തെ "നവനാട്യരസാസ്മൃതഃ" എന്നു തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞ ആദ്യത്തെ ചിന്തകൻ ഇദ്ദേഹമാണു്.

അലങ്കാരം ഗുണം രീതി ഈ പ്രസ്ഥാനപ്രഭാവത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ—ധ്വനിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ—ജനിച്ച രുദ്രടന്റെ കാവ്യാലങ്കാരത്തിലെ അഞ്ചു് അദ്ധ്യായം രസനിരൂപണമാണു്. "ഏതേ രസാ രസവതോരമയന്തിപുംസ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന പദ്യം രസരമ്യതയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. രീതി രസപോഷകമാണെന്നാണു് രുദ്രാഭിപ്രായം.

A. D. 998—1050 വരെ ധാരാ ഭരിച്ചിരുന്ന രസപ്രണയിയായ ഭോജദേവൻ എഴുതിയ "ശൃംഗാരപ്രകാശം" എന്ന സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വളരെ വലുതാണു്. അച്ച

ടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ സാഹിത്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാതൃക പാരസ്സ്യഗ്രന്ഥശാലയിലുണ്ട് (മദ്രാസ്). അതിലെ 36 പ്രകാശങ്ങളിൽ 24-ം രസമാത്രസംബന്ധിയാണ്. ശൃംഗാരംതന്നെ ഉപാധിഭേദത്താൽ ശോകാദികളാകുമെന്നാണ് ഭോജമതം. ശൃംഗാരതിലകകാരനായ രുദ്രഭട്ടൻ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനിലയാണ് സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നത്. ശൃംഗാരത്തിനു അദ്ദേഹം പ്രധാന്യം നല്കുന്നു. അഗ്നിപുരാണത്തിൽ കാണുന്ന രസവിവരണം അർവാചീനപ്രസ്താവമാണ്. ആനന്ദവർദ്ധനൻ വസ്തുഅലങ്കാരം രസം എന്ന ധ്വനിയെത്തന്നെ വീതിച്ച് രസധ്വനിക്ക പരമസ്ഥാനം കൊടുത്തു. ഔചിത്യവാദിയായ ക്ഷേമേന്ദ്രൻ രസത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നുണ്ട്. ധ്വന്യാലോകലോചനകർത്താവും നാട്യവേദവിവൃതിയായ അഭിനവഭാരതീരചയിതാവുമായ അഭിനവഗുപ്തൻ രസത്തെപ്പറ്റി ഗംഭീരമായ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പ്രതീഹാരേന്ദുരാജൻ, ഭട്ടനായകൻ, ധനഞ്ജയൻ, ധനികൻ, മഹിമഭട്ടൻ ഇവർ ധ്വനിവിരോധികളും രസപ്രധാനികളും ആണ്. രസധ്വനികളെ എതിർക്കാതെ രാജാനകകുന്തകൻ വക്രോക്തിയാകുന്നു കാവ്യജീവിതമെന്നു പറയുന്നു. മമ്മടഭട്ടൻ, വിശ്വനാഥൻ, വിദ്യാധരൻ, വിദ്യാനാഥൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതർ എന്നിവർ പൂർവികാനുകരണമേ നടത്തിക്കാണുന്നുള്ളൂ. (തുടരും)

ഹിന്ദി_മലയാളം കോശം

വില ക. 4.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

കലാകാരനോട്.

എം. ആർ. നായർ, മോറാഴ.

ഭവനാലോകത്തിങ്കൽ രസഭരത്തിനിരീക്ഷിയ്ക്കും
ഭാസുരപ്രതിഭാരണനാം മീക്കലാകാരൻ.
ചിന്തതൻ തിരുമുമ്പിൽ ഹൃദയം കൃതിയ്ക്കുമ്പോൾ.
ചിന്തമക്കനൽപ്പാടാണിന്നു നാം കാണും കാര്യം.

* * *

ഉശിരും ചൈതന്യവും വാശിയോടകത്തേറും
പശിയാലലയുന്ന വ്യക്തിയീക്കലാകാരൻ.,
നീതിതൻ ഭാഗം ചേർന്ന് നിയമം വാഴിയ്ക്കുന്ന
മതിമാൻ, മനുഷ്യന്റെ ജീവനാം കലാകാരൻ.,
മന്നന്റെ മാടം നോക്കിമന്നിലായ കണ്ണീർവാക്കും.
ഖിന്നനിൽ ഭയമാണ് ചോദിയ്ക്കും കലാകാരൻ:—
"സഹജാ, പഠഞ്ഞാലുമെന്തുണ്ട്? കഴിയാതീ—
യിഹത്തിൽ മനുഷ്യന്റെശക്തിയില്ലിന്നതീതമായ്?"
ഒന്നത്യം ലക്ഷ്യംവെച്ചു മുന്നേറാം കൃതിയ്ക്കുന്ന
പിന്നണിക്കുട്ടത്തോടു യോജിക്കും കലാകാരൻ.,
ക്രമം കാണുന്നേടമപ്പാടെയെതിർത്തീടാൻ
നിർഭയം പേനത്തുമ്പിന്നിരുക്കുംകലാകാരൻ.

* * *

എന്നിട്ടോ? പൊതുലക്ഷ്യമൊക്കുമ്പോൾ പടവെട്ടി
വെന്നിടാൻ മുന്നോട്ടേക്കുള്ളുമാഹ്വാനം മുഴങ്ങുമ്പോൾ
മതവും രാഷ്ട്രീയവും മതഭടിച്ചുരഞ്ഞേറാം
സതതം നടത്തുകയാണവൻ തമ്മിലേറിൽ!
മാറിയില്ലിന്നോളവും തമ്മതൻ മനോഭാവം
മാറുകീ ദുർഗുണം, ഹേ! കൈരളീ കലാകാരാ-
വഴക്കം വക്കാണവുമിനിയും പുലർത്തീടിൽ
പുഴുക്കം പരിപൂതലക്ഷ്യമാം കലാധർമ്മം.
ചേലിൽ നീ പതറാതെയന്യോന്യം രവുക്കാതെ
തൂലിക ചലിപ്പിക്കൂ! കൈരളീ മോന്തയ്ക്കായി.
മാക്കു പരസ്പരം മലകെട്ടിടുമ്പോൾ
മാരണപ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ഇനിമേൽ യോജിച്ചുമാം

പകർപ്പവകാശം സംരക്ഷിതം.

ഗ്രാമസഭരാജ്

അനുദിനസുരഭിലവും ദേശീയവിനോദസമുജ്ജ്വലവുമായ വാരിക.

ഗാന്ധിസം അനുദിനമാക്കിക്കൊണ്ട് രാഷ്ട്രത്തിനു സുശക്തവും കാലോചിതവും ധീരവുമായ നേതൃത്വം നല്കുന്ന

കേരളത്തിലെ ഏക ദേശീയ വാരിക

സ്ഥിരം ലേഖക സമിതി.

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്, എസ്. കെ. നായർ (മദിരാശി) എം പി. അപ്പൻ എം. എ എൽ. ടി., പി. ഗംഗാധരൻ എം. എൽ. എ., നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ. എൽ. ടി., വൈലാപ്പിള്ളിൽ ശ്രീധരമേനോൻ ബി. എ ബി റ്റി,, കെ. പി. പത്മനാഭൻ തമ്പി ബി. എ , എം. മന്മഥൻ. എം എ., പി. കെ. രാജരാജവർമ്മ എം എ ; കെ ടാമംഗലം, പാലാ നാരായണൻനായർ, ആനന്ദക്കുട്ടൻ ബി. എ. (ഓണേഴ്സ്), പി. കെ പരമേശ്വരൻനായർ ബി. എ , പന്തളം കെ. പി. രാമൻപിള്ള ബി. എ ബി. റ്റി., കൊട്ടപ്പുന്ന അയിരൂർ സി. മാധവൻപിള്ള, കെ. എ. സുകുമാരൻ (ടാറാപുരം), കടവൂർ സി. കെ., എം എൻ. ഗോവിന്ദൻനായർ ബി. എ. ബി. എൽ., മലയേഷ്യാ രാമകൃഷ്ണപിള്ള, തൈക്കാട്ട ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, തിരുവല്ലാ എൻ. കേശവപിള്ള, വയലാർ രാമവർമ്മ, തുക്കൊടിത്താനം ഗോപിനാഥൻനായർ ബി എ., കടവൂർ കെ. മാധവൻപിള്ള, കുമാരനാരായണക്കുറുപ്പ് ബി. എ. ബി. റ്റി., മുതുകുളം പാർവ്വതിഅമ്മ, വിദ്വാൻ വാഴ്ത്താപ്പി കൊച്ചുകൃഷ്ണൻനായർ, കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് ബി എസ് സി. ബി. എൽ., കൃഷ്ണകുമാർ ബി. എ., വിദ്വാൻ വള്ളത്തു ശങ്കരപ്പിള്ള, ഏവൂർ ഈ. കെ., മുത്തൂർ രാഘവൻനായർ, നീലമ്പേരൂർ രാമകൃഷ്ണൻനായർ ബി. എ. ബി. റ്റി., കൈപ്പള്ളിൽ കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ., കെ. സി. ഗോപാലപ്പണിക്കർ, ഡാക്ടർ എൻ. സി. നായർ, വിദ്വാൻ കെ. ജി. ധരൻ, കയിയ്യൂർ എം. ജി., ജി. പി. മാതുശേരി, ജി. എൻ. എം. പിള്ള ബി. എ., പി. കെ. സാവിത്രീദേവി, കുഞ്ചു. ഗണപതിശർമ്മ, മിസ് പുഷ്പാ, ഏവൂർ പരമേശ്വരൻ, ജാനകി, ജി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, പി കെ. വാസുദേവൻനായർ ബി. എ., കടമാംപൂർ കെ. സി. കേശവൻനായർ ബി. എ , കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം. എ., & "ചിന്താമണി", 'കണ്ണീരവൻ', "മീശാൻ", "ശുണ്ഠി", "ശിഖിണ്ഡി", "ചക്ഷുശ്രവണൻ"

മതം, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, സമുദായം, രാഷ്ട്രീയം, സാമ്പത്തികം തുടങ്ങിയ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിജ്ഞാനപ്രദമായും രസകരമായും പരാമർശിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ, നിരീക്ഷണങ്ങൾ, അപഗ്രഥനങ്ങൾ, വിമർശനങ്ങൾ, കവിതകൾ, വിനോദവിനകൾ ഇവയുടെ വിശിഷ്ട സമാഹാരം.

പത്രാധിപസമിതി:—

1. എം. പി. മന്മഥൻ എം. എ. (എഡിറ്റർ-ഇൻ ചീഫ്) 2 തുക്കൊടിത്താനം.
3. മാതുശേരി (മാനേജർ). 4. തിരുവാലൂർ ശിവശങ്കരപ്പിള്ള ബി. ഒ. എൽ.
5. എം. പി. രാഘവക്കുറുപ്പ് എം. എ. എൽ. റ്റി.

പരസ്യംകൊണ്ട് പ്രയോജനം നേടണമെന്നുള്ളവർ
ഗ്രാമസഭരാജിൽ പരസ്യം ചെയ്യുക.

ഏജൻസി ഇല്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ഡിപ്പാസിറ്റ വെയ്ക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ഏജൻറന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

മാനേജർ, ഗ്രാമസഭരാജ്, മാതുശേരി.

നഴ്സിന്റെ മകൾ

വിദ്വാൻ സി. ജി. വാരിയർ, മദിരാശി.

"ലീലേ, എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ നമ്മുടെ വിവാഹത്തിനു സമ്മതിക്കുന്നില്ല."

"കാരണം? അല്ലെങ്കിൽ കാരണമെന്തിനന്വേഷിക്കുന്നു? ഈ നിർഭാഗ്യ അവിടുത്തെ ജീവിതത്തെ..."

"അതൊന്നും പറയേണ്ട. നിന്റെ സൌന്ദര്യം, സ്വഭാവം, എല്ലാം അവർക്കു തൃപ്തിയാണ്." ഒരു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞു് അയാൾ പറഞ്ഞു—"എന്തു വന്നാലും എന്റെ ലീലയെ ഞാനുപേക്ഷിക്കുകയില്ല."

"അവർ കാണുന്ന കുറ്റം എന്നെക്കൂടി അറിയിക്കുവാൻ പാടില്ലേ?"

"ആ കാരണം, നിന്റെ മനഃസന്തോഷത്തെ തീരെ ഇല്ലാതാക്കും. അതുകൊണ്ടു നിർബന്ധിക്കേണ്ട എന്റെ ഹൃദയം—അതു് നിനക്കു തന്നു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയതു് തിരിച്ചെടുപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ലോകം എന്തുവേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്റെ ലീലയെ ഞാൻ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല."

"ദയവുചെയ്തു്, അവിടുത്തെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കാണുന്ന കുറ്റമെന്താണെന്നു പറയണം."

"നിർബ്ബന്ധമാണോ ലീലേ?"

"അതെ, തീച്ചയായും പറയണം."

"ശരി. പറയാം, പക്ഷെ—"

"പറയൂ. എന്തുകേൾക്കുവാനും ഞാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു."

"നിന്റെ മാതാവു്—അവർ ഒരു പരിശുദ്ധയാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം."

"ആ വിശ്വാസത്തിനു് മാറ്റംവരാൻ? എന്റെ അമ്മയെപ്പറ്റി എനിക്കു് അറിയണം. തുറന്നു പറയൂ."

"ലീലെ ഹൃദയരഹസ്യം, പ്രകൃതിക്കു സ്ത്രീകളോടു് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണു്. അതെല്ലാംപോട്ടെ. നിന്റെ അച്ഛന്റെ പേരെന്താണു?"

അച്ഛന്റെ പേർ, അതവൾക്കു് അറിയില്ല. പിതാവിന്റെ മങ്ങിയൊരു രൂപം ഓർമ്മയുണ്ടവൾക്കു്. സുമാർ നാലഞ്ചുവയസ്സുവരെ പിതൃലാളനം അനുഭവിച്ചതു് സ്വപ്നപ്രായം അവൾക്കു് ഓർമ്മവന്നു. അച്ഛനെ സംബന്ധിച്ച വർത്തമാനങ്ങൾ പലപ്പോഴും അമ്മയോടു ചോദിക്കുവാൻ അവൾ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ആ സന്ദർഭത്തിൽ മാതാവിന്റെ മുഖത്തു വ്യസനച്ഛായയോ എന്തോ ഒന്നു വ്യക്തമായിക്കാണാം. അവർ വിഷയം മാറ്റുകയും ചെയ്യും.

"ലീലെ, എന്താണാലോചിക്കുന്നതു്? നീ ആരുടെ മകളാണെന്നാണു് എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ചോദിക്കുന്നതു്. നിന്നെ സംബന്ധിച്ചവർത്തമാനങ്ങൾ, ഞാൻ യാതൊന്നും അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. നിന്റെ ഹൃദയം നിഷ്കളങ്കമാണെന്നു കണ്ടു. ഞാനതിനെ സ്നേഹിച്ചു. താമര മുളച്ചവന്നസ്ഥലം നോക്കിയാൽ, അതിനെ താലോലിക്കു

വാൻ തോന്നുമോ? പോട്ടെ സാരമില്ല. നിന്നിൽ നിന്നും എന്റെ ഹൃദയം പിൻ വലിക്കാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം, ഞാൻ നിന്നെ അത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു. അതെ, എന്റെ സ്നേഹം, യൌവനത്തിന്റെ പുലർ വേളയിലെ കാമമല്ല; യഥാർത്ഥ പ്രേമമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, ലീലെ, നീ ആവകയാണെന്നും ചിന്തിച്ചു മനസ്സുതുക്കേണ്ട. എങ്ങിനെയെങ്കിലും അച്ഛനമ്മമാരെ സമ്മതിപ്പിച്ചു്, അവരുടെ ആശിസ്സോടുകൂടിത്തന്നെ ഞാൻ നിന്നെ സ്വീകരിക്കും."

ലീലക്കു്, ഒന്നും തോന്നിയില്ല. അവിചാരിതമായൊരു സംഭവം, അവൾ എന്താണു പറയുക? "ദയവുചെയ്തു കാര്യം വ്യക്തമായിപ്പറയുമോ?"

"നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ പറയാം. നിന്റെ മാതാവു്, നീണ്ട നീണ്ട പതിനഞ്ചുകൊല്ലങ്ങളം—ഒരു നഴ്സായിരുന്നു. അവർ ആരേയും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല. പല ആസ്പത്രികളിലും അവർ സേവനം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങിനെ പതിനേഴു കൊല്ലം മുമ്പു് അവരുടെ ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ നീ ഭ്രൂജാതയായി. പിതാവാരാണെന്നു് അറിയുന്നില്ല. ലീലേ കരയരുതു്." രാജൻ അവളുടെ കണ്ണീർ തുടച്ചു. "സാധാരണ, ലോകത്തിലെ വെറുമൊരു സംഭവം." അവളെ മാറോടണച്ചു.

ലീലയുടെ ഹൃദയം തുടിച്ചു. ഭ്രൂതകാലത്തിലേയ്ക്കു് മനസ്സുപാഞ്ഞു. സുഭഗനായൊരു ഗംഭീര പുരുഷന്റെ വിസ്തൃതമായ വക്ഷസ്സിൽ, പറ്റിപ്പടിച്ചു് അച്ഛാ, അച്ഛാ എന്നു വിളിച്ചതും, വാത്സല്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം തെരുതെരെ ചുംബിച്ചതും ഒരു സ്വപ്നം പോലെ അവൾക്കു തോന്നി. അഞ്ചാംവയസ്സായപ്പോൾ കാൺവന്റിൽ ചേർന്നു. പഠിക്കുവാൻ ഉത്സാഹമുള്ളതിനാൽ ക്ലാസ്സുകളൊന്നിലും തോല്ക്കാതെ, പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ലോകപരിചയത്തോടുകൂടി പത്താംക്ലാസ് പാസായി. മാതാവും താനും സ്വന്ത വീട്ടിൽ വന്നു താമസമാക്കി. മുത്തശ്ശിയുമുണ്ടു് കൂട്ടിന്നു്. അങ്ങനെ ഒരൊറ്റത്താവഴിയിലെ മൂന്നു സ്ത്രീകളും മാത്രംതാമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് അവിചാരിതമായി രാജനുമായി പരിചയമായതു്. കണ്ണടിവസത്തിന്റെ വാർഷികം കഴിഞ്ഞിട്ടു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ബി. എ. പാസ്സായ ഒരു യുവകോമളൻ; സർവ്വാതന്റെ മത്തായിനുണ്ടാകണമെന്നാഗ്രഹിച്ച ഗുണങ്ങളുടെ ഒരു വളനിലം; ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തും വഴിപിഴക്കാത്തൊരു സംസ്കാരസമ്പന്നൻ; രാജനെ അവൾ സ്നേഹിച്ചു; രാജൻ അവളേയും. അങ്ങിനെ പ്രേമത്തിന്റെ പൊൻ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ നിർബാധം കൈകോർത്തുപടിച്ചു് ആനന്ദിച്ചു.....

തന്റെ മാതാവു് ഒരു വ്യഭിചാരിണിയോ? അതവൾക്കു ചിന്തിക്കുവാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ മഹിമയെ പുകഴ്ത്തുന്ന തന്റെ അമ്മ; ജീവനേക്കാൾ അധികം മകളെ സ്നേഹിക്കുന്ന തന്റെ അമ്മ;—അവളുടെ ഹൃദയം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടു. അമ്മയ്ക്കു് ഇടക്കിടക്കു് പണം വരുന്നുണ്ടു്. ചിലർ വന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. വർത്തമാനങ്ങൾ സ്വകാര്യമായി പറയുന്നുണ്ടു്. ചിലപ്പോൾ, ഒന്നോരണ്ടോ ദിവസം സക്കീട്ടു പോകുന്നുമുണ്ടു്. ഛാ! പാപം കൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച പണം—അതു കൊണ്ടാണോ താൻ പഠിച്ചതു്? ആ പാപഭാരമാണോ കഴുത്തിലും കാതിലും കൈകളിലും ചുമന്നു കൊണ്ടു നടക്കുന്നതു്?

"ലീലെ, ആശ്വസിക്കൂ. നീ നിഷ്കളങ്കയാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. എന്നുതന്നെ

വന്നാലും എന്റെ ഓമനയെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല.” രാജഗോപാൽ അവളുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു വീണ്ടും സമാശ്വസിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“നാഥാ, ഇല്ല; എനിക്കു് അവിടുത്തെ അങ്ങനെ വിളിക്കുവാൻ ഭാഗ്യമില്ല. എന്നെ—ഈ നഴ്സിന്റെ മകളെ അവിടുന്നു് ഉപേക്ഷിക്കുക. അമ്മ സമ്പാദിച്ചപാപം ഞാനും അനുഭവിക്കണം. എന്നോടു കൂടി, ഈ ദുഷ്പേർ ലോകത്തിൽനിന്നും മറഞ്ഞു പോകട്ടെ ഹാ! എന്റെ അമ്മ-ഇപ്പോഴും പരിശുദ്ധയാണെന്നു ഹൃദയം മന്ത്രിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ, അമ്മയോടു തന്നെ ചോദിക്കുക; എന്റെ പിതാവു് ആരാണെന്നു്.”

“ഛേ, എന്തിനവരോടു ചോദിക്കുന്നു? അവരുടെ പരിതഃസ്ഥിതി അങ്ങനെയായിട്ടുണ്ടാകാം. എനിക്കിനി അവരെ നേരിൽ കാണുവാൻ തന്നെ ഇഷ്ടമില്ല.”

“പരിതഃസ്ഥിതി ചീത്തയാണെങ്കിൽപോലും ഒരു ദുഷ്ടമനസ്സുയെ, ദുർവൃത്തിയിലേക്കു മാറുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്റെ അമ്മ ‘പാപിനി’യാണെന്നു്, തീർച്ചയറിയുന്നതുവരെ കാണുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ? എന്തായാലും അമ്മയോടു തന്നെ ചോദിക്കുക. അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു് അവിടുന്നു കോപിക്കരുതേ.”

“ഞാനെന്തിനു് വരണം? ലീല ചോദിച്ചു വർത്തമാനം അറിവിയ്ക്കൂ.”

“പോരാ. അവിടുന്നും വരണം. ഒന്നു മാത്രം ചെയ്താൽ മതി. ദോഷൈപ്പെടരുതു്. എന്തുതന്നെയായിക്കോട്ടേ.”

ലീല ഒരു ദൃഢനിശ്ചയക്കാരിയാണു്. മകളുടെ കരഞ്ഞു തുടുത്ത മുഖം കണ്ടു്, ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ അമ്പരന്നു. അവർക്കു് ഒരു തരത്തിലുള്ള വ്യസനവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ ആ പുത്രവത്സല വളരെയധികം ശ്രമിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

“മകളെ, തങ്കം, എന്തുപറ്റി?” ലീലയെ തലോടിക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ ചോദിച്ചു.

അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഒരക്ഷരവും പുറപ്പെടുന്നില്ല. ഇതുവരെയും വ്യസനമിന്നതെന്നറിയാതെ വളർന്നവന്ന ലീലക്കു്, മുതലും പലിശയും ഒന്നായി കിട്ടി

“പ്രിയപ്പെട്ട രാജാ, എന്താണു പറഞ്ഞതു്?” കോപവും വ്യസനവും കലർന്ന രാജന്റെ മുഖം ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെ പൂർവ്വാധികം ചഞ്ചലയാക്കി.

“അമ്മേ, അമ്മേ, എന്റെ—”കരച്ചിൽ കൊണ്ടു ശേഷം അവൾക്കു പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രണ്ടു കൈകൊണ്ടും മുഖം പൊത്തി അവൾ കരഞ്ഞു തുടങ്ങി.

“നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഇങ്ങിനെയായാൽ? നിങ്ങൾക്കുള്ള വ്യസനകാരണം ഞാനും അറിയട്ടെ.”

“ഒന്നും അറിയാതിരിക്കയാണു നല്ലതു്. അല്ലെങ്കിൽ, ഇതുവരേയും, നിഷ്കളങ്കയായ ലീലയേയും എന്നേയും വഞ്ചിച്ചില്ലെ? എന്തുകൊണ്ടു് അവളെ നിഗ്രഹിച്ചില്ല?”

“എന്താണു രാജൻ പറയുന്നതു്?” ഇടയ്ക്കുകയറി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ ചോദിച്ചു. “ഞാൻ നിങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുകയോ? എന്തുപറഞ്ഞു നിങ്ങൾക്കു്?”

“എനിക്കോ? നിങ്ങളുടെ മകളെ സ്നേഹിച്ചു പോയി.”

“അതിനു്? അതിനു്? സാധാരണയൊവനത്തിളപ്പിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന കാമമല്ല രാജനുള്ളതെന്നു് എനിക്കറിയാം.”

“അതു വകയൊന്നും പറയേണ്ട. ഇനിമേലിനാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇനിയൊരു നിമിഷം നില്ക്കുവാൻ ഞാനശക്തനാണു്. ഈ ഒരു

പൊൻതാമരപ്പൂ—അതു മാത്രമാണിവിടത്തെ വായുവിനെ ശ്വസിക്കുവാൻ ശക്തിയുണ്ടാക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മറെറാന്നും പറയേണ്ട. ചോദിക്കുന്നുമില്ല. ഞാൻ ലീലയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനു് നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ, ഈ നിമിഷത്തിൽ, അവളെ എന്റെ കൂടെ അയയ്ക്കുക. അവൾ ധരിച്ച വസ്ത്രമൊഴികെയാതൊന്നും തന്നെ വേണ്ട. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പാപഭാരവുമായി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുക.”

“എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല” അമ്പരന്നുകൊണ്ടു ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. “ഒന്നു് വ്യക്തമായിപ്പറയൂ”

ആ വൃത്തിയുള്ള കൊച്ചു വീടിന്റെ മുറ്റത്തു രാജൻ കൈകൾ പിന്നോക്കം കെട്ടി, തലസ്ഥാനമെന്നു താഴ്ത്തി, അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. പൂർണ്ണചന്ദ്രന്റെ പാലൊളിക്കിരണങ്ങൾ, വസന്തത്തിലെ സുരഭിയായ മന്ദമാരുതൻ, അകൃത്രിമരമണീയമായ ആ സന്ധ്യാസമയം, രാജന്റെ വിയർപ്പിനെ മാറുവാൻ ശക്തമായില്ല. ലീലയുടെ അപേക്ഷ അയാളെ ശാന്തഭാവം നടിപ്പിച്ചു.

“വ്യക്തമായി പറയാം. നിങ്ങളുടെ പാപപങ്കിലമായ “നേഴ്സു്” ഉദ്യോഗകാലത്തു്—”

ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ ഞെട്ടി. തന്റെ മകളെക്കൂടി ഇതുവരെ അറിയിക്കാതെവെച്ച ഒരു വർത്തമാനമാണതു്. ലീല, ജിജ്ഞാസയോടെ, എന്നാൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്, മാതാവിന്റേയും രാജന്റേയും മുഖത്തേക്കുമാറിമാറി നോക്കി.

“ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മേ, ലീലയുടെ അച്ഛൻ നാരാണു്?” പെട്ടെന്നുള്ള ചോദ്യം അവരെ ചകിതയാക്കി. ഒരു രാക്ഷസിയിൽ അടുത്തിരുന്ന ശബ്ദിച്ചു.

“അമ്മേ, അമ്മേ, എനിക്കൊരച്ഛനില്ലെ? അച്ഛാ എന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ മകളെ എന്നു വാത്സല്യപൂർവം പറയുവാൻ ഒരു വ്യക്തിയില്ലെ?” ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ ചിന്താമഗ്നയായിരുന്നു.

“എന്തിനാണു്, നീ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു്? എന്റെ ഒന്നിച്ചു്, വിഷവായുവിൽ നിന്നും പോരുക.”

“ഇല്ല—അമ്മേ, അമ്മേ, സത്യം തുറന്നു പറയൂ.”

“എന്തോന്നു് പറയുവാൻ? ഈ വിസ്തൃതമായ ലോകത്തിൽ, നമുക്കെങ്കിലും അന്യോന്യം വിശ്വസിച്ചു ജീവിക്കാം.”

“ഇല്ല. അവിടുന്നു പോവുക. എത്രപാപിനിയായാലും അമ്മ, അമ്മതന്നെയാണു്. ഞാനും പാപിനിയാണു്. അവിടുന്നു പോവുക.”

“തങ്കം, രാജൻ,” ചിന്തയിൽ, നിന്നു മുണർന്ന ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പറയാം. എല്ലാം തുറന്നു പറയാം. നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന ഞാനൊരു വ്യഭിചാരിണിയാണെന്നു്. അല്ലെ? വിചാരിച്ചതിൽ തെറ്റില്ല. ഒരു ‘നേഴ്സു്’-അവളെ അങ്ങിനെയാണു ലോകംകാണുക. അതാരുടേയും കുറ്റമല്ല. അത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പരിതഃസ്ഥിതി അത്തരമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദുഷ്ടമനസ്കയായൊരു സ്ത്രീക്കു് അവിടെയും തന്റെ ചാരിത്രം രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇരിക്കു രാജാ, എന്റെ കഥ ഞാൻ പറയാം. അതിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ എന്നെ ഒരു പാപിനിയാണെന്നു തന്നെ വിധിച്ചാൽ, സസന്തോഷം ഞാനതു സ്വീകരിക്കാം.”

നാല്പതു കഴിഞ്ഞിട്ടും താരുണ്യത്തിന്റെ കോളിളക്കം ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയിൽ വ്യക്തമായിക്കാണാം. ഇരുനിറത്തിൽ, മെലിഞ്ഞ അവയവസൌന്ദര്യവതിയല്ലെങ്കിലും, കുനുകുന്തളങ്ങളും ചിന്നിക്കിടക്കുന്ന ആ മുഖം, ആകർഷകത്വമുള്ളതാണ്. തന്റെ ജീവിതാഖ്യായം ചലച്ചിത്രമെന്നപോലെ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തെളിഞ്ഞു. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ തികച്ചും വ്യക്തമായി, ഉമ്മറത്തിരിക്കുന്ന അവരിൽ അമൃതകിരണം കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു. അടുത്തുള്ള മരത്തിൽ നിന്നും ആ രാക്കുയിൽ വീണ്ടും ശബ്ദിച്ചു.

"തങ്കം, രാജൻ, ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക. താരുണ്യത്തിന്റെ താരാട്ടലിൽ മയങ്ങി സംസ്കാരത്തെ അലികൊട്ടുക്കാത്ത നിങ്ങളോട് ആദ്യമായും അവസാനമായും എന്റെ ചരിത്രം പറയാം. പക്ഷേ, ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു വ്യക്തിക്കുടി അതറിയുന്നതിൽ എനിക്കിഷ്ടമില്ല. എനിക്കു പതിമ്മൂന്നു വയസ്സായകാലത്തു്, ഈ കോൺവൻറിൽ മൂന്നാംഫോറത്തിലാണു ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നതു്. ഇതിന്റെ തൊട്ടുപറമ്പിൽ, ഞങ്ങളുടെ വക ഒരു വീടുണ്ടായിരുന്നു. അഞ്ചാറു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ കുടി ആ വീടു വാടകയ്ക്കുവാങ്ങി. അവർ വിദ്യാർത്ഥിനികളെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും ഉച്ചത്തിൽത്തന്നെ ചെയ്യുന്ന നിരൂപണങ്ങൾ കേൾക്കാം. വെറും കൌതുകംകൊണ്ടു ഞാനീ തെക്കേ മുറ്റത്തിറങ്ങി കേൾക്കും. ഉണ്ണി എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥി, പതിനെട്ടോളം വയസ്സു പ്രായമായൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ മാത്രം, ആ നിരൂപണങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വിട്ട്, ആ കാണുന്ന മാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ വന്നിരിക്കും, എന്തെങ്കിലുമൊരു പുസ്തകവുമെടുത്തിട്ട്, എന്നെ അദ്ദേഹത്തിനും, അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കും കാണാം. ഒരു സാധുവാണു് ഉണ്ണി. ചില പ്പോൾ സഹപാഠികളുടെ പരിഹാസങ്ങൾക്കും പാത്രമാകാറുണ്ടു്. ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി എന്തും ക്ഷമയോടെ കേൾക്കും. നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടം വന്നാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കു സംസാരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവിടെ നിന്നും എഴുന്നേറ്റു പോകും. ആ യുവകോമളനെ എന്റെ അമ്മയ്ക്കു വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഇടക്കിടയ്ക്കു് ഇവിടേക്കു വന്നെത്തും. ഒരു ധനികനല്ലായിരുന്നതിനാൽ, പലപ്പോഴും കാപ്പിയും പലഹാരവും, ഇടക്കിടക്കു് പണവും അമ്മ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കാറുണ്ടു്. യാതൊരു ചാപല്യവുമില്ലാത്ത അദ്ദേഹത്തിനു് എന്നെ വലിയ ഇഷ്ടമായി. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടു വളർന്നു. ധനത്തിൽ കുറവുണ്ടെങ്കിലും സ്നേഹത്തിൽ അദ്ദേഹം കുബേരനാണു്."

രാജഗോപാലൻ, മുറ്റത്തേക്കു കാൽതൂക്കിയിട്ടിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖം ജിജ്ഞാസകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ലീലയുടെ കണ്ണുകളിൽ മാത്രം കണ്ണുനീർ ഒതുങ്ങി—

ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ തുടർന്നു—"ഞാൻ പത്താംക്ലാസ്സു പാസ്സായി. വെറുമൊരു സാധുപ്രകൃതിയായിരുന്ന ഉണ്ണി, ചൊറുചൊറുക്കുള്ളൊരു ധീരയുവാവു്, ഒരു ഗംഭീരഹൃദയനായി മാറി. ഏതൊരു യുവതിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തെ കൊതിച്ചു. എനിക്കതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ആ സ്നേഹം, അതെ പ്രേമം, എന്നിലാണു് ആ മഹാനുഭാവായതു്. കോളേജിലെ പല വിദ്യാർത്ഥിനികളും, ശാരീരികമായിമാത്രം കാമിച്ചിരുന്നു; ആ യുവസുഭഗന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം—എന്റെ ഉണ്ണി—അചഞ്ചലനായി നിന്നു. വികാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൺ

കളെ മൂടിയിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ പ്രണയബദ്ധരാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അറിയുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല; അഥവാ അറിയിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുമില്ല ഞങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ; അങ്ങനെ മോഹനമായൊരു ദാമ്പത്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ, ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു അദ്ദേഹം ഇടക്കിടക്കു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, അതായതു് അദ്ദേഹം ഇവിടെ നിന്നും പാസ്സായി പോകുന്നതിനു് ഒരു മാസം മുമ്പു്, എന്നോടു പറഞ്ഞു—"കുട്ടീ, എന്നെ അങ്ങിനെയാണു വിളിക്കേ പതിവു്—നമുക്കു് അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുവാൻ മാത്രമേ ദൈവം വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നമ്മുടെ വിവാഹത്തിനു് എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കയില്ല— ഞാൻ മറ്റൊരു യുവതിയുടേതാണു്. എന്റെ ദേഹം അവർക്കു് പണയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് മൂത്ത സഹോദരിയുടെ ഭർത്താവാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറിയ സഹോദരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകൊള്ളാമെന്നേറ്റിട്ടാണു്, എന്റെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചതും, എന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തയ്യാറായതും ഞാൻ ആ വാഗ്ദത്തത്തെ ലംഘിച്ചാൽ രണ്ടു കുട്ടികളുടെ മാതാവായ എന്റെ സഹോദരി വെറും വിധവാജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പനും അമ്മയ്ക്കും ഞാനൊരു 'കുരുത്തം കെട്ടവൻ'മാകും. അതുകൊണ്ടു്, പ്രിയപ്പെട്ടകുട്ടീ, ഈ ജന്മത്തിൽ നമുക്കു് സ്നേഹിക്കുവാനേ ഈശ്വരൻ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അടുത്ത ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മൾ ദമ്പതിമാരാകും. നമ്മുടെ സ്നേഹം വികാരപരമല്ലല്ലോ. ഒന്നു ഞാൻ സത്യം ചെയ്യാം. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കുട്ടിക്കല്ലാതെ മറ്റൊരുവർക്കും സ്ഥാനമില്ല. അതെ, നമ്മുടെ ജീവിതം അന്ധകാരമയമാണു്. ഈ കോളേജിലേയും മറ്റും കാര്യങ്ങൾ നോക്കിയാൽ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടും രണ്ടും കാമുകന്മാരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ മിക്ക യുവതികൾക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നും. അങ്ങിനെ കുട്ടിക്കും സാദ്ധ്യമാകുന്നുവെങ്കിൽ, മറ്റൊരു യോഗ്യനായ യുവാവിനെ സ്നേഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കൂ". ആ ധീരന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും വെള്ളമൊഴുകിത്തുടങ്ങി. ഞാനും കരഞ്ഞുനിന്നു കരഞ്ഞു. എന്നെ ആ വിശാലവക്ഷസ്സിൽ അണച്ചു കണ്ണുനീർ തുടച്ചു. എന്നെ ആദ്യമായി അന്നാണു സ്പർശിച്ചതു. ആ മാറിൽ നളിനിയെപ്പോലെ പരമനിർവൃതിയടയുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ഞാൻ ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഒരു മാസംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ, ഇവിടെ നിന്നും അദ്ദേഹം പോവുകയായി. എല്ലാവിധപ്രതിബന്ധങ്ങളേയും അറിഞ്ഞിട്ടും ഞങ്ങൾക്കു് സ്നേഹത്തിനു കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ജീവനെപ്പോലും കളയുവാൻ ഇന്നും ഞാൻതയ്യാറാണു്. ആധർമ്മനിരതൻ ജീവിതത്തെ, 'കടമ'യുടെ മണലാരണ്യത്തിലേക്കു് സധീരം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പിരിയേണ്ട ഘട്ടം ആസന്നമാകുന്തോറും ഞാനനുഭവിച്ച ഹൃദയവേദനയുടെ കണക്കില്ല. ആ ദിവസവും എത്തി കണ്ണുനീർ കൊണ്ടു മാത്രം യാത്ര പറഞ്ഞു. ഇടക്കിടയ്ക്കു കാണാമെന്നും, വിവരത്തിനു കത്തയയ്ക്കാമെന്നും, അദ്ദേഹം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു.

"അപ്പോൾ, അമ്മേ, അമ്മ ഒരു നഴ്സാകുവാൻ കാരണം?" ലീല തൊണ്ടയിടറിച്ചോദിച്ചു. രാജൻ പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ രാക്കഥയിൽ പിന്നേയും ശബ്ദിച്ചു. ചന്ദ്രൻ ഒരു ചെറുമേഘത്തിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നു.

"എല്ലാം വ്യക്തമാകും. ഞങ്ങൾ ദേഹം കൊണ്ടു് അകന്നുവെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ടു വളരെയധികം അടുത്തു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ചില വിവാഹാലോചനകൾ എനിക്കു വന്നു പക്ഷേ അവയെ സധൈര്യം ഞാൻ നിരാകരിച്ചു. എന്നെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ പലതും പറയുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രധാനകാരണം എനിക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കത്തുകളായിരുന്നു. ആ മഹാമനസ്കന്റെ കത്തുകളാണവ. ഞാൻ ഈശ്വരൻ സാക്ഷിയായി ഒരു ഭർത്താവിനെ വരിച്ചുകഴിഞ്ഞസ്ഥിതിക്കു്, മറ്റൊരുവിവാഹം എനിക്കു സ്മരിക്കുവാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു ഉദ്യോഗം കിട്ടിയാൽ നന്നെന്നുതോന്നി. അച്ഛനേയും അമ്മാവനേയും മറ്റും ഒരു വിധം പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു് ഞാനൊരു നഴ്സായിചേർന്നു. പ്ലേഗു രോഗം, രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിച്ചാൽ സമാധാനമാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു."

"അക്കാലത്തും നിങ്ങൾ എഴുത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നുവോ?" രാജൻ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു.

"ഉവ്വു്. ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കരുതെന്നു് അദ്ദേഹം എനിക്കെഴുതിയില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു യുവാവിനെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ആ ഒരൊറ്റക്കല്പന മാത്രമേ ഇതുവരെയായി ഞാൻ തെറ്റിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പോട്ടെ, അതല്ലല്ലൊ വിഷയം. നഴ്സുമാരെ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ വിരോധമാണെന്നു വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം എനിക്കു മനസ്സിലായി. ജീവിതം, വളരെയധികം മനസ്സിരുത്തണമെന്നു് അക്കാലത്തു ഓമ്മിപ്പിച്ചു. കൊല്ലം, ഓരോന്നായി കഴിഞ്ഞു. അച്ഛനും മമ്മാവനും മരിച്ചു. എന്റെശമ്പളംമാത്രം അമ്മയ്ക്കും മുത്തശ്ശിക്കും ആധാരമായി. നഴ്സുമാരെ ലോകം തെറ്റിദ്ധരിച്ചതിൽ, അഥവാ ധരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പല പ്പോഴും, എന്റെ ചാരിത്ര്യപ്രമാണം വിലയ്ക്കു വേണ്ടി വിളിക്കുവാൻ സഹപ്രവർത്തകന്മാരും, മേലധികാരികളും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ദീക്ഷണിപ്പെടുത്തിനോക്കി. പക്ഷേ, എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കുവാൻ ആ മഹാമനസ്കനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ലോകത്തിലുള്ളയാതൊരു വ്യക്തിയെക്കൊണ്ടും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചതിനാൽ, അവരോടെല്ലാം സധൈര്യം എതിർത്തു നിന്നു. അതിന്റെ ഫലം അടിക്കടി സ്ഥലമാറ്റം, എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞു ശമ്പളം വെട്ടിക്കൽ, പ്രമോഷനില്ലായ്മ, ഇവയായിരുന്നു. എല്ലാം ഞാൻ സഹിച്ചു. ലോകം എന്തുതന്നെ ധരിച്ചാലും അദ്ദേഹം മാത്രം എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതെന്നു് ഈശ്വരനോടു യാചിച്ചു. ഞാൻ ചേർന്നു നാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. വന്നവർക്കപോലും ക്ഷണത്തിൽ ശമ്പളക്കൂട്ടലും, പ്രമോഷനും കിട്ടി. ആ ഘട്ടത്തിലാണു് എന്നെ ജനറലാസ്പത്രിയിലേയ്ക്കു മാറ്റിയതു്. പതിനെട്ടുകൊല്ലം മുമ്പാണതു്. ഈശ്വരൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു നിരന്തരം ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് അവിചാരിതമായി അവിടെ നിന്നെനിക്കു കിട്ടി.

"എന്താണമ്മേ, അതു്?" കണ്ണുതുടച്ചു് ജിജ്ഞാസാഭരിതയായ ലീല ചോദിച്ചു.

"അതേ, അതാണെന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ മാറ്റിത്തീർത്തതു്. അദ്ദേഹം അവിടെ ഒരു രോഗിയായി കിടന്നിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പതിശുശ്രൂഷണം എനിക്കു സാധിച്ചു. ഈശ്വരൻ ദയാലുവാണു്. ജ്വരബാധിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം, "പിച്ചും പേയും" പറഞ്ഞിരുന്നതിൽ, ഞങ്ങളുടെ ബാല്യകാലമാണു് അധികവും

പെട്ടിരുന്നതു്. സ്നേഹാർദ്രമായ "കുട്ടീ" എന്ന വിളി എന്നെ പുളകം കൊള്ളിച്ചു. ഒരു നഴ്സായതിലുള്ള പശ്ചാത്താപം സന്തോഷമായി മാറി. പതിനൊന്നു കൊല്ലം മുമ്പു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതു മുതല്ക്കുള്ളതെല്ലാം എനിക്കു് ചലച്ചിത്രംപോലെ തോന്നി. ഒന്നിലധികം മാസം അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം അന്നെനിക്കു കിട്ടി. അന്നും എന്നിലുള്ള സ്നേഹത്തിനും, വിശ്വാസത്തിനും, കുട്ടികിടയുള്ള വ്യത്യാസം ആ ഗംഭീരഹൃദയനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ദീനം നല്ലവണ്ണം സുഖപ്പെട്ടു് ആസ്പത്രിയിൽ നിന്നും, പോകുന്നതിന്റെ തലേന്നു രാത്രി വേർപാടോർത്തു കരഞ്ഞു. ആ വിസ്മൃതമായ മാറിൽ തലചായ്ച്ചു് കണ്ണീരൊഴുക്കി. "പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടീ, അധീരയാകരുതു്. ഞാൻ ഈ ടെഹ്ണിൽതന്നെ ചെറിയൊരുദ്യോഗസ്ഥനാണു്. നമുക്കു ദിവസവും കാണാം." എനിക്കു അല്പം സമാധാനംതോന്നി. പക്ഷെശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ? ഞാൻ തൊണ്ടയിടറി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. "നാഥാ, ഞാനവിടുത്തെ ഒരിക്കലെങ്കിലും അങ്ങിനെ വിളിക്കട്ടെ. ദൈവം സാക്ഷിയായി നമ്മൾദമ്പതിമാരല്ലെ? അവിടുന്നു്, വിവാഹം-പന്തലിൽവെച്ചു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ചില ചടങ്ങുകൾ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ഞാനവിടുത്തെ ഭാര്യയാണല്ലൊ? അവിടുന്നു് എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കരുതേ!" വികാരാവേശംകൊണ്ടു ഞാനെന്തൊക്കെയാണു് പറഞ്ഞതെന്നു് ഓർക്കുന്നില്ല. പിറേന്നു് അദ്ദേഹം ആസ്പത്രിയിൽ നിന്നും പോയി. എന്നാൽ എല്ലാദിവസവും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു നിശ്ചിതസ്ഥലത്തുവെച്ചു കാണുവാൻ തീച്ചയാക്കി. ഞാൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെയൊഴികെ വേറെ യാതൊരു പുരുഷന്റേയും പത്നിയാകുന്നതല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്തപ്പോൾ, ആ സ്നേഹമയി എന്നെ സ്വാന്ത്യാമി മുഖേന ധർമ്മപത്നിയായി സ്വീകരിച്ചു."

"അദ്ദേഹമാരാണു്? ജോലിയെന്തു്? ഇപ്പോൾ എവിടെയാണു്? പേരെന്തു്?" ഒരു പ്രശ്നമാല രാജൻ അറിയാതെ തന്നെ ചെയ്തു.

"എല്ലാം വ്യക്തമാക്കാം. അദ്ദേഹം ഉയർന്നൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണു്. സത്യവും ധർമ്മവും ന്യായവും അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തി. എന്റെ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു. ഒരു പുത്രനും പുത്രിയുമായി താമസിക്കുന്ന അദ്ദേഹം അടുത്തൊരു സ്ഥലത്തു് എന്നേയും താമസിപ്പിച്ചു. എന്റെ കൊച്ചനുജത്തി അറിയുമെന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം കൊണ്ടു തന്നെ ഞങ്ങൾ തികച്ചും ആനന്ദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വിശ്വസ്തപരിചാരകനും എന്റെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ ദാമ്പത്യത്തിൽ നിന്നാണു് ഇവർ ജനിച്ചതു്. രാജൻ പറഞ്ഞപോലെ—"

"തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതേ. ജനങ്ങൾ പറയുന്നതാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്."

"രാജനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. വീട്ടിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം പണമയക്കാറുള്ളതുകൊണ്ടു് അമ്മയും മുത്തശ്ശിയും ഞാൻ ഉദ്യോഗത്തിൽ തന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആറോളം കൊല്ലം ഞങ്ങൾ അവിടെ താമസിച്ചു അഞ്ചുവയസ്സുവരെ തികച്ചും പിതൃലാളനം അനുഭവിച്ചവളാണു തങ്കം."

"അച്ഛൻ നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കാനെന്താണു കാരണം?"

"നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ? ഒരിക്കലുമുണ്ടാവില്ല. ഞങ്ങൾ ഗാന്ധർവ്വമായി വിവാഹം കഴിച്ച അന്നു മുതൽ, ഇതാ ഈ നി

മിഷം വരെ, അച്ഛന്റെ ചിലവുതന്നെയാണു. നമുക്കു പണം അയച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും നിന്റെ അച്ഛനാണു.”

“അമ്മേ, ഇടക്കിടക്കു് ഇവിടെ വരുന്നവരോ?”

“വരുന്നവരില്ലതങ്കം. ഒരാളേവരാറുള്ളു. അതു് ആ വിശ്വസ്തപരിചാരകനാണു്. നമ്മുടെ വർത്തമാനം അറിയുവാൻ അച്ഛൻ അയയ്ക്കുകയാണു്. മറ്റൊരു സംശയമുണ്ടാകും. ഇടക്കിടക്കു് രണ്ടുംനാലും ദിവസം ഞാനിവിടെ നിന്നു പോകുന്നതിൽ. നിന്റെ അച്ഛന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം തന്നെ പോവുകയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്നും കടുകിടക്കു് വ്യത്യാസം ഞാൻ ചെയ്യാറില്ല.”

“ആരാണദ്ദേഹം? എന്താണു് ഇങ്ങോട്ടവന്നു നിങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ദുഷ്പ്രവാദം കളയാത്തതു്?”

“ദുഷ്പ്രവാദം? അതുസാരമില്ല. രാജൻ, യാതൊന്നും അധർമ്മമായി ചെയ്യാത്തവർക്കു ധാരാളം ചീത്തപ്പേരുണ്ടാകും. നേരെവിപരീതം, വലിയ വലിയ കൃത്രിമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരും മാന്യന്മാരായി മാറും. തങ്കത്തിന്റെ വിവാഹത്തിനു വരുമെന്നു തീർച്ചയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർമ്മലമായ പേരിൽ കരിതേയ്ക്കുവാൻ എനിക്കു തീരെ ഇഷ്ടമില്ലാത്തതാണു് ഇതിന്റെയൊക്കെ കാരണം. തങ്കത്തിനു അച്ഛനെ കാണുവാൻ എപ്പോഴാണു തോന്നുന്നതു്? അന്നു് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാം. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടവരാം എന്നാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ആ പേരിനു് അതൊരു കളങ്കമാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു മാത്രമാണു ഞാൻ തങ്കത്തോടുക്രൂടി, ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം പറയാതെയിരുന്നിരുന്നതു്.

“അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരെന്താണു”? പിന്നേയുംരാജന്റെ ജിജ്ഞാസചോദിച്ചു.

“രാജന്റെ പേരുതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പാദ്യമാണു ആ കുഡുംബത്തെ ഉയർത്തിയിട്ടുള്ളതു്. സത്യവും ന്യായവും ധർമ്മവുമായി ജീവിക്കുന്നതിനാൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം ബഹുമാനിക്കുന്നു. ഞാൻ തുറന്നു പറയാം രാജന്റെ അമ്മാവൻ—”

ആ രാക്കയിൽ പിന്നേയും ശബ്ദിച്ചു പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ, ഇലകളുടേയും മേഘങ്ങളുടേയും മറവിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നു പൂപ്പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചു. രാജന്റേയും തങ്കത്തിന്റേയും അധരങ്ങളിൽ അതു പ്രതിഫലിച്ചു —

SWAN

Gold Cap Fountain Pen

PRICE Rs. 18 Only.

Apply with Advance.

THE REDDIAR RESS & BOOK-DEPOT,

TRIVANDRUM.

Call at Phone No. 554.

യജമാനൻ സവാരിക്കു പോയ്

പി. അയ്യപ്പൻ.

മുഴുതിങ്കൾ മിഴിവോടെ മാനത്തങ്ങുശോഭ-
വഴിയുന്ന മൃദുവീചികൾ വിതറിട്ടുമ്പോൾ,
അഴകേറും വെൺമേഘ ശകലങ്ങൾ വൻ പുഴതൻ-
നരപോലെ നിരനീരയായൊഴുകിട്ടുമ്പോൾ,
ചെറുതാരകൾ തൂവെള്ളിച്ചിരി തൂകിച്ചുടലമ-
യൊളിയേറ്റും കടക്കണ്ണുകളിമവെട്ടുമ്പോൾ,
കളിരിളകും ചെറുതെന്നൽത്തിരതന്നിൽപ്പല
പുതുപൂത പരിമളം പാറിട്ടുമ്പോൾ, [കുസുമ-
കളകോമളഗാനങ്ങൾ പലകോകില വരകണ്ഠ-
നാളങ്ങൾ നിസ്തുലിതമാക്കിട്ടുമ്പോൾ,
കുതുകാലിനിശിതമായ് ചീവീടുകൾ ചെവി
തരളമാം ശ്രുതിമേളം നിഗളിയ്ക്കുമ്പോൾ, [തുടയും
തരുലതകൾ തങ്ങളിൽപ്പുതുമോടികമാമൊരു
പുണരലിൽ നിർവൃതി പൂണ്ടിട്ടുമ്പോൾ,
ഉലകാകെ യൊരുരൂപമ്പാലലയാഴിയിൽ മുഴുകീട്ട
പുളകങ്ങൾ ചേർന്നു നിലകൊള്ളുമ്പോൾ,
ആനന്ദമെതിരില്ലാതാനന്ദമല്ലാതാ-
വ്വേണേറും ചെറുകന്നിയാറിട്ടുമോ?

അക്കൊച്ചു പുലമാടവുമകലത്തെക്കാഴ്ചയ്ക്കൊരു
മെച്ചമാമുഷിവാടം പോരല തോന്നും!
ഒരു തെളിച്ചെറു ചെങ്കനൽ ചിമ്മുന്നവിടത്തിൽ
മനുജരാരെങ്കിലും നിവസിപ്പില്ലേ?
അരികത്തണഞ്ഞുനാമവിടത്തെച്ചേലുകളു-
മൊരു നോക്കു കണ്ടു കടന്നു പോരാം.

തെളിവിയലും തൂചന്ദ്രിക വെൺപട്ടു വിരിച്ചു-
ചെറുമുറ്റമാണു നാം പൂകി നിൽപ്പൂ: [മ്മുടെ
അഴകിൻറെയെല്ലിയലയിൽ മതിമയങ്ങിപ്പോ-
പുരുവാമഴകിൻറെ യുടയസ്ഥാനം! [കൊല്ലിയു
നവമലരിൻ പരിപൂതമണമെല്ലുമിവിടത്തെ-
യതിമധുര വായുവിൽ നഷ്ടമായ്പ്പോയ്!
ഹൃദയത്തിലലതല്ലിയൊരാന്ദനീരധിതൻ
ചെറുകണം പോലും നീരാവിയായ്പ്പോയ്!
പെരുതാകുമൊരുൾഭീതിയിലുലകാകെ വിറപൂണ്ടു
മരുവുന്നിതു; കരയുന്ന പല പക്ഷികളും!
പനിമതിയും പരിസേവക താരകളും പാരിൽ നി-
ന്നതിവേഗം വിട്ടയരാൻ ഭയപ്പെടുന്നു!
വലുതായൊരു മുകിൽ പർവ്വതമതിവേഗമണഞ്ഞിട്ടാ-
കുതിരതിരുമുഖ രാജനെ മറയിലാക്കി!
അഴലാകും ഹൃദയത്തിൻ കരിനിഴലും വദനം പോ
ലവിടെല്ലാമൊരു നിഴൽപ്പാട്ട വീണു!

അക്കൊച്ചു പുലമാടമതരികത്തായ് നിൽപ്പു-
പിച്ചുതന്നസ്ഥിസ്ഥാ മാവിടം പോൽ! [ഞങ്ങൾ
വർഷാതപമേറ്റിട്ടും ഹർഷാൽ ചിതൽ തിന്നിട്ടും
വർഷങ്ങൾ പലതങ്ങു നീങ്ങിയിട്ടും,
പുതുതായൊരു മെടയോലയുമേലാതാപ്പുരയിലെ-
ച്ചെറുകഴക്കോലുകളുന്തിനിൽപ്പൂ!
പതറിനിന്നീടുമച്ചെറുകടിൽ തൻ ചിതറിയ
തറയിലങ്ങിഞ്ചാറ പോക്കോലുകൾ,
കരിയുന്ന വയറോടൊരിയടുപ്പരികിലായ്
മനമുരുകി മേവുന്ന മിഴി തുറിച്ചും;
ചില മുള്ളി വിറകുകളൊരു കൊച്ചുമൺപാത്രം
നിറയുന്ന വെള്ളത്തിനു തീ കൂട്ടുന്നു:
അരിയിനിയും വന്നീല യതിനാണച്ചെറു ശോക-
ത്തലവനാം കൃഷിചെയ്യോൻ പോയിരിപ്പു!

അണയുകയാണവനീ വഴിമാറി നിൽക്കുന്നാം
പറയുവതെന്തെന്നവ ചെവികൊടുക്കൂ:
"കാരുണ്യം കിട്ടീല്ല, പണികഴിയും മുമ്പിലായ്
യജമാനൻ കാറിൽ സവാരിയ്ക്കുപോയ്;
കടമായും തരുകീലാ,ക്കടയൊക്കെപ്പൂട്ടാറായ്-
ക്കരളും പിടയും കൊച്ചുങ്ങൾക്കെന്തേകും ഞാൻ?"

(പകർപ്പവകാശം പ്രൈക്തവിനു്)

ലീലാതിലകം

മഹാപാദ്ധ്യായ, എച്ച്. ഗണപതിശർമ്മ.

I

സംജ്ഞാകരണം.

കേരളഭാഷയെ ലക്ഷീകരിച്ച സംസ്കൃത ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചിട്ടയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള "ലീലാതിലകം" എന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥം ഗവേഷകന്മന്മാരുടെ ക്ലേശകരമായ ചർച്ചക്ക് പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. പ്രൌഢങ്ങളായ വിവിധവിഷയങ്ങളുടെ പ്രഗത്ഭമായ പ്രതിപാദനം, സമുചിതങ്ങളായ പൂർവപക്ഷസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സമീചീനമായ വിന്യസനം, എന്നിവ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രത്യേക വൈശിഷ്ട്യങ്ങളത്രേ. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിശദമായ പാണ്ഡിത്യപ്രകർഷത്തോടൊപ്പം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ പ്രതിഭാവിലസവും ഇതിൽ നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനും പുറമേ, അതുവരെ നിയമാധീനമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ട് അവ്യവസ്ഥിതമായി വളർന്നു വന്ന "മണിപ്രവാള"മെന്ന നൂതനഭാഷാസരിണിക്ക് സുവ്യവസ്ഥിതമായ പ്രമാണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുകയെന്ന ഉത്തമകൃത്യം സ്തുത്യർഹമാംവണ്ണംനിർവഹിച്ച ആ മഹാൻ, തമിഴ്ക്ക് അഗസ്ത്യനേപ്പോലെയും, സംസ്കൃതക്കാക്ക് പാണിനിയെപ്പോലെയും, കേരളീയക്ക് എന്നെന്നും സമാരാധ്യനായ ആചാര്യനാണ്.

"ലീലാതിലകം" എന്ന ഗ്രന്ഥനാമം ചെയ്തതിലുള്ള ഔചിത്യത്തെ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥത്തിലെ അവസാനപദ്യംകൊണ്ട് വേണ്ടപോലെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

"അനാദിനവവർണ്ണാഢ്യം
ചാരുശില്പസമുജ്ജ്വലം
"ലീലാതിലക"മാഭാതി
മോരത്യാ:ഫാലഭൂഷണം"

ശ്ലേഷമധുരമായ ഈ പദ്യം കൊണ്ടുതന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നവീനതയും ഉൽകൃഷ്ടതയും പ്രകടമാകുന്നു.

കർണ്ണാടകഭാഷക്ക് "കർണ്ണാടകഭാഷാഭൂഷണമെന്നും, തെലുങ്കുഭാഷക്ക് "ആന്ധ്രശബ്ദചിന്താമണി" എന്നും: ഓരോ പ്രാചീനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ആഗ്രന്ഥങ്ങളെ അനുകരിച്ചായിരിക്കാം അന്നത്തെ വിദ്വദ്ഭാഷയും വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നതും ആയ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ആചാര്യൻ ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കാൻ കാരണം. ക്രുദ്ധനായ സംസ്കൃതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകൃമിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥശൈലിക്കു സംസ്കൃതഭാഷയിലായാൽ ആസ്വാദ്യത കുറ്റമെന്നു തോന്നിയിട്ടുമായിരിക്കാം. ഏതായാലും കേരളഭാഷക്കു പൊതുവേ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുവാനല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു ഗ്രന്ഥനാമകരണംകൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. "കർണ്ണാടകഭാഷാഭൂഷണ"ത്തിനും "ആന്ധ്രശബ്ദചിന്താമണി"ക്കും തത്തദ്ഭാഷകളുടെ പേരുകൂടി ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽ ചേർത്തു കാണുന്നു.

എന്നാൽ "ലീലാതിലക"മെന്ന സംജ്ഞയിൽ അതു കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉഭയഭാഷാസങ്കരജന്യമായ 'മണിപ്രവാള"മെന്ന നൂതനഭാഷാസരണിയുടെ നിയമനിർമ്മിതിയാണല്ലോ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം. "മണിപ്രവാള"മെന്ന പേരു് ഇതിനുമുമ്പു പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടവിടെ കാണുന്ന അനേകമാശയങ്ങളുടെ ഉത്ഭാവനംകൊണ്ടുതന്നെ തെളിയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പൊതുജനാംഗീകാരം സിദ്ധിക്കുന്നതിനുമൻപു് ആ പേരു ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽ കൊള്ളിക്കുന്നതു് അനുപപന്നമാണു് എന്നുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം "ലീലാതിലകം" എന്ന സാമാന്യസംജ്ഞ സ്വീകരിക്കാൻ കാരണം.

എന്നാൽ അന്ധമായ സംസ്കൃതഭാഷാഭിനിവേശമാണു അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തോടു ചെയ്യുന്ന അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമായിരിക്കും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ മംഗളാചരണപദ്യംതന്നെ അദ്ദേഹം നിർവ്വചിക്കുന്ന "മണിപ്രവാളത്തിനു് ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്.

*"പാലോട്ടതുല്യരുചിമൌലിയി-
ലുല്ലസിക്കും
ബാലേന്ദുമന്ദഹളസ്മിത-
വെണ്ണിലാവു്
കോലിന്റെ പൂണ്ണകരുണാകല-
ദൃഷ്ടിവാചാ
മൂലം തെളിഞ്ഞു മമ ചേതസി-
തോന്റെ വേണ്ടു."

ഇങ്ങനെ മണിപ്രവാളത്തിൽ മംഗളപദ്യവും സംസ്കൃതത്തിൽ സമാപ്തിപദ്യവും നിർമ്മിച്ച ആചാര്യൻ അവയിലുള്ള അക്ലിഷ്ടമായ ആശയപ്രകാശനംകൊണ്ടും ലളിതമായ പദ്യവിന്യാസം കൊണ്ടും വെറും ശാസ്ത്രകാരൻ മാത്രമല്ല സരസനായ ഒരു കവിയും കൂടിയായിരുന്നു എന്നു സാമാന്യമായി നിശ്ചയിക്കാം. ഈ ശ്ലോകങ്ങൾരണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തമായിരിക്കാനല്ലെ തരമുള്ളു? അതു പോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളിൽ ഏതാനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തകൃതികളാണെന്നൂഹിക്കാനാണു് എളുപ്പമുള്ളതു്. അല്ലാതെ അതാതു സന്ദർഭത്തിനു് എല്ലാവിധത്തിലും യോജിച്ചതരത്തിലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ കിട്ടുക അത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലൊ. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അതിപ്രസരം കേരളഭാഷയിൽ മാത്രമല്ല ചോളകർണ്ണാടകാന്ധ്രഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ടു്. നോക്കുക "ചോളഭാഷയും സംസ്കൃതവും ചേർന്നമണിപ്രവാളമുണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലൊ! കർണ്ണാടകഭാഷയും സംസ്കൃതവും ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. അതുപോലെ ആന്ധ്രഭാഷയും സംസ്കൃതവും ചേർന്നും മണിപ്രവാളമുണ്ടാകുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകളോടും സംസ്കൃതം ചേർന്നു് എല്ലാദേശങ്ങളിലും മണിപ്രവാളമുണ്ടാകുന്നു." എന്നാൽ അവയെയൊന്നും മണിപ്രവാളമെന്ന പേരുകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നില്ല. അവയ്ക്കു "പത്തുപ്പാട്ടു്" "പദം" എന്നും മറ്റുമാണു പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. മണിപ്രവാളമെന്ന പേരു കേരളഭാഷയും സംസ്കൃതവും കൂടിയുള്ള യോഗത്തിൽ മാത്രം രൂഢിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഏറ്റവും സമഞ്ജസമായ രീതിയിൽ സകല പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളേയും ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു സ്വമേധാകല്പിതമായ "മണിപ്രവാള"മെന്ന പേരു അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കു

* ഈ പദ്യം അപ്പൻതമ്പുരാൻ നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു് അവിടുന്നു് എന്നെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക-പ.

കയും ലക്ഷണനിവ്വചനം ചെയ്യുകയുംചെയ്യുന്നു.

"ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗോമണിപ്രവാളം"മെന്ന പേരു സാമാന്യമായി നിർദ്ദേശിച്ചു എങ്കിലും അതിൽ ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ ഒരു വിധത്തിലും അദ്ദേഹം അവഗണിക്കുന്നില്ല. എപ്രകാരമദ്ദേഹമതു വിശദമാക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക "മണിപ്രവാളത്തിലെ സംസ്കൃതം ഭാഷപോലെ പ്രസിദ്ധവും സുകുമാരവുമായിരിക്കണം. ഭാഷയും മിക്കവാറും സാമാന്യന്മാർക്കും അറിയാവുന്നതായിരിക്കണം. എങ്കിലേ ഇവക്കു സംശ്ലേഷമുണ്ടാകൂ. മണിപ്രവാളമെന്ന പേരു ആ പേച്ചുയുടെ സൌന്ദര്യത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ളതാണു്. ഒരേനൂലിൽ കൊരുത്തിട്ടുള്ള മണിയും പവിഴവും ഒരേ തരത്തിലുള്ള നിറമുള്ളവയായതുകൊണ്ടു് മറ്റജാതി എന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. മാണിക്യവും മുത്തുമോ പവിഴവും നീലവുമോ ഇപ്രകാരം തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാസംസ്കൃതങ്ങളും ഈ വിധം വ്യത്യാസം തോന്നാത്തവണ്ണം സംശ്ലേഷത്തോടുകൂടിയാണു ചേരേണ്ടതു്. അങ്ങനെ ഒരേ തരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രബന്ധം സംസ്കൃതമെന്നല്ല തോന്നുന്നതു്, പിന്നെയോ ഭാഷയെന്നേ തോന്നൂ. അതു തന്നെയാണു യുക്തവും."

എന്നു തന്നെയല്ല "തദുത്തമം ഭാഷാരസപ്രാധാന്യേ" എന്നു് ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സൂത്രത്തിന്റെ വൃത്തിയിൽ "ഭാഷക്കുപ്രാധാന്യം സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ചാണു്. അതു ശബ്ദങ്ങളുടെ എണ്ണം കൊണ്ടും വേണം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു്—

'പുല്ലിക്കൊണ്ടാളറക്കെപുനരപി മണിവാ
നല്കിനാൾ മെല്ലെ മെല്ലെ
ക്കാമക്രുത്തിന്നണഞ്ഞാൾ മദനപരവശാ
കാന്തകൈയ്യെ മറന്നാൾ
വീത്താളൊട്ടേവിയത്താൾ വിവശമരു-
തെടായെന്നെവീയെന്നിരന്നാൾ
എന്മാറിൽപ്പോന്നു വീണ്ണപ്പുരികുഴല
കുമേ മാൾകിനാളുണ്ണിനങ്ങു"

എന്ന ഉദാഹരണപദ്യത്തിൽ ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അഞ്ചോ സംസ്കൃതപദങ്ങളും മാത്രമേ ഇതിലുള്ളല്ലോ. അധമമണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന "ന്യൂനതേ ചാധമം" എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ഭാഷക്കും രസത്തിനും ന്യൂനതയുള്ളതിനേ അധമമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉദാ—

"അളീജനൈരറയകം നിശി-
നീയമാനാ-
മാവിർഭവത് പുളക ഭ്രഷ്ണ-
ഭ്രഷിതാംഗീം
അംഗേനിവേശ്യസുദ്ധം തരസാ
നവോഢാം
മാൻ പോലധീരനയ നാംതഴ-
കിൻറു ധന്യ:"

ഇങ്ങനെ കേരളഭാഷയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനു് ഉടവു തട്ടാത്തവിധത്തിൽ ആ ഭാഷയിലുണ്ടായ ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായ ഒരു പരിവർത്തനസരണിക്കു യുക്തമായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിലും മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തുണ്ടായ ഉത്തമസാഹിത്യങ്ങളുടെ പ്രദർശനശാലയെന്ന നിലയിലും "ലീലാതിലകം" ഭാഷാഭിമാനികൾ സശ്രദ്ധം വായിച്ചറിയേണ്ട ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാകുന്നു.

(തുടരും)

ഗ്രാമീണകുസുമം

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി

മൂന്നാംഭാഗം

I

[അനുഗ്രഹീതയായ ഒരു സ്ത്രീമാനടിയെന്ന പ്രശസ്തിയാൽ സകലരാലും ആരാധിക്കപ്പെട്ട് കുസുമകുമാരി പണത്തിന്റെയും പദവിയുടെയും സോപാനത്തിൽ ഉത്തരോത്തരം ഉയർന്നു തുടങ്ങി.]

ഏതോ മഹാരണ്യമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു മുഴ-
ന്നേതമായ് ശോഷിച്ച നിന്നൊരു വല്ലരി
അത്യുഗ്രമായ് ദൂരദേശത്തിൽ നിന്നുമ-
ന്നപ്രദേശത്തിലടിച്ചുള്ള വാതൃയാൽ
വേരുയർന്നമ്പോ നുപാലന്റെ യുദ്യാന-
വേദിയിൽ പൊട്ടിപ്പുടർന്ന വിശിഷ്ടമായ്!
അച്ചാരുവല്ലിപൊൻപൂവിട്ട ചുറ്റിലും
സച്ഛായനീലപ്പരത്തി നിന്നീടവേ,
ലീലാവിലാസത്തിലാടിയക്കൊച്ചു-
വീരുത്തുനൃത്തം ചവിട്ടാൻ തുടങ്ങവേ,
വിസ്മയസ്തബ്ധമായ് നിന്നുപോയ് മറവുള്ള
വൃക്ഷനാനാലതാ പാമികളൊക്കെയും.
കോകിലാരാവേണ മുക്തകണ്ഠം നിത്യ-
മേകിയെല്ലാരുമഭിനന്ദനങ്ങളും.
അന്തിയാകുമ്പോളുദിയ്ക്കുന്ന രാകേന്തു
ചിത്തം പ്രഭാമയ ചന്ദ്രികാധാരയിൽ
ആകാശദേശമാം വെൺതിരശ്ശീലയി-
ലാകാരപുഷ്ടിവിലോകജീവികം
നൃത്തമാടിപ്പാട്ടുപാടുന്ന രംഗങ്ങൾ
ദൃഷ്ടികൾക്കുത്സവം ചേർക്കുന്ന വേളയിൽ,
കാട്ടും ഘനങ്ങളും തോട്ടമെല്ലാം തോഷ-
ഭാരം നിമിത്തം തലകുന്ന ചേതസ്സുടെ
തങ്ങളെത്തന്നെയും വിസ്മരിച്ചീടുന്ന
വെണ്ണിലാവിൻതം വികാരമത്യത്ഭുതം!
അക്കൊച്ചുവല്ലിയിൽ ചേരും സുമങ്ങളിൽ
തിങ്ങിത്തിരക്കും പരാഗകണങ്ങളാൽ
മിക്കൊക്കെയും വ്യാപ്തമായി; ജനങ്ങളെ
സൽക്കരിച്ചാലവം നിത്യസന്നദ്ധയായ്.

II

[ആരാധകന്മാരുടെ സ്തോത്രങ്ങളിൽ ലയിച്ച് പ്രശസ്തിയുടെ പൂമെത്തയിൽ അവശം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.]

അന്നഗണ്യപ്രായയായി നാം കരുണാര-
ക്കന്യയല്ലിപ്പോൾ കുസുമകുമാരിയാം.
വിൽപനക്കാരിയായുള്ളപെണ്ണല്ലവ-
ളുൽകൃഷ്ടതാരമണിനാമനോഹരി-
വിത്തേശരാകും യുവാക്കൾ തൻചഞ്ചല-
ചിത്തങ്ങളൊന്നായ് പറിച്ചു പന്താടുവോൾ!
പട്ടണം തോറും ലഭിക്കും പ്രശംസന-
ക്കൊട്ടകയുള്ളിൽക്കലാവിലാസങ്ങളാൽ
നിത്യവും തന്നിയാൽ ചേർക്കും നവോന്മേഷം.
നൃത്തം രചിച്ച പ്രശസ്തിതൻ മുട്ടകം
എത്രയോ കുഞ്ഞുങ്ങളുൽഭവിപ്പിച്ചു, നാ-
ട്ടൊട്ടുക്കുവളിന്നു കീർത്തനീയത്വം!
ആ മനോജ്ഞാംഗിയെയൊന്നു കണ്ടീടുവാ-
നാകുകിൽ ജന്മസാഫല്യം ഭവിച്ചതായ്,
അക്കണ്ണിലോളം തുളുമ്പും തരംഗത്തി-
ലുംക്കൊടുംകിൽ നാകസാമ്രാജ്യം ലഭിച്ചതായ്
ആ മുഖത്തുമ്മ വെച്ചീടാൻ കഴിയുകിൽ
ജീവന്മോക്ഷം, പരമാനന്ദമടഞ്ഞതായ്
ഉള്ളിലാശാശതം പൂണ്ട യുവാക്കളാ-
പ്പുള്ളിമാൻ കണ്ണിയെത്തേടി ഭിവാനിശം.
ഭാവനാശക്തിയ്ക്കുമപ്രാപ്യമായൊരു
ഭാവുകോത്തരസാമ്രാജ്യസവ്യസചയായ്
ആവിശാലാകൃതീർത്തവക്ഷസ്സിലാ-
പ്പൂവൽമേനിനിദ്ര തുടർന്ന സകൌതുകം! (തുടരും.)

ലഘുലേഖ

കെ. എം. രാമൻപിള്ള.

രംഗം ഒന്ന്.

[നെയ്ത്തുശാല ഉടമസ്ഥൻ ശേഖരമേനോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഫീസുമുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. കയ്യിൽ ഏതോ കടലാസ്സു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.]

ശാരദ പ്രവേശിക്കുന്നു. നെയ്ത്തു ജോലി. സമയം രാവിലെ 11 മണി.

ശേഖ-മേ—ഈ ഫർജിയെപ്പറ്റി ചോദിക്കാനാണു് നിങ്ങളെ ഇവിടെ ആളയച്ചു വരുത്തിയതു്. ഫർജിയിൽ ആദ്യത്തെ ഒപ്പുകാരത്തി നിങ്ങളല്ലേ? ധിക്കാരത്തിനും അതിരുണ്ടു്.

ശാരദ—ആദ്യം കാണുന്ന ഒപ്പു് എന്റേതുതന്നെ. എന്നാൽ ധിക്കാരമായിയാതൊന്നും ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. പ്രവർത്തിക്കുകയും ഇല്ല. അവിടുന്നു് വ്യർത്ഥാ തെറ്റി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശേ-മേ—ഇതു ധിക്കാരമല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്? നന്ദിയില്ലാത്ത കൂട്ടർ!

ശാ—ഞാൻ അങ്ങയുടെ ശമ്പളംപറ്റി ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു സാധുവാണു്. അങ്ങയുടെ നാവിൽ നിന്നും ഇപ്രകാരം നിന്ദ്യങ്ങളായ വാക്കുകൾ പുറപ്പെടുന്നതിൽ ക്രമത്തിലധികം വ്യസനിക്കുന്നു.

ശേ-മേ—സാധുവോ? വ്യസനമോ? സാഹിത്യത്തിൽ നല്ലപോലെ പഠിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ടു്! ഈ സ്ഥാപനത്തിലുള്ള സകല ജോലിക്കാർക്കും ദുർബോധന കൊടുക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾ ഒരുത്തിയാണു്.

ശാ—ഞാൻ ദുർബോധന നല്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു വാസ്തവമല്ല. ഇവിടെയുള്ള ജോലിക്കാരായ ഞങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടുവാൻ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം ഞാനും ഫർജിയിൽ ഒപ്പിട്ടെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു.

ശേ-മേ—നിങ്ങളല്ലേ ജോലിക്കാരുടെ നേതാജീ? (ഹാസ്യമയ ചിരി) ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾപോലും!

ശാ—പുഷ്പസ്വരത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് അവിടത്തേക്കു് അശേഷം യോജിച്ചതല്ല. എന്റെ പ്രേരണയുടെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഫർജി അല്ല അതു്. എന്നാൽ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾക്കൊക്കെ ഞാനംശുകൂടെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അവ ന്യായമല്ലെന്നു പറയുന്ന അവിടത്തെ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ശേ-മേ—ഹരീ! ഹരീ! (കോപം അടക്കിക്കൊണ്ടു്) നിങ്ങൾ ആരാണു് എനിക്കു നീതിയും ന്യായവും ഉപദേശിക്കാൻ? അഞ്ചു ലക്ഷം രൂപായുടെ മൂലധനം മുടക്കി ഒരു വമ്പിച്ച സ്ഥാപനം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന എന്നെ ആണോ നിങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു്? പട്ടിണിക്കു ചീട്ടും വാങ്ങിച്ചു നടന്ന പരിഷകളെ നല്ല ശമ്പളവും കൊടുത്തു് ഓരോ സ്ഥാനത്തു് ഇരുത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ മട്ടൊക്കെ മാറി. ജന്മം മുഴുത്തു് ഉഴറാണമായോ? നിങ്ങൾക്കൊക്കെ ഞാൻ ഭിക്ഷ തരുകയാണു്.

ശാ—കുറച്ചുകൂടി സൗമ്യോപചാരം ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനിൽനിന്നും

ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ജോലി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രതിഫലമല്ലേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു? ഞങ്ങളെ ഭിക്ഷക്കാരായിട്ടു കരുതുന്നതിന്റെ അനൌചിത്യവും അന്ധാധിശ്രുന്യതയും എത്ര കണ്ടുണ്ടെന്നു് അവിടുന്നു തന്നെ സമാധാനമായി ചിന്തിച്ചു നോക്കണം.

ശേ-മേ—ലോകം മുഴുവൻ പണിമുടക്കിന്റെ ബഹളവും കോളിളക്കവും അതിലേക്കുള്ള ആഹ്വാനവും. എന്തുകൊണ്ടോ ഇവിടത്തെ ജോലിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ആ ജ്വരം ഇതേവരെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആ വിഷബീജം കുത്തിവയ്ക്കാൻ വട്ടം കൂട്ടുന്നതു് ഒട്ടും തന്നെ ക്ഷന്തവ്യമല്ല. എനിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല.

ശാ—അതു് കേവലം തെറ്റിദ്ധാരണയാണെന്നു് ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഫർജിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കായ്ക്കങ്ങൾ ന്യായമാണെന്നു് എനിക്കും ക്രൂടെ ബോദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടു ഞാനും അതിൽ ഒപ്പിട്ടെന്നല്ലാതെ അതിൽ കൂട്ടുതൽ യാതൊരു പങ്കും ഫർജിയെ സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കില്ല.

ശേ-മേ—(ആക്ഷേപസൂചകമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) അറിയാം-അറിയാം. നിങ്ങളുടെ പ്രൌഢിയും എടുത്തു ചാട്ടവും ഒക്കെ ഇവിടുന്നു് ഇറങ്ങുമ്പോൾ തീരും.

ശാ—എന്റെ പേരിൽ എന്തെങ്കിലും അപരാധം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെശിക്ഷ അനുഭവിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്. നിർമ്മിതമായി അടിസ്ഥാനരഹിതമായികുറ്റങ്ങൾ ചുമത്തുന്നതു് സത്യത്തിനും, നീതിക്കും, ന്യായത്തിനും യോജിച്ചതല്ല

ശേ—(അക്ഷമനായി) മതി, മതി! നിരുത്തരം നിങ്ങളുടെ ന്യായവും, നീതിയും പ്രസംഗവും ഒക്കെ. ഫർജിയിൽ എന്തെല്ലാം വിഡ്ഢിത്തമാണു് എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ദിവസശ്ശമ്പളം രണ്ടു രൂപയിൽ നിന്നും നാലുരൂപയായി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. നാലുരൂപാശമ്പളം! ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ പാരമ്യം! ഒരുമാസത്തെ ശമ്പളത്തോടുകൂടിയ അവകാശ അവധി! പോരെങ്കിൽ ദീന അവധിയും! ഛീ! ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തികട്ടി വരുന്നു. ഇതു കൊണ്ടും അവസാനിച്ചോ? ലാഭത്തിന്റെ ഒരു അംശം ബോണസ്സു്. നോൺസെൻസ്! നിങ്ങളെ ഒക്കെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

ശാ—എന്താണു് ഇതിൽ അസംബന്ധമുള്ളതെന്നു് അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം. ഇന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കു്, അമിതമായി ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ വില വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു്, ദിവസം 4 രൂപ ഇല്ലാതെ എങ്ങിനെ ഒരാൾ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടും. അവിടത്തെ അഭിപ്രായത്തിൽ അതു കൂട്ടുതലാണെന്നു തോന്നുന്നെങ്കിൽ അതു കഷ്ടമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാനില്ല.

ശേ—നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പുറം ബെഞ്ചു വിധിയാണോ? നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻതന്നെ എന്തവകാശമാണു് ഉള്ളതു്? അനവധി പണം ചിലവു ചെയ്തു നെയ്ത്തുശാല നടത്തുന്ന എനിക്കു് കൂലിക്കാരുടെ കൂലി നിശ്ചയിക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നോ? എന്താണീപ്പറയുന്നതു്?

ശാ—അങ്ങിനെ ആരും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. ഞങ്ങൾക്കു ലഭിക്കേണ്ട ന്യായമായ ശമ്പളം എന്താണെന്നും അതു കിട്ടിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ജോലി ചെയ്യുകയുള്ളു എന്നും പറയുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് അസന്ദിഗ്ദ്ധമാണു്.

ശേ—അസന്ദിഗ്ദ്ധമോ? (താംബൂലചർവ്വണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മേനോൻ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു ഉപ്പുന്നു.) കുറെ സംസ്കൃതം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സമ്മതിച്ചു. ഇപ്പോൾ എല്ലാസംഗതികളും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരുത്തിയാണു് സകല ജോലിക്കാരെയും ഉമ്മാറ്റങ്ങളിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്.

ശാ—ഈ പറയുന്നതു സർവ്വൈബ്ജമാണു്. എന്റെ പിതാവോ, മാതുലനോ ആകാൻ പ്രായമുള്ള അങ്ങു ചെയ്യുന്ന ദോഷാരോപണങ്ങൾ മറക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. എന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തിനു ക്ഷതം വരത്തക്കവിധത്തിൽ അങ്ങു് സംസാരിക്കുന്നു. രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന എന്റെ അച്ഛനെ ഓർത്തു് ഇതെല്ലാം സഹിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിലീനിമിഷം ഇവിടത്തെ സേവനം വേണ്ടെന്നു വച്ചേനേ.

ശേ—അതു ഞാൻതന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു് മനസ്സിലായില്ലായിരിക്കും ഭവതിക്കു്? (പിന്നും പുച്ഛിച്ചുള്ള ചിരി) എന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു് കണ്ണുകോടാലിയായ ഒന്നിനെ ഇവിടെ തുടരാൻ അനുവദിക്കുകയോ? നല്ലകായ്മയായി.

ശാ—വേണ്ടാ, തരിക്കലും വേണ്ട, ഞാൻ കുറവാളിയാണെന്നു കാണുന്നെങ്കിൽ ഉടൻ ശിക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. പിന്നീടു് തരപേക്ഷയും കൊണ്ടു് അവിടത്തെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല.

ശേ—എനിക്കു് നിങ്ങളോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ വലിയ കൌതുകം ഒന്നും തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ സമയം വിലയേറിയതാണു് ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറിനകം രേഖാമൂലമായ സമാധാനം ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം.

ശാ—എന്നിൽ ചുമത്തിയിട്ടുള്ള കുറ്റം എന്താണെന്നു് അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം. ഫർജിയിൽ ഒപ്പിട്ടതു് കുറ്റമല്ല. ആദ്യം ഒപ്പിട്ടതു കുറ്റമല്ല. നിമ്മിതങ്ങളായ കുറ്റങ്ങൾക്കു് സമാധാനം പറയാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കും.

ശേ—പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നുമുതൽ സസ്പെൻഷനിൽ നിർത്തി ഇരിക്കുന്നു. സമാധാനം ബോധിപ്പിച്ചതിനു മേൽ അവസാന ഉത്തരവു പുറപ്പെടുന്നതാണു്.

ശാ—അങ്ങു് ഉടനടി തന്നെ എന്നെ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിട്ടാലും എനിക്കു സങ്കടമില്ല. കുറ്റം ചെയ്യാത്ത എനിക്കു സമാധാനം ഒന്നും ബോധിപ്പിക്കാനും ഇല്ല

ശേ—നിങ്ങൾ എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നും ഇനി പൊയ്ക്കൊള്ളണം.

ശാ—വരാൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വന്നതാണെന്നു് അറിയാമല്ലൊ. ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം. (പോകുന്നു.)

ശേ— (സ്വഗതം) ധിക്കാരം! ധിക്കാരം! ഇര ഇട്ട കൈക്കു് കടിക്കുന്ന വിഷപ്പാമ്പുകൾ (കർട്ടൻ)

രംഗം 2.

(ശാരദയുടെ വാസസ്ഥലമായ കുടിൽ അതിനുള്ളിൽ തീണ്ണയിൽ കിടക്കുന്ന സ്ത്രീരൂപത്തിൽ നെയ്ത്തുശാലയിലെ ക്ലാർക്കു് സോമൻപിള്ള ഇരിക്കുന്നു. അല്പം അകലെയായി ശാരദ നിൽക്കുന്നു. സമയം രാത്രി ഏഴുമണി.)

സോമൻപിള്ള—നിങ്ങളെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തതു് അക്രമമല്ലേ? ശേഖരമേനോൻ സാറിനു പണത്തിന്റെ കൊഴുപ്പുകൊണ്ടുള്ള അഹങ്കാരം. ഇതു അധികനാൾ നിലനിൽക്കുകയില്ല എന്തൊന്നു പറയുന്നു.?

ശാ—എന്തിനു് അതൊക്കെ പറയുന്നു? എന്റെ ഗ്രഹപ്പിഴയുടെ ക്രൂരതൽകൊണ്ടു്

എന്റെ പേരിൽ ഏതോ സംശയം തോന്നി. അതേ ഉള്ളൂ.

സോ—നിങ്ങളുടെ ദുർബോധനയിൽ നിന്നാണു് ആ ഫർജി ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം ബലമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു് വെറും തെറ്റല്ലേ.? എനിക്കിതൊന്നും പിടികിട്ടുന്നില്ല. ഞാൻ എപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ വശമാണു്. അല്ലാ, അതറിയാമല്ലൊ.? ഞാൻ അങ്ങനെയാണു്. അങ്ങനെ ആയിപ്പോയി.

ശാ—ഫർജിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും സാധൂകരിക്കത്തക്കവയാണോ എന്നു് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു നോക്കിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

സോ—(ഉത്സാഹരഹിതനായി) അതുമല്ലൊ ഞാനും പറയുന്നതു? അയാളെ മയ്യാദ പഠിപ്പിക്കണം. സ്ഥിരശ്രമപ്രക്കാരായ ഞങ്ങളും ദിവസശ്രമപ്രക്കാരായ നിങ്ങളും സംഘടിക്കണം. ഉടൻതന്നെ പണിമുടക്കുകയും വേണം. കാണാമല്ലൊ അപ്പോൾ നെയ്ത്തുശാലയും അടച്ചുപൂട്ടി മേനോൻ നെഞ്ചത്തു കയ്യുംവച്ചു് ഓടുന്നതു്. ഇതുകൊള്ളരുതല്ലൊ.

ശാ—അദ്ദേഹത്തിനെ മയ്യാദ പഠിപ്പിക്കാൻ നാം ആരാണു്.? പണിമുടക്കിനും മറ്റും മുമ്പെടുന്നതു കേവലം ബുദ്ധിശൂന്യമാണു്. നിങ്ങളുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു ഞാൻ അശേഷം യോജിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ സങ്കടപരിഹാരത്തിനു ന്യായമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേ അവലംബിക്കാവൂ എന്നുള്ള പക്ഷക്കാരിയാണു ഞാൻ.

സോ—നിങ്ങൾ വെറും സാധുവായിപ്പോയി. സാധുവേ, സാധു! ഇതിലൊന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല ഞാനുള്ളാ ഇരിക്കുന്നതു.? വെട്ടുന്നപോത്തിനോടു് വേദം ഓതുന്നതുപോലെയാണു് ശേഖരമേനോനോടു ന്യായം പറയുന്നതു്.

ശാ—അദ്ദേഹത്തിനെപ്പറ്റി അവജ്ഞയായി സംസാരിക്കരുതു്. അതു നിങ്ങൾക്കു് നല്ലതല്ല. നിങ്ങൾ എന്താണു് ഇപ്രകാരമൊക്കെ പറയുന്നതു്.?

സോ—എന്നോടായിരുന്നെങ്കിൽ അപ്പോൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കാമായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരു ശ്രുശ്രൂഗതിക്കാരിയായിപ്പോയി. എന്തു ചെയ്യാം.? പച്ചവെള്ളം ചവച്ചുകടിക്കുന്ന പൂച്ചക്കുട്ടി. വെറും തൊട്ടിൻകുട്ടി. മാൻപേട.

ശാ—എന്റെ ശ്രുശ്രൂഗതിയുടെ ഗുണദോഷഫലങ്ങൾ ഞാൻ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലല്ലൊ.

സോ—ഇല്ല. ഞാൻ ഇതു വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാ. നിങ്ങളെ ഡിസ്മിസ്സ് ചെയ്യുമ്പോൾ അപ്പോൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. രണ്ടേരണ്ടു ദിവസത്തിനകം നെയ്ത്തുശാല പൂട്ടി ഇടേണ്ടി വരും. കാണാൻ പോകുന്ന പൂരം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ. ഇതു നേരംപോക്കോ?

ശാ—ദയവുചെയ്തു നിങ്ങൾ ഈ കാര്യത്തിൽ ഒന്നും ബുദ്ധിമുട്ടണമെന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ അനുകമ്പയ്ക്കു ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സോ—എന്തുചെയ്യാം.? എനിക്കു സമസ്തിസ്നേഹം ഉണ്ടു്. ദീനാനുകമ്പ ഉണ്ടു്. എനിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല. ഇല്ല. (ക്ഷോഭസ്വരത്തിൽ)

ശാ—നിങ്ങൾ ക്ഷുഭിതനാകേണ്ട യാതൊരു സന്ദർഭവും ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നിങ്ങളുടെ സമസ്തിസ്നേഹത്തെയും ഭ്രാതൃദയയേയും ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല.

സോ—നിങ്ങൾ ഇതു പച്ചപ്പാവമായതുകൊണ്ടാണു ശേഖരമേനോൻസാർ തലയിൽ കയറി ഇരുന്നു നിരങ്ങുന്നതു്.

ശാ—അദ്ദേഹം എന്റെ തലയിൽ കയറി ഇരുന്നു നിരങ്ങുന്നില്ല നിങ്ങൾ അവശ്യമില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നു.

സോ—എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നിങ്ങളുടെ കാര്യം ആലോചിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും മുടുകണ്ണുനീർ ചൊരിയുന്നു. (ദുഃഖഭാവത്തിൽ)

ശാ—ഞാനച്ഛന്റെ സമീപത്തോട്ടു പോകട്ടേ. അച്ഛൻ ഒരാഴ്ചയായി ഉറങ്ങിയിട്ടേ ഇല്ല. ഡാക്ടർ ഉറക്കം വരാനായി ഒരു മരുന്നു് ഇന്നു തന്നു. അതു് ഒരു മണിക്കൂറിനു മുമ്പു കൊടുത്തു. അതു സേവിച്ചു് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി.

സോ—ഞാൻ പറയാൻ വന്ന കാര്യം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. കഷ്ടം! നിങ്ങളുടെ കാര്യം ഓർക്കുമ്പോളെന്റെ മനസ്സു് പതറുന്നു.

ശാ—വിശേഷിച്ചു വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ വേഗം പറയണം. അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ പോകാൻ ധൃതിയായി.

സോ—നിങ്ങൾക്കു് ഒരു സംഗതി അറിയാമോ? എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ പാടെ തട്ടിക്കളയാനുള്ള തന്റേടം മനോൻസാറിനില്ല. ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം വിചാരിച്ചാൽ യാതൊരു കുഴപ്പവും കൂടാതെ നിങ്ങളെ തിയ്യേ ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാമെന്നു് ഞാൻ പറയുന്നു സധൈര്യം പറയുന്നു.

ശാ—നിങ്ങൾ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി സംസാരിക്കുന്നു. കുറച്ചുമുമ്പു് നിങ്ങളുടെ ദീനാനുകമ്പയെപ്പറ്റി സ്വയം പ്രശംസിച്ചു. ഇപ്പോൾ പറയുന്നു മനഃപൂർവ്വം വിചാരിച്ചാൽ എന്നെ തിയ്യേ ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാമെന്നു്. സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം കൊണ്ടു് വീർപ്പു മുട്ടുന്ന നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഈ കാര്യത്തിൽ ഇതുവരെ ഉത്സാഹിക്കാഞ്ഞതു്?

സോ—ശരിയായ ചോദ്യം! അങ്ങനെ ചോദിക്കണം. സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. നല്ലയുക്തി. നിങ്ങളുടെ മനസ്സംക്രുടെ അറിയണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് എന്നൊരു ചെറിയ സംശയം. അതേ ഉള്ളൂ. അല്ല, അതു സാരമില്ല.

ശാ—അതെന്തിനാണു് എന്റെ മനസ്സംക്രുടെ അറിയുന്നതു്? നിങ്ങൾതന്നെ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അന്യന്റെ മനസ്സിനു് എന്താണു പ്രസക്തി ഉള്ളതു്?

സോ—തെളിച്ചു പറയണമോ? എന്നാൽ പറയാം. ഞാൻ നിങ്ങളെ എപ്പോൾ കാണാൻ തുടങ്ങിയോ, അന്നു നിമിഷംമുതൽ നിങ്ങളുടെ ദാസനായിപ്പോയി. വെറും ദാസൻ, അടിമ. നിങ്ങളുടെ അത്ഭുതാവഹമായ ആകർഷണശക്തിക്കു ഞാൻ കീഴടങ്ങിപ്പോയി. എനിക്കു നിങ്ങളെ എപ്പോഴും കാണണം. നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കണം. നിങ്ങളുമായി സൈ്വരസല്ലാപം ചെയ്യണം. നിങ്ങൾ എന്നെ വല്ലാതെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു. അയ്യോ! ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു.

ശാ—ഈ വിധത്തിൽ സംഭാഷണം ദീർഘിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. നിങ്ങളെ ഞാൻ എന്റെ സഹോദരനെപ്പോലെകരുതുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിലുള്ള സംസാരം ഞാൻ ക്രമത്തിലധികം വെറുക്കുന്നു. മനസ്സിലായോ?

സോ—നിങ്ങൾ എന്റെ സഹോദരിയാണോ എന്നെ സഹോദരനെപ്പോലെ കരുതാൻ? ഇതെന്തു നേരംപോക്കു്? അതൊക്കെ വെറും പിത്തലാട്ടം എന്നോടു ചിലവാക്കുകയില്ല. ആദ്യം അങ്ങനെയൊക്കെ പറയും അതുംവേണം.

ശാ—നിങ്ങളുടെ സങ്കുചിത മനഃസ്ഥിതിയെ ഞാൻ അവലപിക്കുന്നു.

സോ—കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ശ്ലാഘിക്കും. അതു സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവമാണു്. നിങ്ങളെ കുറ്റം പറയാനില്ല. നിങ്ങളുടെ അളവറ്റ ഭാഗ്യമല്ലേ എനിക്കു് നിങ്ങളുടെ പേരിൽ ഒരു അഭിനിവേശം ജനിപ്പിച്ചതു്?

ശാ—നിങ്ങളുടെ അഭിനിവേശം അസ്ഥാനത്തിലാണു്. ഭോഷത്വം സംസാരിക്കാൻ നിങ്ങളെപ്പോലെ സാമർത്ഥ്യം ആർക്കും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സോ—ഇതു ഭോഷത്വമാണോ? നിങ്ങൾ ഒരു അന്യസ്ത്രീ പോരെങ്കിൽ കണ്ടാലും കൊള്ളാം. ഞാനോ ഒരു അന്യപുരുഷൻ. ലോകസമ്പ്രദായം അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത കൊച്ചുകുട്ടിയല്ലല്ലോ നിങ്ങൾ? നാം തമ്മിൽ പ്രണയനഭോമണ്ഡലത്തിൽ വിഹരിക്കണം. അങ്ങനെ വിഹരിച്ചു് കുറച്ചു നാൾ കഴിയുമ്പോൾ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടെന്നും വരാം. അതൊക്കെ നിങ്ങളുടെ യോഗംപോലെ ഇരിക്കും.

ശാ—നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധി പിഴച്ചുപോയി. നല്ലബുദ്ധി ഉദിക്കാൻ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടേ. വിടന്മാരെപ്പോലെ നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നു.

സോ—അങ്ങിനെ പറയരുതു്. സ്വയമേ വന്നുകയറിയ ഐശ്വര്യം ചവുട്ടിത്തേച്ചു കളയരുതു്. ആലോചിച്ചു സംസാരിക്കണം.

ശാ—ആലോചിച്ചുതന്നെയാണു ഞാൻ പറയുന്നതു്. ആലോചിക്കാതെ സംസാരിക്കുന്ന സ്വഭാവം എനിക്കില്ല.

സോ—എന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വഴങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആപത്തിനെ വരിക്കുന്നതായിരിക്കും. മൂപ്പിലു്, ഇന്നയിടെ ഉരുണ്ടുവീണു ചാവും. ജോലിയിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ ഡിസ്മിസ്സിലും. വഴിയാധാരം ആകും

ശാ—(കോപാവേശത്തോടുകൂടി) മര്യാദ ലംഘിച്ചു നിങ്ങളോടു് പെരുമാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് അശേഷം മനുഷ്യത്വം ഇല്ല. മൃഗത്തിനേക്കാൾ കഷ്ടം! ദുഷ്ടന്മാരിൽവച്ചു ദുഷ്ടൻ! അധമന്മാരിൽവച്ചധമൻ! എന്റെ സങ്കടാവസ്ഥ ഓർത്തു് എന്തും പറയാമെന്നാണോ തന്റെ വിചാരം?

സോ—പറയുക അല്ലാ, കാണിച്ചുതരാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നും ഇല്ല. എന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനു് വഴിപ്പെടണം. നാളെത്തന്നെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാം സുഖമായിരിക്കാം. ഇനിമേൽ യാതൊരു ക്ലേശവും ഉണ്ടാകുകയില്ല.

ശാ—(ഉയർന്നസ്വരത്തിൽ) മനുഷ്യാധമാ, ദുഷ്ടാ, നീചാ!

സോ—എടീ! നീ അത്ര കേറി ഞെളിയേണ്ട. വെള്ളപ്പാറ്റപോലെ ഇരിക്കുന്നു കൊണ്ടായിരിക്കും ഇത്ര റൗട്ടത്തു ചാട്ടം.?

ശാ—ഇറങ്ങെടാ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു വെളിയിൽ. കൊള്ളാവുന്നവനാണെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് തനിക്കു് ഇവിടെ പ്രവേശനം തന്നു. തനിക്കു് നാശക്കാലമാണു്: മഹാപാപി! തന്റെ മാതാവും സഹോദരിയും സ്ത്രീകളല്ലെ? രാക്ഷസ!:

സോ—നീ തെരുവു നീളെ തെണ്ടുന്നതു കാണാതെ ഞാൻ അടങ്ങുകയില്ല. പട്ടിണികിടന്നു് എല്ലും തൊലിയും ആകുമ്പോൾ പിന്നെ ഏതു പട്ടി നിന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കും? കാണിച്ചുതരാം.

ശാ—(ഉച്ചത്തിൽ) ഫൂ അസത്തേ! ഇറങ്ങെടാ വെളിയിൽ (സോമൻപിള്ള പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു് പോകുന്നു.)

'അണിയറയിൽ' "കുഞ്ഞേ! കുഞ്ഞേ! നീ എവിടെ? ആരാണു് സംസാരിക്കുന്നതു്?"

ശാ—അച്ഛാ! ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടു്. ഇതാ വന്നു കഴിഞ്ഞു.

കർട്ടൻ.

രംഗം. 3

(ശേഖരമേനോന്റെ ആഫീസുമുറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഒരു കടലാസ്സു തുണ്ട് ഇരിക്കുന്നു.

(ശാരദപ്രവേശിക്കുന്നു. സമയം രാവിലെ പത്തു മണി.

ശാര—എന്നെ ഇവിടെ വരാൻ അനുജ്ഞാപിച്ചതു് എന്തിനാണെന്നു് അറിയിക്കാൻ ദയവുണ്ടാകണം.

ശേഖ—നിങ്ങൾ ഇതേവരെ സമാധാനം ബോധിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

ശാര—സമാധാനം ഒന്നും ബോധിപ്പിക്കാനില്ലെന്നു നേരത്തെ തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഓർമ്മയില്ലൊ.

ശേഖ—കുറ്റം ചെയ്തു നിങ്ങൾക്കു് പശ്ചാത്താപം പോലും ഇല്ല.

ശാര—കുറ്റം ചെയ്യാത്ത ഞാൻ എങ്ങിനെ പശ്ചാത്തപിക്കാനാണു്?

ശേഖ—ശരി, ശരി, നിങ്ങൾ യാതൊരു കുറ്റവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ ലഘുലേഖ നോക്കണം. അതിന്റെ തലക്കെട്ടു് എന്താണു്? വായിക്കണം. വേഗമാകട്ടെ.

ശാര—(ശാരദ വായിക്കുന്നു.)

ശാര—"പണിമുടക്കിൻ, പണിമുടക്കിൻ, ഉടൻ പണിമുടക്കിൻ." ഇതു് അനുഭവമോ കൃത്രിമമാണു് ഇതിൽ കാണുന്ന കുപ്പു് എന്റേതല്ല. ഞാൻ ഈ ലഘുലേഖ ഇപ്പോൾ ആദ്യമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

ശേഖ—നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു? അതിൽ കാണുന്ന കുപ്പു് നിങ്ങളുടേതല്ലെന്നോ?

ശാര—ഒരിക്കലും അല്ല.

ശേഖ—ഇതുപോലെയുള്ള അനവധി ലഘുലേഖകൾ ജോലിക്കാരുടെ ഇടയിൽ വിതരണം നടത്തി. ഒരെണ്ണം എന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയെന്നു വരും.

(അൽപ്പം കോപിതനായി) ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ മുഖത്തു നോക്കി കള്ളം പറയുന്നു. നന്ദിയുമില്ല. നാണവുമില്ല. സത്യവുമില്ല. നേരുമില്ല. നെറിയുമില്ല

ശാര—അവിടുന്നു് എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. പാവപ്പെട്ട എന്റെ പേരിൽ അടിസ്ഥാനരഹിതമായി അപരാധം ചുമത്തുന്നു. അവിടത്തേക്കു് ജീവകാരുണ്യം അശേഷം ഇല്ല. എന്റെ അച്ഛന്റെ ദീനശയ്യക്കു സമീപം സദാ ഇരുന്നു് അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഞാൻ പണിമുടക്കിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു ലഘുലേഖയും വിതരണം ചെയ്തു നടക്കുകയായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ കൂടുതൽ സത്യവിരോധം വേറെ എന്താണുള്ളതു്?

ശേഖ—(കൃത്രിമമായ ചിരി)ഇനിയും സദാ അച്ഛന്റെ സമീപം ഇരുന്നു് ശുശ്രൂഷിക്കാമല്ലൊ. നിങ്ങളെ ജോലിയിൽ നിന്നും ഡിസ്മിസ്സു ചെയ്യാൻ ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. നിങ്ങളുടെ കൃതഘ്നത എന്റെ ക്ഷമയുടെ അതിർത്തി കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

ശാര—ജോലിയിൽനിന്നും പിരിച്ചു വിടുന്നതു് അവിടത്തെ യുക്തം. പക്ഷേ അകാരണമായി എന്റെ മേൽ കുറ്റം ചുമത്താൻ ഞാൻ ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കുകയില്ല ഞാൻ പാവപ്പെട്ടവളായതുകൊണ്ടു് അവിടത്തേക്കു് എന്തും പറയാം.

ശേഖ—അല്ല, കുറെ പണക്കാരത്തിയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടുമോ? അകാരണമായി കുറ്റം ചുമത്തിയോ? ഉത്തരം മുട്ടുമ്പോൾ അവിടെനിന്നും രക്ഷാമാർഗ്ഗം നേടാൻ സ്ത്രീകൾ ഓരോ അടവുകൾ പ്രയോഗിക്കും. നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചതു ജോലിക്കാരെല്ലാം നിങ്ങളെപ്പോലെ നന്ദികെട്ടവരാണെന്നാണു് അങ്ങിനെയായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലഘുലേഖ എന്റെ കൈവശം കിട്ടുകില്ലായിരുന്നല്ലൊ.

ശാര—ഈ ദുർബ്ബുദ്ധിക്ക അവിടത്തെ ക്ക നല്കിയത് ആരാണെന്നു പറയുവാൻ ദയവുണ്ടാകണം

ശേഖ—ഉത്തരവു്. താംകളുടെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ ഇപ്പോൾ മനസ്സു് അനുവദിക്കുന്നില്ല. ആരോടാണു സംസാരിക്കുന്നതെന്നു ഓർമ്മവേണം.

ശാര—അങ്ങയുടെ ഓരോ വാക്കും എന്നെ ക്രമത്തിലധികം ദുഃഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഓർമ്മകേടായി സംസാരിക്കുന്ന പതിവു് എനിക്കില്ല.

ശേഖ-നിങ്ങളുടെ വിവേകത്തെപ്പറ്റി എന്റെ മുഖദാവിൽ അധികം പ്രശംസിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം. നിങ്ങളെ സസ്പെൻഡു ചെയ്ത തീയതി മുതൽ ഡിസ്മിസ്സു് ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എടോ ശിപായി! ഈ ഡിസ്മിസ്സൽ ഉത്തരവു ക്ലാക്കിന്റെ കയ്യിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കുക.

കർട്ടൻ.

രംഗം 4.

(ശാരദ താമസിക്കുന്ന ചെറുകുടിൽ. ശാരദയുടെ അച്ഛൻ മാധവമേനോൻ രോഗശയ്യയിൽകിടക്കുന്നു. ശാരദ സമീപമുള്ളസ്സ്റൂമിൽ ഇരിക്കുന്നു. ആ കുടിലിന്റെ മേൽക്കൂര പറത്തിക്കൊണ്ടുപോകുമോ എന്നുതോന്നുമാറു അതിശക്തിയായികൊടുങ്കാറ്റടിച്ചു തകർക്കുന്നു. ഘോരമായിരുന്നും ഇടിയും മിന്നലും. അന്ധകാരനിബിഡമായ രാത്രിസമയം പത്തുമണി.

ശാര —അച്ഛാ! അച്ഛാ!

മാ: മേനോൻ—എന്താ മോളേ (ചുമയ്ക്കുന്നു.)

ശാര—അച്ഛനു് തണുപ്പു തട്ടുന്നുണ്ടോ?

മാ: മേ—ഇല്ല, കഞ്ഞേ! നീ അന്നു വാങ്ങിത്തന്ന കരിമ്പടമിട്ടു് മൂടിയാൽപ്പിന്നെ തണുപ്പു് അറിയുകയേ ഇല്ല.

(കഫം ധാരാളം തൊണ്ടയിൽ തട്ടുന്നു. ഉടച്ചുയർന്നു ചുമ.)

ശാര—അച്ഛാ! ഇതാ കസ്തൂര്യാദിലേഹ്യം. ഇതു് അല്പം സേവിച്ചാൽ ചുമയ്ക്കു് ഉടനെ അശ്വാസം കിട്ടും.

മാ മേ-നാക്കിൽതേച്ചേക്കണം കഞ്ഞേ! (ചുമ)

ശാര—അച്ഛൻ സംസാരിക്കേണ്ട. കാറ്റും മഴയും എത്ര ഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു! നമ്മുടെ ഈ ചെറുകുടിൽ കാറെറടുത്തു പറത്തിക്കൊണ്ടു പോകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

മാ: മേ—കഞ്ഞിന്റെ തലയിൽ വെള്ളം വീഴും. ചോർച്ചയുണ്ടു്. തലയിൽ തോർത്തിട്ടു മൂടിക്കൊള്ളണം.

ശാര—അച്ഛൻ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തു മാത്രമേ കണ്ടിച്ച ചോർച്ചയില്ലാതുള്ളു. ബാക്കി എല്ലായിടവും ചോർച്ചയുണ്ടു്. കർക്കടകമാസം അവസാനിച്ചിട്ടും ഇതേവരെയും മേയാനുള്ള സൽബുദ്ധി കെട്ടിടം ഉടമസ്ഥനു് ഉണ്ടായില്ല. നാം ഇവിടെ നിന്നും മാറിക്കൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു മാസം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഉടമസ്ഥന്റെ വിചാരം കെട്ടിടം മേയാതെ ഇരുന്നാൽ നാം വേഗം ഒഴിഞ്ഞുമാറിക്കൊള്ളുമെന്നാണു്. എങ്ങോട്ടു മാറാനാണു ?

മാ: മേന—കഞ്ഞേ എങ്ങിനെ നാം ഇനിയും കഴിച്ചു കൂട്ടും? (ചുമ) ഞാൻ അവശതയിലായിട്ടു മാസം ആറു കഴിഞ്ഞല്ലൊ.

ശാര—അച്ഛൻ സംസാരിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല. അച്ഛന്റെ രോഗം വാശിയാകുന്നതിനു സദാ ഞാൻ ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണു്.

മാ: മേന—എന്റെ മോളേ! എന്റെ സുഖക്കേടു്... എന്തിനു പറയുന്നു? ഈ കാസരോഗം എന്നെ വല്ലാതെ ശുഷ്കിപ്പെടുത്തുന്നു. കഞ്ഞിനു് ആരാണു് ഒരു തുണ? (ചുമ) കഞ്ഞിനു് ഒരു ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നതുംപോയി. അതുകൊണ്ടായിരുന്നല്ലൊ.

നാം ഉപജീവനംനടത്തിപ്പോന്നതു്? (ചുമ)

ശാര—സംഭോഷണം തുടന്നാൽ അച്ഛന്റെ ചുമ കൂടുതലാകുകേ ഉള്ളു. അച്ഛാ! ഈശ്വരൻ ജഗന്നിയന്താവല്ലേ? എല്ലാ പേരെയും ആ പരാശക്തി കാത്തു രക്ഷിക്കും. (ഭീഷ്മനിശ്വാസം ചെയ്യുന്നു.)

മാ: മേന—നാം തൊഴു കയ്യോടെ സദാ ഈശ്വരനെ പ്രാത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ കുഞ്ഞേ! നിന്റെ അമ്മയെപ്പോലെ ഈശ്വരഭക്തിയുള്ളവരെ കാണാൻ പ്രയാസം. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ അനുഭവം നോക്കുക.

ശാര—ഈ ജന്മം ദുഷ്കൃത്യങ്ങളും ഒന്നും നാം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു വരാം. പക്ഷേ മുജ്ജന്മഫലമായിരിക്കാം. നമ്മുടെ നിരാശകളും സങ്കടങ്ങളും എല്ലാം നമ്മേ ഈശ്വരസന്നിധിയിലേക്കു കൂടുതൽക്കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. (ശൽശബ്ദത്തിൽ) നെയ്ത്തുശാലയിൽ നിന്നും എന്നെ പിരിച്ചു വിട്ടതു് എന്റെ കുറ്റം കൊണ്ടല്ലോ. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാണു്. സത്യവും വെളിപ്പെടുത്താതെ ഇരിക്കുകയില്ല. (മാധവമേനവൻ ഞരങ്ങുകയും മൂളുകയും ചെയ്യുന്നു)

അച്ഛാ! എന്താണു വല്ലാതെ ശബ്ദിക്കുന്നതു്?

മാ: മേ-ഒന്നുമില്ല കുഞ്ഞേ! ഒന്നുമില്ല.

ശാര—അച്ഛനു മരുന്നു കൊടുക്കാനുള്ള സമയമായി.

(മരുന്നു കൊടുക്കുന്നു. മാധവമേനവൻ കുടിക്കുന്നു.)

മാ: മേന—കുഞ്ഞേ! ഇനിയും നമ്മുടെ കാലക്ഷേപമാർഗ്ഗം എന്താണു്? നാളത്തെ കാര്യം തന്നെ ആലോചിക്കുക.

ശാര—അച്ഛൻ ഒന്നും കൊണ്ടും വ്യസനിക്കരുതു്. നാളത്തേക്കുള്ള അരിയും മറ്റും അടുത്തകടയിൽ നിന്നും കടം വാങ്ങിവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അച്ഛനു കാലത്തെ കഞ്ഞിക്കുള്ള പൊടിയരിയും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

മാ: മേ—(വളരെ താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ) ഇല്ല ഞാൻ എന്തിനു് ഇനിയും എന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തിനുവേണ്ടി എന്റെ കുഞ്ഞിനെ ബലികഴിക്കുന്നു? ശേഖരനെ തന്നെ ആശ്രയിക്കാം. അവൻ എന്തായാലും എന്റെ അനുജനല്ലേ?

ശാര—അച്ഛൻ എന്താണു പറയുന്നതു്? ഒന്നും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

മാ: മേന—(ചുമ) കുഞ്ഞേ! ആ നെയ്ത്തുശാല ഉടമസ്ഥൻ ശേഖരമേനോനേ കുഞ്ഞു ഒന്നു കൂടികാണണം.

ശാര—അയ്യോ! അച്ഛാ! അതു മാത്രം പറയരുതേ.

മാ: മേ—ഒരു തവണ കണ്ടാൽ മതി.

ശാര—അയ്യോ! അയ്യോ! അച്ഛന്റെ ആജ്ഞ ഞാൻ എങ്ങിനെ അനുസരിക്കാതെ ഇരിക്കും? അയ്യോ!

മാ: മേന—ഞാൻ ഒരു എഴുത്തു് എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു് അയാളുടെ കയ്യിൽ ഒന്നു കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കണം.

ശാര—അച്ഛാ! അച്ഛന്റെ എഴുത്തു് അദ്ദേഹം ധിക്കരിക്കും. സംശയമില്ല.

മാ: മേന—ധിക്കരിക്കട്ടെ. ഏതായാലും അങ്ങിനെ ഒരാഗ്രഹം എനിക്കുണ്ടു്.

ശാര—മഴ അല്പം തോന്നുതു പോലെ തോന്നുന്നു...അച്ഛാ! അച്ഛന്റെ ഏതു് ആഗ്രഹവും സാധിച്ചു തരുന്നതിൽ കൂടുതൽ സന്തോഷം എനിക്കു മറ്റൊന്നിലും ഇല്ല. പക്ഷേ—

മാ: മേ—എഴുത്തു കൊടുത്തിട്ടു് ഉടൻ തിരിയെപോരുക (ചുമ)

ശാര—അയ്യോ! എന്നെ തിരിയെ ജോലിയിൽ നിയമിക്കണമെന്നോ മറ്റോ ആണോ എഴുത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്?

മാ: മേ—ഇല്ല, കുഞ്ഞേ! നിന്റെ ജോലിക്കായ്ത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും ആ കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല.

ശാര—ശേഖരമേനോനദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം അച്ഛന് അറിഞ്ഞു കൂടാ. പണത്തിന്റെ കൊഴപ്പുകൊണ്ടു് അഹങ്കാരത്തിന്റെ മൂല്യത്തിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ എന്നെ പറഞ്ഞയക്കുമോ?

മാ: മേന-കുഞ്ഞു യാതൊരുതെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ല. ആരോ മഹാപാപികൾ കുഞ്ഞിനെ വെറുതെ കുറക്കാരത്തിയാക്കിയതാണു്.

ശാര-അച്ഛന്റെ എഴുത്തു നാളെരാവിലെ തന്നെ കൊണ്ടു പോയികൊടുക്കാം. പക്ഷേ അച്ഛനെ അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ആക്ഷേപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് എന്റെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കുന്നതായിരിക്കും

മാ: മേന—അങ്ങിനെ പറയുന്നെങ്കിൽ പറയട്ടേ—മോളു് ഒന്നും ഉരിയാടാതെ ഇങ്ങു പോന്നാൽ മതി. കുഞ്ഞേ! വിളക്കു കെടാറായല്ലൊ.

ശാര—വിളക്കിൽ മണ്ണെണ്ണ തീർന്നുപോയി. അച്ഛന് ഉറക്കം വരുന്നതുവരെ ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കാം.

മാ: മേന—എനിക്കു് ഉറക്കം വരുന്നു. കുഞ്ഞു് ഇനി ചെന്നു കിടക്കണം. (ചുമയ്ക്കുന്നു.)

ശാര—അച്ഛൻ ചുമയ്ക്കുന്നല്ലൊ.

മാ: മേന—സാരമില്ല. എനിക്കു് ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടു്

(മാധവമേനോൻ വ്യാജേന ക്ലോഷ്ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു)

കർട്ടൻ

രംഗം. 5

(ശേഖരമേനോന്റെ ആഫീസുമുറി. മേനോൻ കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. ശാരപ്രവേശിക്കുന്ന സമയം രാവിലെ എട്ടുമണി.)

ശേഖ മേ—ഡിസ്മിസ്സു് ചെയ്യപ്പെട്ട ജോലിക്കാക്കു പിന്നെയും ഇവിടെ കാര്യ്യമുണ്ടോ? ഇതെന്തു നാശം!

ശാര—തിരെ്യ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കാൻ അല്ലാ ഞാൻ ഇപ്പോഴം വന്നതു്.

ശേഖ മേ-അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങോട്ടൊന്നു അപേക്ഷിച്ചാൽ ഉടൻ തന്നെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ഓർഡർ പാസ്സാക്കാൻ അത്ര വിഡ്ഢിയാണോ ഞാൻ? അപേക്ഷപോലും! ജോലിക്കാരുടെ ഇടയിൽ അസ്വസ്ഥതയും അസംതൃപ്തിയും ഇളക്കിവിടാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോഴം ഞാനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ രാമനാരായണ, എന്നുള്ള മട്ടാണു്. എന്തിനു വന്നു? എന്റെ സമയം വിലയേറിയതാണു്. വേഗം പറയണം.

ശാര—(തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു്) എനിക്കു അവിടത്തെ പക്കൽ ഒരെഴുത്തു് എഴുപ്പിക്കാനുണ്ടു് അത്രയുള്ളു.

ശേഖ-മേ—എഴുത്തോ? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ എഴുത്തു സ്വീകരിക്കാൻ അഞ്ചലാഫീസ്സു ആണോ? വല്ല സന്ദേശവും ആണോ? (പുച്ഛിച്ചുള്ള ചിരി) എഴുത്തു പോലും! കുറെ എഴുതാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു എനിക്കു് അറിയാം.

ശാര—എന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവിടത്തേക്കു് തൃപ്തി ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാകട്ടേ. എഴുത്തു് എന്റെ വന്ദ്യപിതാവിനേറതാണു്.

ശേഖ മേ—വന്ദ്യപിതാവിനേറയോ? ആരാണു് ഈ വന്ദ്യൻ? വല്ല അരിവയ്പുകാരനോ മറേറാ ആയിരിക്കും, ഈ വന്ദ്യൻ. അതോ സമൻ ശിപായിയോ?

ശാര—എന്റെ അച്ഛനെ ഒന്നുംതന്നെ പറയരുതു്. അദ്ദേഹം തന്നയച്ച എഴുത്താണു്.

ശേഖ മേ—വല്ലകൃത്രിമവും ആ എഴുത്തിൽ കാണും. ഏതായാലും എഴുത്തുതരു

ക. അനാവശ്യം വല്ലതും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അപ്പോൾ കാണിച്ചു തരാം.

(ശാരദ എഴുത്തുകൊടുക്കുന്നു.)

ശേഖരമേനോൻ മേൽവിലാസത്തിലെ കയ്യടക്കം നല്ല പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ!

(ശേഖരമേനോൻ പൊട്ടിച്ചു വായിക്കുന്നു.)

"പ്രിയസഹോദരാ!

ഞാൻ ഈ സ്ഥലത്തു വന്നിട്ടു് ഒരു വർഷത്തോളം ആയി. ഇപ്പോൾ ഞാൻ രോഗബാധിതനായി അവശതയിൽ കിടക്കുകയാണു്. (ശേഖരമേനോൻ അയ്യോ! എന്റെ കൊച്ചേട്ടനോ എന്നും പറഞ്ഞു് നെടുവിർപ്പിട്ടുന്നു.) അന്നജൻ ഇവിടെയാണെന്നുള്ള വിവരം നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സ്ഥലത്തു ഞങ്ങളം വരുകയില്ലായിരുന്നു. ഉപജീവനമാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചാണു് ഈ സ്ഥലത്തു വന്നതു്. വന്ന ഉടൻതന്നെ എന്റെ മകനും ശാരദയ്ക്കു നെയ്ത്തുശാലയിൽ ഒരു ജോലിയും കിട്ടി. ഇപ്പോൾ അതും നഷ്ടമായി. നിന്നെ നിവൃത്തിയുള്ളപക്ഷം കാണാതെ കഴിച്ചു കൂട്ടണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം. എന്റെ ബുദ്ധിപ്പാടുകൊണ്ടു നിന്നെ അറിയിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതെന്നു കരുതിമാത്രം. (ശേഖരമേനോൻ പിന്നെയും 'എന്റെ കൊച്ചേട്ടാ!' എന്നു് ഉറക്കെവിളിക്കുന്നു.) ഇപ്പോൾ വളരെ പരവശതയിലായതുകൊണ്ടു് ഈ എഴുത്തെഴുതുന്നതാണു്. നിനക്കു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു് ഉള്ളപ്പോൾ അല്ലെല്ലോ ഞാൻ വീട്ടുവിട്ടു ഒളിച്ചോടിപ്പോയതു്. പലസ്ഥലത്തും പോയി ഇവളുടെ അമ്മ ഇവൾക്കു് ഏഴുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. കൂടുതൽ ഒന്നും എഴുതുന്നതിനു ഞാൻ ശക്തനല്ല. എന്റെ കൈ വിറയ്ക്കുന്നു.

എന്നു് ജ്യേഷ്ഠൻ, മാധവമേനോൻ."

ശേ—ഈശ്വരാ! ഈശ്വരാ! ഞാനെന്തെല്ലാം അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു? കൊച്ചേട്ടൻ വീടുവിട്ടുപോയപ്പോൾ ഞാൻ എത്രദുഃഖിച്ചു! ശാരദേ! ശാരദേ! നിന്നെ ഞാൻ എത്ര സങ്കടപ്പെടുത്തി! ഈശ്വര!

ശാ—ഈ എഴുത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്ന വിവരങ്ങളൊന്നും എനിക്കു് അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഈ കാര്യങ്ങളൊന്നും തന്നെ അച്ഛൻ എന്നോടു് ഇതുവരെ പറഞ്ഞതും ഇല്ല.

ശേ—ശാരദേ! നീ ചെയ്ത അപരാധമെല്ലാം ഞാൻ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കുകൊച്ചേട്ടനെകാണണം. നമുക്കു് ഒന്നിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തേക്കു പോകാം.

ശാ—ഞാൻ യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ല.

ശേ—ആ ലഘുലേഖ?

ശാ—ഈശ്വരൻ സാക്ഷിയായി ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു. ആ ലഘുലേഖയെ സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കു യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഇല്ലെന്നു്!

ശേ—ആ ക്ലാക്കിന്റെ കൃത്രിമമാണോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അയാൾ വലിയ വഞ്ചകനാണല്ലൊ. ആദ്യത്തെ ഫർജിയും നീ പ്രേരിപ്പിച്ചു ജോലിക്കാരെ എല്ലാപേരെയും കൊണ്ടു് ഒപ്പിടുവിച്ചതായിട്ടാണല്ലൊ അയാൾ എന്നോടു വന്നുപറഞ്ഞതു്.?

ശാ—കഷ്ടം! അയാളെ വിശ്വസിച്ചോ? അയാൾ എന്നോടു് മര്യാദ ഇല്ലാതെ സംസാരിച്ചു. ഒടുവിൽ എന്നെ കുഴിയിൽ ചാടിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞാണു പിരിഞ്ഞതു്.?

ശേ—ആരവിടെ? പപ്പുവോ? ആ ക്ലാർക്കു് സോമൻപിള്ളയെ ഉടനടി ഇവിടെ

ഫാജരാകാൻ ഞാൻ ആജ്ഞാപിച്ചതായി പറയണം.

ദൈവമേ! എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും മകളും എത്ര നാളായി കഷ്ടപ്പെട്ടന്നു! ഞാൻ അത്യന്തസുഖത്തിലും ഇവിടെ കഴിയുന്നു.

(സോമൻപിള്ള പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശേ—ഹേ സോമൻപിള്ളേ! നിങ്ങൾ അന്നൊരുദിവസം എന്റെ കൈവശം കൊണ്ടുവന്ന തന്ന ലഘുലേഖ എവിടെ നിന്നു കിട്ടി? ആരാണു ഒപ്പിട്ടുവിതരണം ചെയ്തതു?

സോ—ആ ലഘുലേഖയോ? ചോദിക്കാനുണ്ടോ? ഈ നിൽക്കുന്ന ശാരദയല്ലാതെ വേറെ ആരെക്കെങ്കിലും അങ്ങിനെ തോന്നുമോ? വേറെ ഉള്ളവർക്കൊക്കെ അങ്ങേപ്പുററിഎന്തുമതിപ്പും അങ്ങയുടെ പേരിൽ എത്രമാത്രം നന്ദിയും ഉണ്ടെന്നു് അറിയാമോ? അങ്ങയ്ക്കു് അറിയാൻ പാടില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു് അറിയാം.

(ശാരദയെ നോക്കി) ഇപ്പോൾ എന്തിനു വന്നിരിക്കുന്നു കോലം തിരിഞ്ഞല്ലൊ?

ശേ—എടോ! അതും ഇതും പറഞ്ഞു് സമയം കളയാതെ, സത്യം പറഞ്ഞേക്കുക. ആ ലഘുലേഖയിൽ കണ്ട ഒപ്പു് ആരുടെയാണു്?

സോ—ശാരദയുടെ ഒപ്പു്. സംശയിക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു?

ശാ—മഹാപാപീ!

ശേ—എടോ, വീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു. സത്യംപറയണം. പോലീസ്സിൽ ആളയച്ചിരിക്കയാണു്. അവർ തന്നോടു ചോദിക്കുമ്പോൾ തന്റെ കള്ളം പുറത്തു ചാടും.

സോ—(ഭയവിഹ്വലനായി) പോലീസ്സിൽ അറിയിച്ചോ? അറിയിച്ചോ? അറിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. എനിക്കു ഒരു ചെറിയ പിശകു പറ്റിയതാണു്. ശാരദ അതിൽ ഒപ്പിട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങുന്നേ എന്റെ പേരിൽ ദയവുണ്ടാകണം. നിരാശകൊണ്ടു ഞാൻ ചെയ്തുപോയതാണു്. ശാരദ എന്നെ നിരസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ചെയ്തുപോയതാണു്.

ശേ—(ഏറ്റവും കോപത്തോടെ) എടോ! ദ്രോഹീ! ഘാതകാ! വഞ്ചകാ! പാപീ! തന്നെ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യട്ടേ? ഇപ്പോൾ തന്നെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കുന്നുണ്ടു്. തന്നെ വിശ്വസിച്ച ഞാൻ എത്ര വിഡ്ഢി!

സോ—ദയവുചെയ്തു് ഒരു തവണത്തേക്കു് മാപ്പുതന്നു് രക്ഷിക്കണം. ഇനിയും ഒരു തെറ്റും ചെയ്യുക ഇല്ല.

ശേ—തനിക്കു മാപ്പുതരുകയോ?

ശാ—അയാൾ അറിവില്ലാതെ ചെയ്ത തെറ്റിനെ സദയം ക്ഷമിച്ചു് അയാൾക്കു മാപ്പു കൊടുക്കണമെന്നു ഞാനും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ശേ—ശാരദയുടെ അപേക്ഷ നിരസിക്കാൻ എനിക്കു് ശക്തിയില്ല. അയാളുടെ ചതിവിനു് ഇരയായതു ശാരദയാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഇനിയും അയാളെ ജോലിയിൽ വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ശാ—അയാൾ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. മാപ്പുകൊടുത്തു് ജോലിയിൽ തുടരുന്നതിനു് അയാളെ അനുവദിക്കുമാറാകണം. അയാൾ എന്നോടു ചെയ്ത അപരാധം ഞാൻ മറന്നിരിക്കുന്നു.

ശേ—എന്തോ, എന്റെ ബുദ്ധിക്കു് ഒരു തെളിച്ചവും ഇല്ല. എടോ! താൻ എന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു വേഗം പൊയ്ക്കൊള്ളണം. തന്നെ കാണുന്നതു് ചതുർത്ഥികാണുന്നതുപോലെയാണു്. താൻ കൊലപാതകം ചെയ്യുന്നതിനും മടിക്കുകയില്ല. പോടോ! വേഗം.

(സോമൻപിള്ള പോകുന്നു)

ഘാതകൻ പോയി. ശാരദേ! ഇപ്പോൾ തന്നെ നമുക്കു് നീ താമസിക്കുന്ന സ്ഥല

ത്തേക്ക് പോകാം കാർ നടയിൽത്തന്നെ നില്പുണ്ട്. വേഗം പോകാം. എന്റെ കൊച്ചേച്ചീ!

കർട്ടൻ

രംഗം 6.

(ശേഖരമേനോന്റെ വാസസ്ഥലമായ മൂന്നുനില മാളിക. അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽ ഒരു വിശാലമായ മുറിയിൽ കൊച്ചുകയലകൊണ്ടു മൂടിയ കട്ടിലിൽ മാധവമേനോൻ സന്തുഷ്ടനായി കിടക്കുന്നു. സമീപം ഇട്ടിട്ടുള്ള കസേരയിൽ ശേഖരമേനോൻ ഇരിക്കുന്നു. ശാരദ അടുത്തു നില്ക്കുന്നു. സമയം പകൽ നാലുമണി).

മാ—എത്രതവണ അനിയനെ കാണാതെ കളിച്ചുമാറിയെന്ന് അറിയാമോ?

ശേ—കൊച്ചേച്ചൻ എന്നോട് വലിയ അപരാധമാണ് ചെയ്തത്. ഒടുവിൽ എങ്കിലും ആ എഴുത്തെഴുതാൻ തോന്നിയ

പ്രാമാണിക്
ഹിന്ദികോഴ്സ്.
വില 10 ക. 10 ണ.
അഡ്വാൻസില്ലാതെ വി. പി.
അയയ്ക്കുന്നതല്ല.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

ല്ലോ. അതുതന്നെ വലിയ കാര്യം. നാളെ കൊച്ചേച്ചനെ കൂട്ടിപ്പിക്കാമെന്നു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആദ്യം കൊച്ചേച്ചനെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. ഈശ്വരൻ രക്ഷിച്ചു. ഇനിയും ഭയപ്പെടാൻ ഒന്നും ഇല്ല കൊച്ചേച്ചീ! ഞാൻ ഒരു കാര്യം ആലോചിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നെയ്ത്തുശാലയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം മുഴുവനും ശാരദയ്ക്കു നല്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുകയാണ്.

ശാ—ദയവുചെയ്ത് ഒരിക്കലും അതു ചെയ്യരുതു്. ചിന്നപ്പനു നാലു സന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ. അവർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതല്ലേ ആ സ്ഥാപനം?

ശേ—ഇതു മാത്രമല്ലല്ലോ എന്റെ സ്വത്തു്.

ശാ—ഏതായാലും ചിന്നപ്പൻ ആ ആലോചനയിൽനിന്നു പിന്മാറണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു ഞാൻ പഴയപോലെ ജോലിയിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാം.

മാ—ശാരദയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു് ഞാനും യോജിക്കുന്നു.

ശേ—എന്നാൽ ഇതുയെങ്കിലും ചെയ്യാൻ എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം തരുക. ശാരദയെ ഞാൻ നെയ്ത്തുശാലയുടെ ജനറൽ മാനേജർ ആയി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ സകല ചുമതലയും ശാരദയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശാ—അതു ഏല്പിക്കുന്നതിൽ കൃതാർത്ഥയായി ഒരു സന്തോഷവും എനിക്കു വരാനില്ല. എന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു അപേക്ഷയുണ്ടു്.

ശേ—പറയാമല്ലോ.

ശാ—മറ്റൊന്നുമല്ല; അന്നത്തെ ഫർജിയിൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു് ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കണം. ന്യായമായിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങൾ ആണു് ആ ഫർജിയിൽ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ശേ—അതെല്ലാം ശാരദയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്യാമല്ലൊ. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ഞാൻതന്നെ ചെയ്യാം. ഫർജിയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാപേർക്കും സംതൃപ്തി ഉളവാകട്ടേ! ആ സ്ഥാപനം നീണ്ടുവാഴട്ടേ! ഈശ്വരൻ രക്ഷിക്കട്ടേ!!

കർട്ടൻ

ഭക്തദാസി

ബാലകൃഷ്ണൻ, വന്നേരി.

ഒന്നു്.

മഗ്നനായ്മടങ്ങി ഞാനമ്മണിപ്രാസംഭത്തിൽ
മുന്നിൽ നിന്നനക്ഷണം തകർന്നഹൃദയമായ്!
ഏറെനാളുകളായി ''അവളെ''യൊരു നോക്കു
കാണുവാൻ,സംസാരിപ്പാൻ,കൊതിച്ചുകഴിപ്പഞാൻ,
പലരും എന്നെപ്പോലെ പോയിപോലാ,പ്രാസാദ
സീമനിയൊരു നോക്കുത്തനിയെക്കണ്ടു പോരാൻ.
ആയവർക്കെല്ലാവക്കും പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചപോ-
ലായതവിലോചന; ഞാൻ മാത്രം ഹതഭാഗ്യൻ!

രണ്ടു്.

നാളുകളേറെപ്പോയി; പിന്നെയും ഞാനാപ്രേമ-
ധാമത്തെ നിരൂപിച്ചു നാളുകൾ കഴിക്കയാം.
അവളെക്കണ്ടീടാത്ത ജീവിതമെനിക്കയ്യോ!
തീവ്രയാതനകളം തൻ ക്രമ്പാരമായിത്തോന്നി.
ഒരു പാൺകയറിൻറെ വക്കിലെൻ കഴുത്തിനെ
ഞെരുക്കാനാരച്ചു ഞാൻ; കത്തവ്യം വിലക്കീലും.
ജീവിതം കയ്യായ്ത്തീർന്നാലാനന്ദം മരണത്തിൻ
തുമഞ്ഞുഹാസത്തിലേ മാനുഷൻ ദർശിച്ചീടൂ!

മൂന്നു്.

ആ രാത്രിമറക്കുവാൻ കഴിയില്ലെനിക്കൊട്ടും,
ആനന്ദപ്രദായകം! ആഹ് മാദപ്രചോദിതം!!
വിണ്ണിലെത്താതൻ മുന്നിൽ നേടിച്ചപാൽപ്പായസം
മന്നിനു പകർന്നേകി പൂർണ്ണമാശശാങ്കനും.
ആയതിൽ തെറിച്ചുപോലാകാശദേശത്തിങ്കി-
ലായിരം ''വാറിൽ''തുണ്ടാംതാരകാഗ്രണങ്ങളും,
അങ്ങിങ്ങായ്ക്കിടക്കുന്നു; ചൂലെടുത്തടിച്ചൊന്നു
ചുണകം മെഴുകീടാനാരുമില്ലാതായെന്നോ?
മാമരക്കൊമ്പത്തിരുന്നപ്പൊഴും പാടുന്നുണ്ട
മാദകമൊരുപ്രേമ ഗാനമാരാപ്പാടിയും!
ഞാനതിൽ ലയിച്ചു കൊണ്ടങ്ങിനെയിരുന്നുപോയ്
ഞാനെന്നെ മറന്നുകൊണ്ടെങ്ങോട്ടോ പറന്നുപോയ്!
ആശയെൻ ഹൃദയത്തിൽ ചോദ്യചിഹ്നമായ്വന്നു
''സുഭയെയൊരുനോക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞെ
[ങ്കിൽ...''

ക്ഷീണിച്ചു നിരാശയിൽ വീണടിഞ്ഞൊരെൻകൊച്ചു
ഹൃത്തടമാവേശത്തിൽ വേലിയേറണ്ടം കണ്ടു!
പ്രാണനിലൊരുകൊച്ചു ചലനം ദർശിച്ചുതായ്
തോന്നുന്നു,എന്നെത്തന്നെവിസ്മരിച്ചുയർന്നു ഞാൻ!...

നാലു്.

ഇയലാരാത്രിക്കെന്നെക്കാണുവാനാരാണാവോ?
ഞാൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ വാതിലിന്നടുത്തെത്തി,
കേൾക്കായി പുറത്തുനിന്നഞ്ജസാ സുമധുര
വാണികൾ വീണ്ടുംവീണ്ടുംകോകിലസമാനോപമം:-
''തുറക്കൂ!വാതിൽ വേഗം! ഈ രാത്രി പാഴാക്കല്ലേ
വരുന്നു ഞാനും ദേവ നിന്നൊടൊത്തിരിക്കുവാൻ.''
വാതിൽ ഞാൻ തുറന്നപ്പോളാഹന്ത! ഭാഗ്യംഭാഗ്യം.
കങ്കണകാഞ്ചനത്തോടും നൂപുരധ്വനിയോടും,
മിന്നലാന്നൊരുരൂപം കാണായിസൗന്ദര്യത്തിൽ
മൂർത്തിമയേന്തും പോലെ ക്രമേടപ്പാൽ നിലവുമായ്.

അഞ്ചു്.

മുട്ടോളുകവിയുന്ന വാർകുന്തലഴിച്ചിട്ട
വിണ്ണിൽ നിന്നിറങ്ങിയ മേനകാരൂപംപോലെ,
കണ്ടുഞാനൊരുകൊച്ചു കന്യയെയെനുന്നിലായ്
മങ്ങിയവെളിച്ചത്തിൻ ഭീഷ്മികതൻകൂങ്ങളിൽ!
സംഭ്രമസമനചിതം ഞാനോതി:- -''ആരാണാവോ?
പാവമീകവിയുടെ ശോഭത്തിലാനീതയായ്!
ആ നമ്രശിരസ്സൊട്ടുനേരത്തിനുശേഷമീ
ഭാഷകളുമപാംഗങ്ങളെൻനേർക്കായ്വിട്ട,
മുല്ലപ്പൂതേടും ഭൃംഗപംക്തികൾ പുറത്താക്കി
കയിൽനാദത്തോടോമൽ വഭിച്ചുപ്രത്യുത്തരം:—
ആരെത്താൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു ഹേ കവേ! ഭവാനിതു
നാളുമീയുപാസനയജ്ഞം ഫാ! തുടർന്നുവോ?

നായർ

(തുടച്ച്)

ചേളായിൽ കൃഷ്ണൻഏളേടം.

ഇനിയും തുടരാം. നായക്കു മോടിക്രുടിയ ഉടുപ്പുകളിൽ ഭ്രമമില്ല. പട്ടണവാസികളായ കുറെ പരിഷ്കാരികളെ ഒഴിച്ചാൽ ആണുങ്ങൾക്ക് ഒരു മുണ്ടും ഒരു രണ്ടാമുണ്ടുമുണ്ടെങ്കിൽ ഭ്രലോകത്തിലെവിടെയും സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുള്ള വട്ടമായി. സ്ത്രീകൾക്ക് ഉടുക്കുന്നതിനു് അരമുഴത്തിലും നാലുമുഴത്തിലും സാമാന്യം വീതിയിലുള്ള രണ്ടുവസ്ത്രങ്ങളും മുലപ്പടമായുപയോഗിക്കുന്നതിനു്, രണ്ടുമുഴത്തിൽ വീതി കുറഞ്ഞ ഒരു വസ്ത്രവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഒട്ടും പോരായ്കയില്ല. മിതവ്യയം, ദേഹസുഖം എന്ന രണ്ടു കായ്ങ്ങളും മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള ഉടുപ്പുകളുടെ ഉപയോഗം മൂലം സുഖസാദ്ധ്യമായി ഭവിക്കുന്നു.

തെരുണ്ടുകല്യാണം, കെട്ടുകല്യാണം, സംബന്ധക്കല്യാണം (വിവാഹം) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധം കല്യാണങ്ങളും നായരുടെയിടയിലുണ്ടു്. ഇവയിലാദ്യത്തേതും ഒടുവിലത്തേതും സ്വല്പസാധാരണമായിരുന്നതന്നെ പറയാം. അവ അത്ഥവത്തുക്കളുമാണു്. നല്ലമുഹൂർത്തംനോക്കി കന്യകയെ ഒരു തിരുമുല്പാടിനെക്കൊണ്ടവനവന്റെ കഴിവിനൊത്തവിധത്തിലും ചിലപ്പോൾ അതിൽക്കവിഞ്ഞും ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ഒരു പന്തലിലോ നെടുമ്പുരയിലോ വെച്ചു താലി (ഒരാഭരണവിശേഷം) കെട്ടിക്കുന്നതിനെയാണു കെട്ടുകല്യാണമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ കെട്ടുകല്യാണത്തിനു സംബന്ധക്കല്യാണത്തോടു് അഥവാ വിവാഹത്തോടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. കേവലം അത്ഥശൂന്യമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ഇതു സമുദായാചാരങ്ങളിൽ ചേർത്തിണക്കിയ വിരുതന്മാർക്കു വീരശൃംഖലകംതന്നെ കൊടുക്കണം. ഇപ്പോൾ കെട്ടുകല്യാണം നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം മിക്കവാറും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കാവുന്നതാണു്.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ നായർസ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു മരിച്ചാൽ ആ സ്ത്രീക്കു വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്കയോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഭർത്താവുപേക്ഷിച്ചാലും മേൽപ്രകാരംതന്നെചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു.

ജീവിതമൊരുപിടിച്ചാമ്പലായ്മാറാൻ കൂടി
യാരുടെയഭാവത്തിൽ ഹാ! ഭവാൻ മുതിർന്നവോ?
ആയെന്നയറിയില്ലേ? അങ്ങയിലനുരക്ത-
യായിട്ടും കവിതയെയങ്ങുകണ്ടറിഞ്ഞില്ലേ?
മറ്റൊരുസപത്നിയോടൊത്തുവാഴുവാനിഷ്ടം
ചെറുമേ വിമുഖയാണെന്നതുകൊണ്ടെൻ നാഥ!
താമസം നേരിട്ടെന്നാൽ ഭഗ്നഭാസുരിയാമിവൾ
ക്ഷമാപണം സന്തുഷ്ടയാകട്ടെ ഞാൻ.
സുന്ദരമായീട്ടന്നോരിശ്ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ
ചുറ്റട്ടെ ഞാനീപ്രേമമാല്യംനിൻഗളത്തിലായ്!!"
കോമളയിർക്കൊണ്ടെൻദേഹമോമൽ ചുറ്റിയപ്രേമ
ഹാരമെൻകഴുത്തിനെസ്സർശിച്ചനിമിഷത്തിൽ!
ഞങ്ങളെപ്പ്രേത്തുംപേർത്തുംനോക്കിപ്പഞ്ചിരിച്ചുകൊ-
"ണ്ടമ്പിളിയമ്മാ"നപ്പോളന്തർമാഖിൻ മോളിൽ.
ജാലകപ്പഴുതിലൂടെത്തി ഞങ്ങളെപ്പുല്കി
മന്ദഭഗമാരുപ്രേമാനന്ദത്തിൻ തരംഗങ്ങൾ!!

പകർപ്പവകാശം രചയിതാവിനു്.

സ്വാമിഭക്തിയിൽ നായന്മാർ അദ്വിതീയന്മാരാണു്. രാജാക്കന്മാരുടെയോ നാട്ടുവാഴികളുടേയോ രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഭാരം കയ്യേല്ക്കുന്ന നായന്മാർ സ്വകൃത്യത്തിൽ സദാ ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്നതിനുപുറമേ അങ്ങനെയുള്ള വക്ക ശത്രുക്കരം മുഖാന്തിരം മരണം സംഭവിച്ചാൽ തല ചിരച്ചു പരികം വടിച്ചു മൃത്യുദേവതയെ ആരാധിച്ചു ശത്രുനിഗ്രഹത്തിന്നിറങ്ങുകയും ഉദ്ദേശം പൂർണ്ണമായി സാധിപ്പാൻ വിഷമമെന്നു കാണുന്നപക്ഷം അവരോടു പടവെട്ടിക്കൊണ്ടു മരിക്കുകയും ഉദ്ദേശം പൂർണ്ണമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്ന പക്ഷം അപ്രകാരം സാധിച്ചതിനുശേഷം ഒന്നൊഴിയാതെ ആത്മത്യാഗം ചെയ്കയും ചെയ്തുപതിവായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടരെ ചാവേറു നായന്മാർ എന്നാണു പറയുക. ഇപ്പോൾ ഇത്തരക്കാരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യമില്ല. ഇത്തരക്കാരുമില്ല. നായരുടെ സ്വാമിഭക്തിക്കു് ഇതുപോലെ വേറേയും അനവധി ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടു്.

തന്റെ ശത്രുക്കളോടു പ്രതികാരം ചെയ്യേമതിയാവൂ എന്നൊരു നിർബ്ബന്ധം നായക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നായരെ ഒരുവൻ കൊന്നാൽ ചത്ത നായരുടെ ആളുകാർ ചേന്നു് ആ ശവം കൊണ്ടുപോയി കൊന്നവന്റെ അറവാതില്ക്കലിട്ടു ചുട്ടു്, കത്തുന്ന തിയ്യിൽനിന്നു തീക്കൊള്ളിയെടുത്തു് ആ വീടു മുട്ടെരിച്ചതിനുശേഷം കൊലപാതകിയെ പിടി കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്വേഷിച്ചു പിടിച്ചു് എത്രകാലം കൂടിയിട്ടാണെങ്കിലും കൊല്ലണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. പിടികിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലത്തെ കഥ പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലോ. ഈ ഏപ്പാടിനു കുടിപ്പക എന്നാണു പേർ.

(തുടരും)

രാധേ

ചെല്ലപ്പൻ, അരുവിപ്പുറം.

നല്ലഴകാകെയാൻമ്പുല്ലസിച്ചീടുമാ
വള്ളിക്കുടിലിൻ തലത്തിൽ
പൂക്കാലമെത്തുമുൾക്കാമ്പലിഞ്ഞിന്നു
കാക്കുമാക്കേളീ ഗൃഹത്തിൽ.

പൂവമ്പലീലയാലാവിർഭവിച്ചിരി
ത്തുവി വിലസുകെൻ രാധേ!
മാരനും മാരനാം മാരമണൻ തന്റെ
ചാരത്തു ചെല്ലുനീ രാധേ!

പുത്തനശോകപ്പൂമെത്തയിലെത്തുമ
മെത്തുമുത്സാഹം കവിഞ്ഞും
പൊൻകുടംകമ്പിട്ടുതങ്കവാർകൊങ്കമേൽ
തങ്കുന്ന മാലയുലഞ്ഞും ...പൂവ...

നൽക്കുളിർ കോമളപ്പൂക്കളാൽതീർത്തു
രക്കേളീകുഞ്ജഗൃഹത്തിൽ [ള്ളാ-
തുമയുലാവിട്ടും പൂമുഗ്ദ്ധമേനിയാ-
മോമലേ പോക്കു ക്ഷണത്തിൽ ...പൂവ...

മാലിന്യമേലാത്ത മാലേയമാരുത-
നേലും തണുപ്പിൽക്കുളിർന്നും,
മാരൻ പൊഴിക്കുന്നക്രൂരമുകൊംകയാൽ
ഭീരുതയുള്ളിൽ വളർന്നും! ...പൂവ...

നല്ലപോൽ തിങ്ങുന്ന വല്ലിത്തളിരുകൾ-
ക്കുള്ളുസിക്കും നികുഞ്ജത്തിൽ
മാനിനിമാർമണേ! പീനജഘനത്താൽ
സാനന്ദം വാഴ്കാലസ്യത്തിൽ!...പൂവ...

മംഗളപ്പൂക്കളിൽ തങ്ങുന്ന തേനുണ്ട
ഭൃംഗങ്ങളം തൻസ്വനം പൊങ്ങെ,
ശൃംഗാരഭാവത്തിൻ തുംഗതരംഗേ നി-
ന്നങ്ങളെല്ലാവും മുങ്ങെ! ...പൂവ...

കോകിലപാളികം കൂകും മധുരമാം
കാകളി പൊങ്ങി മുഴങ്ങെ,
ചെഞ്ചുണ്ടിൽകാന്തിയാലഞ്ചും ദരങ്ങളാൽ
ചെഞ്ചമ്മേ മാണിക്യം മങ്ങെ! ...പൂവ...

ഭാഷാഗീതഗോവിന്ദത്തിൽനിന്നു്

രഹസ്യപേടികാ

അധ്യായം 8

മുടന്തൻ.

പല തരത്തിലും പല നിലയിലും ഉള്ള ആളുകളിൽ ഓരോരുത്തനും കടന്നുപോകവേ, രഹസ്യം ഓരോ മനുഷ്യനേയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചു. എന്നാൽ 'ഞാൻ ഇയാളെ അറിയും' എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറവാൻ അയാൾക്കു കഴിയുമാറു് അവരിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനും പുറമേ, വെറും പേടി മുതലുള്ളു് ധിക്കാരംവരെയുള്ള മനോവേഗങ്ങളുടെ ലാഞ്ഛനകളും ഓരോരുത്തന്റേയും മുഖത്തു പ്രകാശിച്ചതല്ലാതെ ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമായവരിൽ ആരുടേയും നേത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യഭിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിദൂരസൂചനകളും പോലും സ്ഫുരിച്ചുമില്ല. എന്നാൽ ആ വരിയുടെ ഒട്ടവിലാകാറായപ്പോൾ, തീരെ മെലിഞ്ഞുപൊക്കംകുടിയ ഒരുവൻ കടന്നു പോകാൻ ഭാവിക്കവേ ഫീരലാലിന്റെ നാവിൽ നിന്നു വിസ്മയധ്വനി അറിയാതെ പുറപ്പെട്ടു. ധൂർത്ത ജീവിതത്താൽ മാത്രമല്ല, വിശപ്പിന്റെ ആക്രമണത്താലും ചുളിപ്പു വീണ ആ മുഖം അദ്ദേഹത്തിനു് എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിവാൻ സാധിച്ചു.

"അല്ല! ഇതു നമ്മുടെ ജിംകാരുത്തർ അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരു്? എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുമോ? തീച്ചയായും ഇല്ല. നിങ്ങളം ജിം അല്ലേ?" എന്നു അദ്ദേഹം അയാളോടു ചോദിച്ചു.

"അല്ല! തീച്ചയായും നിങ്ങൾക്കു തെറ്റിപ്പോയതാണു്." എന്നു് അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഭദ്രജനോചിതമായ ഭാഷയിലായിരുന്നു മറുപടി.

"തെറ്റിപ്പോയെന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. നിങ്ങളം ജിം തന്നെ. ഫാരോവിൽ വച്ചു ക്രിക്കറുകളിക്കവേ, ക്ഷതം പറ്റിയ ആ ചെറുവിരൽ ഇതാ." എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അദ്ദേഹം അയാളുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു് ആ വിരൽ കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

"എന്നെക്കളിപ്പിക്കാമെന്നാണെങ്കിൽ, അതു സാധ്യമല്ല സ്നേഹിത! ഈ മറിയുള്ളിൽ നിങ്ങളം വന്നപ്പോഴെ എനിക്കു സകലം മനസ്സിലായി. നിങ്ങളം ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇപ്പോളം ഇറിടെ വരാൻ ഹേതുവെന്തു്? എനിക്കു നിങ്ങളെപ്പറ്റി ലഭിച്ച ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ വാർത്ത, നിങ്ങളം പണത്തിൽ കിടന്നുരുളുന്നുവെന്നായിരുന്നല്ലോ?"

ആ മെലിഞ്ഞമുഖത്തു് അല്പം രക്തഛവി പരന്നു. നൈരാശ്യസൂചകമായ അംഗവിക്ഷേപത്തോടുകൂടി അയാളം പറഞ്ഞു:-

"ഹീരു, ഞാൻ പോകട്ടെ. പഴയകാലങ്ങളെയും അന്നത്തെ ഭാഗ്യജീവിതത്തെയും കുത്തിപ്പൊക്കിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. ഞാനും നിങ്ങളെ കണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു: എന്നാൽ നിങ്ങളം

എന്നെ കാണുകയില്ലെന്നും അഥവാ കണ്ടാൽ തന്നെയും ഫാരോവിലെ നിങ്ങളുടെ സതീർത്ഥ്യനാണെന്നു തിരിച്ചറിയുകയില്ലെന്നും ആയിരുന്നു എന്റെ പ്രതീക്ഷ. ഏതായിരുന്നാലും, ഞാൻ...ഞാൻ യാതൊരു സഹായവും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നില്ല."

ഒരു ചൂട നിശ്വാസം അയാളിൽ നിന്നു പൊങ്ങി. ഹീരു പറഞ്ഞു:—

'നോക്കൂ കാരുത്തർ! ഈ അസംബന്ധമൊന്നും എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട. നാം യൌവനാരംഭത്തിൽ വലിയ സ്നേഹിതന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞു കൂടി. പിന്നീടു നാം പരസ്പരം പിരിഞ്ഞു പോയെങ്കിലും, ഇപ്പോഴും ആ സ്നേഹബന്ധത്തിനു ശൈഥില്യമൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ വരാനുള്ള ഹേതുവെന്തു?"

"പഴയ കഥ തന്നെ! ആവശ്യത്തിലധികം പണം—അതിനെ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടു എന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഇളം പ്രായം—ചീത്ത സ്നേഹിതന്മാർ—കൂലടകളായ സ്ത്രീകൾ—കുതിരപ്പന്തയം—ഒടുവിൽ കടിയും. കയ്യിലുള്ളതൊക്കെ പ്പോയി. ഇപ്പോൾ എല്ലാക്കും ശല്യമായിത്തീർന്നു. എന്റെ കുടുംബക്കാർ കുറെപ്പണം മാസന്തോറും അയച്ചു തരാമെന്നു പറഞ്ഞു എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു തള്ളി അയച്ചു. തിരിച്ചു പോയാൽ ആ പ്രതിമാസ വേതനവും കിട്ടാതെ വരും."

"മിസ്റ്റർ ഹീരലാൽ" ചീഫിൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു:—"ദയവുചെയ്തു ആ പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെ പിന്നെ പറഞ്ഞുതീർക്കാം—ഇതു കൊലക്കേസ്സന്വേഷണമാണു."

"ക്ഷമിക്കണം. എന്റെ പഴയ കൂട്ടുകാരനെ ഈ നിലയിൽ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ എല്ലാം മറന്നു പോയി. വരൂ കാരുത്തർ, നമുക്കു അങ്ങോട്ടു മാറിനിന്നു സൌഹാർദ്ദമായി സംസാരിക്കാം. മിസ്റ്റർ സ്റ്റാൻഫോഡിന്റെ ജോലിക്കു വിഘ്നം വരുത്തേണ്ട."

അവർ രണ്ടു പേരും താണസ്വരത്തിൽ സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കേ, രഘുവും ഇൻസ്പെക്ടരും ആ സ്ഥലത്തെ പതിവുകാരെ പരിശോധിച്ചു. അവരിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളിനെ പരിശോധിച്ചു തീർന്നപ്പോൾ, രഘു നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ തല ആട്ടി. താൻ ഭവനഭേദനവ്യവസായത്തിൽ ആകണ്ഠം മുഴുകിയിരുന്നകാലത്തു് ഇൻഡ്യൻ നഗരികളിലേ അന്തർല്ലോകത്തുവച്ചു പരിചയപ്പെടാനിടവന്നിട്ടുള്ള വരിലാരും അക്കൂട്ടത്തിലില്ലെന്നു് അയാളുടെ ശിരശ്ചാലനത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തി.

"അപ്പോൾ അതങ്ങനെയായി." ചീഫിൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു:—"അതിനോടു കൂടി രഘു, നിങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വലിയൊരംശവും ദൂരെത്തെറിച്ചു പോകുന്നു."

"എന്തോ? അക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കു തീർച്ചയില്ല. ജാനറിന്റെ കൊലനടന്നതിനുള്ള കാരണം ഞാൻ പറഞ്ഞതു തന്നെ ആണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ എനിക്കിനിയും ഇളക്കം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പോലീസ് സൈന്യം ഈ സ്ഥലം വളയുന്നതിനു മുമ്പേ കൊലപാതകി എങ്ങനെയോ രക്ഷപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. വേണ്ടതു ചുറുക്കുള്ളവനായിരുന്നെങ്കിൽ—ആ തോക്കു ചീനൻ കാണാതെ നോട്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്കു തിരുകാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ചുറുക്കുള്ളവനായിരുന്നെങ്കിൽ,—എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ മൃതശരീരത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതക്കംനോക്കി പിൻവാതലിൽ കൂടി വെളിയിൽ കടക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവുമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കും."

"ആരും വെളിക്കു കടന്നിട്ടില്ലെന്നു യൂണിഫാറം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന പോലീസ് ഭടന്മാർ പറയുന്നല്ലോ."

"അവർ അങ്ങനെ പറയുന്നെങ്കിൽ, അവക്ക് തെറ്റിപ്പോയെന്ന ഞാൻ ആദരപൂർവം പറയുന്നു. ആരോ വെളിയിൽ കടന്നിട്ടുണ്ട്; ആ ആളാം കൊലപാതകിയും ആണ്."

സാർജൻറിനെ വിളിച്ച ഇൻസ്പെക്ടർ ഗിൽക്രൈസ്റ്റിൻെറ റിപ്പോർട്ട കൊണ്ടുവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ആ റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നു് 'ഇടനാഴിയിൽ' ആരോ കാണപ്പെട്ടുവെന്നും എല്ലാ നിഗ്മനദ്വാരങ്ങളും തടയുന്നതിനുള്ള ആജ്ഞ പോലീസുകാക്ക് ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അയാളം അപ്രത്യക്ഷനായെന്നും തെളിഞ്ഞു. അയാളം മുടന്തനായ ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു. അയാളുടെ വസ്ത്രത്തിൻെറ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ നോക്കിയാൽ ഏതോ ഒരു വാതുക്കൽ അയാളം കിടന്നിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. പോലീസ്സുകാരുടെ പെട്ടെന്നുള്ള വരവു് അയാളെ ഉണർത്തുകമാത്രമല്ല, ഭയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. ആ മുടന്തനെ കണ്ട പോലീസ്സുകാരുടെ അഭിപ്രായഗതി ഏതാണ്ടിപ്രകാരമായിരുന്നതിനാൽ, അവർ ആ വിവരം തൽക്കാലം റിപ്പോർട്ട ചെയ്യാതിരുന്നതാണു്. വിലയേറിയ ഒരു ആട്ടോമാറിക്പിസ്റ്റാളം കൈവശം വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കത്തക്ക നില ആ വൃദ്ധനു് ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരാരും അയാളെ സംശയിച്ചില്ല തന്നെ.

"അപ്പോളം അതും നമുക്ക് സഹായകമായിരിക്കുന്നില്ല" എന്ന സ്റ്റാൻഫോർഡ പറഞ്ഞു "വളരെ സഹായകമാണ്." രഹസ്യപ്രതിവചിച്ചു:—"ഒരാളം കടന്നുകളഞ്ഞു എന്നനാം അറിഞ്ഞു. ആ മനുഷ്യൻ പോലീസ്സ വിചാരക്കും പോലെ നിരപരാധി ആണെന്നു്, വന്നാൽ തന്നെയും ഒരുവനു് ഇവിടെ നിന്നു കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ, മറെറാരുവനും അതിനു കഴിയുമായിരുന്നു എന്നു വരാമല്ലോ. എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഈ ലോകത്തിൽ കാണുമ്പോലെയൊന്നുമല്ല കാര്യങ്ങളുടെ പോക്ക് എന്നു് അവിടുന്നു അല്പംമുമ്പു പറഞ്ഞതിനോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായ വേഷം മാറ്റത്തിൻെറ ആവശ്യം ജീവിതത്തിൽ ഒരുവനു് എപ്പോഴെങ്കിലും നേരിടുന്നുവെങ്കിൽ, അതു തീച്ചയായും കൊലപാതകം നടത്താനായി, ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിലായിരിക്കും."

അതിനു ഒരു സൂകരനാദം ആയിരുന്നു ഇൻസ്പെക്ടരുടെ മറുപടി.

"സാർജൻറെ" പരിശോധന തീർന്നുവെങ്കിൽ, അവരെ വിട്ടയക്കാൻ ഗിൽക്രൈസ്റ്റിനോടു പറയൂ" ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു:—"ഉടൻ തന്നെ അക്രമപ്രസക്തരെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള കള്ളപ്പരിഷകളുടെ താവളങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച അവരിൽ ആരെക്കിലും മതിയായ 'അലീബി' ഉണ്ടോ എന്നു് അന്വേഷിച്ചിട്ട വരാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനെ അറിവിക്കുക. എന്നാൽ ആദ്യമായി നിക്കോസൺ തെരുവിൽചെന്നു്, മരിച്ച സ്ത്രീയുടെ വസ്തുവകകളം നോക്കട്ടെ. മിസ്സിസ് ഫോസ്റ്റിംഗ്സ് അദ്ദേഹത്തിനു് ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ട സഹായംചെയ്തുകൊടുക്കും. കഴിഞ്ഞകാലത്തേ അവളുടേയോ സഹചാരികളുടേയോ ക്രിമിനൽ ജീവിതത്തിൻെറ വല്ലരേഖകളും അവിടെനിന്നു ലഭിക്കുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ. മറെറാകാര്യങ്ങളം പിന്നീടു മതി. നിങ്ങളം മൂന്നു പോലീസ്സുകാരെ ഇവിടെ ഡ്യൂട്ടിയിൽ നിർത്തണം. അപ്പോഴപ്പോളം ഇൻസ്പെക്ടരിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങളം മൃതശരീരപരിശോധനസ്ഥലത്തു് എത്തിക്കുകയും വേണം—ഞാൻ അവിടെ കാണും."

"ഉത്തരവ്" സാർജൻറ പറഞ്ഞു.

അനന്തരം ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഹീരലാലും കാര്യത്തരും സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞു:—

"മി. ഹീരലാൽ, ഇനി ഇവിടെ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല—നിങ്ങളും സ്നേഹിതനും തയ്യാറുള്ളപക്ഷം, നമുക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങാം."

പിന്നീടു രഘുവിനോടു സോൽക്കണും ചോദിച്ചു:—

"രഘു, നിങ്ങളുടെ പരിചയക്കോടിയിൽപ്പെട്ട ആരോടെങ്കിലും സാദൃശ്യം തോന്നിക്കുന്ന ഒരുവനേയും നിങ്ങൾ ഇവിടെ കണ്ടില്ലേ?"

"ഇല്ല, സാർ, എന്നാൽ ഈക്കൊല നടന്നതെങ്ങനെ എന്നും എന്തിനായിട്ടെന്നും ഉള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തിന് ഒരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. വെടിതീർന്നതിനുശേഷം ഒരാൾ ഇവിടെനിന്നു കടന്നുകളഞ്ഞു എന്നു നാം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയാൾക്ക് ആ കൊലയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും, അയാൾ വാതുക്കൽ കിടന്നുറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഏതോ തെണ്ടിപ്പുരിഷ ആയിരിക്കണമെന്നും പോലീസ് വിചാരിക്കുന്നെങ്കിലും എനിക്ക് അക്കാര്യത്തിൽ ബലമായ സംശയമുണ്ട്."

"എങ്ങനെയും ഇരിക്കട്ടെ. നമുക്ക് അവനെ താമസിയാതെ പിടിക്കുടാൻ സാധിക്കും. അയാളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഒരു വിവരണം നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ."

"വാസ്തവം! പക്ഷേ, നമ്മുടെ പിടിയിൽ അകപ്പെടുംവരെ അയാൾ ആ വേഷത്തിൽത്തന്നെ ഇരുന്നില്ലെങ്കിലോ?"

ഹീരലാൽ റിസ്റ്റുവാച്ചു നോക്കി; ഒന്നടിച്ച ഏതാനും മിനിട്ടായിരുന്നു.

"അല്ല! ഇത്രയും സമയമേ ആയുള്ളോ? നാം ഈ സത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് ഒരു മാസമായിയെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. പരമാർത്ഥത്തിൽ മണിക്കൂർ രണ്ടേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എനിക്ക് എൻറെ ഹോട്ടലിലേക്കു പോകാൻ വലിയ ഉൽക്കണ്ഠ ഇല്ല കാര്യത്തരേ, നിങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ, ഞാനും രഘുവും നിങ്ങൾ താമസിക്കുന്നിടംവരെ നിങ്ങളോടുകൂടി വരാം. പല സംഗതികളേപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനുണ്ട്. കാര്യങ്ങളെ ഈ നിലയിൽ വിട്ടുകളയാൻ പാടില്ല."

കാര്യത്തരുടെ വിളറിയ മുഖത്ത് ഒരു രക്തപ്രവാഹം പരന്നു. അയാളുടെ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ വേട്ടയാടപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ജന്തുവിൻറെ ഭയപ്പാടവശ്യവും സ്ഫുരിച്ചു.

"ഹീരു! അ.....അതു.....സാ..... സാധ്യമല്ല. അ...അ...അവമയ്യാടയായി വിചാരിക്കരുതു്.....എന്നാൽ....."

ഹീരലാലിൻറെ ബലിഷ്ഠമായ കൈ വക്കുതാവിൻറെ മുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുമലിൽ പതിച്ചു.

"ഇനി ഒരക്ഷരം മിണ്ടിപ്പോയാൽ മൂക്കിനു് ഒരിടി! മനസ്സിലായോ? നിങ്ങൾ എവിടെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്?"

കാര്യത്തരുടെ ശബ്ദം ഇടറി; അയാളുടെ ക്ലാനനേത്രങ്ങളെ ഒരു സംശയധൂമിക ആവരണംചെയ്തു.

"ഈ സമയത്തു് ഞാൻ റിച്ച്മണ്ടു് പാഡക്കിലെ ഒരു ബഞ്ചിൽ കിടന്നാണുറങ്ങുന്നതു്. വീട്ടിൽനിന്നു പണം വന്നു ചേരുംവരെയുള്ള താൽക്കാലികമായ ഒരു ഏർപ്പാടാണിതു്. കഴിഞ്ഞതവണ വന്നു ചേർന്ന പണം മുഴുവനും കുടിച്ചുതീർത്തതിൻറെ ഫലം ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നു. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, രണ്ടു ദിവസമായിട്ട് ഞാൻ ഒരു അപ്പക്ഷണംപോലും

കഴിച്ചിട്ടില്ല. ഒരുത്തന്റെ സഞ്ചി സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു ഫെഡറൽ ആഫീസുവരെ ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി; അയാൾ ഒരു പെൻസു തന്നു. അതുകൊടുത്തു് വിശപ്പു തെല്ലൊന്നു ശമിപ്പിക്കാമായിരുന്നു; എന്നാൽ ഭാഗ്യപരീക്ഷ നടത്താമെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു കടന്നു. അങ്ങിനെ ആ പണവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ നിലയിൽ എനിക്കു് നിങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നതിൽ വളരെ വ്യസനമുണ്ടു് സ്നേഹിതാ, വളരെ....." ഒരുകാലം ഹാരോവിലേയും കേംബ്രിഡ്ജ് സർവ്വകലാശാലയിലേയും വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാരുത്തർ—ഈ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു:— തീരും മുമ്പേ നിലംപതിച്ചു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ ഹീരലാൽ കുനിഞ്ഞു് അയാളെ കോരിയെടുത്തു.

"പാവം!" ഭയപാരവശ്യത്തോടു കൂടി ഹീരലാൽ താണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു! "പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കാറായിരിക്കുന്നു. രഘു! എന്തൊരു ലോകമാണിതു്?" തന്റെ ഈ ഭാരത്തോടുകൂടി, അദ്ദേഹം ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടരോടു ചോദിച്ചു: "ഈ മാതിരി സംഗതിയിൽ, മെൽബോണിൽ സാധാരണ ഒരുവൻ എന്താണുചെയ്യുന്നു?"

"മറ്റു ദിക്കുകളിൽ ഒരുവൻ ചെയ്യും പോലെതന്നെ. ആ സാധുവിനെ ഒരു കിടക്കയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കിടത്തി വല്ലതും ആഹാരം കൊടുക്കുക. പക്ഷേ ഈ അവസ്ഥയിൽ ആഹാരം അധികമാകാതെ നോക്കുകയും വേണം."

"എവിടെ? രാത്രി ഈ അസമയത്തു ഞാനെവിടെ കൊണ്ടുചെന്നു കിടത്തും?"

"അതിനു പറ്റിയ സ്ഥലം ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം. ഞങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബത്തിൽ ഒരുവൻ പെൻഷൻപറ്റിയശേഷം ലാൺസ്ഡെയിൽതെരുവിൽ ഒരു വിശ്രമമന്ദിരം നടത്തിവരുന്നു. ഒരു ടാക്സിപിടിച്ചു നമുക്കു് അയാളെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകാം. അവിടെ അയാൾക്കു വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ എല്ലാം ലഭിക്കും. സംശയമേവേണ്ട."

അകസ്മാദ്ഭ്രുതമായ ഒരു ചിന്താവ്യാകുലത ഹീരലാലിനെ ബാധിച്ചു.

"നിങ്ങളുടെ ദയയ്ക്കു നന്ദി പറയുന്നു. മോഹാലസ്യം പൂണ്ട എന്റെ ഈ സ്നേഹിതനെപ്പറ്റി ക്ലേശിക്കാതെ തന്നെ, നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിനു് എത്രയോ ഗൌരവമേറിയ കാര്യങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു; എന്നാൽ എനിക്കു പേടി, ബോധം വീണാലുടനെ, അദ്ദേഹം എണീറ്റു് അവിടെ നിന്നു കടന്നു കളഞ്ഞേക്കുമോ എന്നാണു്."

"ഞാൻ പറയുന്ന സ്ഥലത്തുകൊണ്ടുചെന്നാക്കിയാൽ അങ്ങനെ ഒരുഭയത്തിനു കായ്മില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു് ആ സംഗതിയിൽ ഞാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടും ചെയ്തുകൊള്ളാം."

രഘുവിനോടുകൂടി ഹീരലാൽ തന്റെ ഹോട്ടലിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തമായി; എന്നാൽ ഹോട്ടൽ ദൌവാരികന്റെ സംശയപൂർവ്വമായ അപാംഗവീക്ഷണം, അദ്ദേഹം നല്കിയ അരക്രൌൺ അയാളുടെകീശയിൽ നിക്ഷിപ്തമായതിനു ശേഷമേ പിൻവലിക്കപ്പെട്ടുള്ളു. ഹീരലാൽ സാംക്രാമികമായ ചിരിയോടുകൂടി പറഞ്ഞു:—

"നിങ്ങളുടെ നഗരത്തിലെ കാഴ്ചകൾ ചുറ്റി നടന്നു കാണുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ."

"ഇപ്പോൾ ഈ പ്രഭാതസമയത്തു് നിങ്ങൾ കാണുന്ന കാഴ്ചകൾ നിങ്ങളുടെകണ്ണുകളെ പീഡിപ്പിക്കയില്ലേ. മെൽബാൺ കുപ്പു സമയം വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഉണ്ടാ

യിരുന്നാൽ അപ്പോഠം വല്ലതും കാണാനുണ്ടാവും. അതാണു കാര്യം."

അവർ ആ ബൃഹത്തായശാലയിൽനിന്നു കോണിപ്പടിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോഠം രണ്ടാമതും മണി അടിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് പോട്ടറായ ഓബ്രീൻ രണ്ടാമതും വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു. ഹാളിൽ പ്രവേശിച്ച മനുഷ്യനെക്കണ്ടു ഹീരലാൽ അത്ഭുതപരവശനായി-അതു സാക്ഷാൽവിശ്വനാഥമേനോനല്ലാതെ മറാരുമായിരുന്നില്ല.

"നിങ്ങഠം എവിടെ ആയിരുന്നു?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"അതേ ചോദ്യം തന്നെ ഞാനും നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നു." മി. മേനോൻ ശ്രുഷ്കസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. "വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ ജോലി ആരംഭിക്കും മുമ്പു് ഈ നഗരത്തിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള കിടപ്പുനോക്കിക്കാണണമെന്നു വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ കായ്വ്യാഗ്രതയ്ക്കിടയിൽ തെല്ല വിനോദത്തിനും വകകിട്ടിയില്ലെന്നില്ല. എന്റെ ഹീരു! ആഫ്രൊവിന്റെ അവിടെവച്ചു നിങ്ങഠം നടത്തിയ കായികശക്തിപ്രദർശനം കേമമായി. ക്ഷണനേരത്തേക്കേ നിന്നുള്ളുവെങ്കിലെന്തു?"

ഹീരലാൽ വിസ്മയസ്തിമിതനായിട്ടു ചോദിച്ചു:—

"നിങ്ങഠം എവിടെയായിരുന്നു?"

"വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സ്റ്റാൻഫോഡിനോടുക്രുടി ഉണ്ടായിരുന്നു. നിങ്ങഠം ആ പെരുഞരമ്പൻ റയനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കവേ ഞാനും അവിടെ വന്നു."

"അപ്പോഠം ആ പാവപ്പെട്ടസ്ത്രീയെ..."

"അതേ. ആ വെടി പൊട്ടിയപ്പോഠം ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു് ആ കൊലയുടെ കാര്യം വെളിയിൽ അറിയാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ ആശയം-അതിനാൽആ സംഗതിയെപ്പറ്റി നമുക്കു വെളിയിൽ പറയേണ്ട."

"എന്നാൽ നിങ്ങഠം എവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു?"

"പോലീസ്സു് മൻവാതിലിൽ ക്രുടിയുള്ള നിർഗ്ഗമനം തടഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, കൊലപാതകികടന്നുപോയതു പിൻവാതിലിൽക്കലിൽ ക്രുടെ ആയിരിക്കണം എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഏതു മാതിരികൊലക്കേസ്സിലും എനിക്കു താൽപര്യമുള്ളതിനാൽ, യൂണിഫാറം പോലീസ്സു എത്തും മുമ്പെ തന്നെ ഞാൻ അവിടെഎത്തി. എന്നാൽ ഇടവാതിലിൽ ക്രുടെ വെളിക്കുകടന്ന ഒരുവനെ എനിക്കു പിന്തുടരേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ, ഞാൻ മറെറാരു ഇടവാതിലിലൂടെ റോഡിലിറങ്ങി ലാൺസ്ഡെയിൽതെരുവിലെത്തി."

"മുടന്തുള്ള വൃദ്ധനായ ഒരു തെരുവുതെണ്ടിയെ ആണോ നിങ്ങഠം പിന്തുടർന്നതു?"

"അതേ! ഒരു നല്ല വേട്ടയായിരുന്നു അതു്. അയാഠം എക്സിബിഷൻവരയ്ക്കു് ആ വഴിയെ ചെന്നിട്ടു കോളിൽസ് തെരുവിലേക്കു കടന്നു. ഏതാണ്ടു് ഗ്രാൻഡുഹോട്ടലിനു സമീപത്തു് എത്തിയപ്പോഠം അവൻ റോഡിനു കുറുക്കെച്ചാടി ടെഷറിത്തോട്ടത്തിലും അതിലൂടെ ഫിട്സ്റോയി ഗാർഡൽസിലും കടന്നു. അതിന്റെ അവസാനത്തു് എത്തിയപ്പോഠം, ടാം ലയിനിനു കുറുക്കെ ക്രുടെ റിച്ച്മണ്ടു പാഡക്കിൽ നുഴഞ്ഞു കേറീട്ടു് എന്റെ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ കാട്ടിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. ഒരു വെടിയുണ്ടെയ്ക്കു് ഇരയാവണമെന്നു് എനിക്കുതാൽപര്യമില്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ പാട്ടിനു ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതാണു്.

"എന്നാൽ.....നിങ്ങളും സ്റ്റാൻഫോർഡും ആ ഫെയവിന്റെ ചൂതുകളിസ്ഥലത്തെങ്ങനെ വന്നുചേർന്നു. അതൊരസാധാരണസമാഗമം പോലിരിക്കുന്നു."

"അതിൽ അസാധാരണത്വമൊന്നുമില്ല" മി. മേനോൻ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ട് അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിങ്ങൾ രഘുവിനോടുകൂടി നടക്കാൻ ഇറങ്ങുന്നതു് ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. "കാന്തസൂചി ധ്രുവത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതു എത്ര അസന്ദിഗ്ദ്ധമോ, അത്രയും നിയതഭാവത്തിൽ നിങ്ങൾ ദുഷ്ടത്തിലേക്കു തിരിച്ചിരിക്കയാണെന്നുള്ള എന്റെ വാക്കിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ പിന്നാലെ കൂടണം എന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെ ക്ഷണിച്ചു: ഫലം ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. രത്നമാലക്കേസ്സിൽ നിങ്ങൾ ഇനി തലയിടാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുമോ എന്നു് എനിക്കു സംശയമാണു്."

"നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കായ്യം എന്നോടദ്ദേഹം പറയാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടു്?"

"ഞാൻ പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം. ഇപ്പോൾ നമുക്കു് സ്വന്തമായിത്തന്നെ ഒന്നാന്തരം ഒരു നിഗ്രഡവിഷയം കരസ്ഥമായിരിക്കുന്നപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ ഞാൻ ജാനറിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ആ ചുവപ്പുകല്ല വില്ക്കുവാനുള്ള യത്നത്തെ തുടർന്നു അവളുടെ ആവിർഭാവം പല സംഗതികളെ എനിക്കുപറഞ്ഞുതരുന്നു."

"അതേ! എന്നാൽ ഈ മുടന്തൻ നിങ്ങളെ കുതറിക്കളഞ്ഞിട്ട് ഓടിമറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു് നിങ്ങൾ അധികദൂരം ഒന്നും എത്തിക്കാണുകയില്ലല്ലോ?"

"അധികദൂരമൊന്നും എനിക്കെത്താൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല—ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു—എന്നാൽഒരു സംഗതിയിൽ ഞാൻ ചിലതെല്ലാംകണ്ടുപിടിച്ചു. ആ വൃദ്ധനായ മുടന്തനു വാസ്തവത്തിൽ മുടന്തൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. സ്പ്രിംഗ് സ്ട്രീറ്റുകടന്നുടനെ ഷറിഗാർഡൻസിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും മുടന്തൊക്കെപ്പോയി. രണ്ടാമതായി അയാൾ വൃദ്ധനും അല്ലായിരുന്നു. ഒരു വൃദ്ധനും അത്ര ചുറുക്കോടുകൂടി നടപ്പാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. മൂന്നാമതായി അയാൾ റിച്ച്മണ്ട്വശത്തേക്കു നടിക്കുമ്പോൾ എവിടെയോ ആണു് ഒളിച്ചുതാമസിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമായി. ഇനി അയാൾ എന്റെ പിടിയിൽവരാൻ അധികതാമസമൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇന്നത്തെ ജോലി വളരെ ആയാസകരമായിരുന്നതിനാൽ ഇനിഞാൻ പോയി അല്പം കിടക്കട്ടേ—നമസ്തേ."

"എന്നാൽ ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയ ഒരാളെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടു ചിലതൊക്കെ പറയാനുണ്ടല്ലോ."

"അതൊക്കെ നേരം പുലർന്നിട്ടാവാം. അപ്പോൾ കൂടുതൽ ഉന്മേഷം തോന്നും."

(തുടരും)

പതിതയുടെ പശ്ചാത്താപം.

ടി. എൻ. രാജരാജവർമ്മ, ബി. എസ്.സി.

ഇന്നു ഞാൻ പതിതയാ,ണതിരും ചുടുകണ്ണീ-
രൊന്നു മാത്രമേ നിനക്കേകുവാനെനിയ്ക്കുള്ളൂ;
എന്നെ നീ മറന്നേയ്ക്കൂ, സൽക്കവേ,
സൌന്ദര്യത്തിൻ-
പൊന്നലപ്പുശിൽ പ്രേത്തും മുങ്ങിയ മഭാന്ധയെ!

ഇന്നലെ പ്രതീചിതൻ മണിമുറ്റത്തിൽസന്ധ്യാ-
സന്നതാംഗിയാളൊരു താരകപ്പൊൻതെത്തിരി,
പ്രേമത്തിൻ പ്രഭീപികപോലെ, യാരോചിസ്സിന്റെ
ധാമത്തിൻ ചിതാന്തികേ മന്ദമായ്വയ്ക്കും വരെ,
വിശ്വസൌന്ദര്യത്തിന്റെ താഴികക്കുംഭംപോലെ,
ശാശ്വതലാവണ്യത്തിൻ വിജയസ്തംഭം പോലെ,
എണ്ണിനേരനന്നെത്തന്നെ;യിന്നതു വെറുംപൂഴി-
മണ്ണിലായുയർത്തിയ സൌധംപോൽ നിലംപറ്റി.
യൌവനപ്പൂമതിന്റെ കങ്കുമക്കറിക്കൂട്ടി-
ന്നിന്നലെ പ്പകനേകി മാമകഹൃദേശം ഞാൻ;
എന്നെയിലോരോ രോമനാളിയും മന്ത്രിയ്ക്കുയായ്,
"പൊണ്ണേ, നീ സ്വതിയ്ക്കൂ, നൽ ജീ
വിതാനന്ദപ്പൂന്തേൻ."

ശോണിമ തിരതല്ലുമെൻ കവിൾത്തട്ടിൽ, പ്രേമ-
മണിക്യ മണിവീണ മീട്ടു, മംഗുലികളാൽ,
തൈമണിക്കുളിർത്തെന്നൽ മെല്ലവേ തലോടിക്കൊ-
ണ്ടീ മട്ടിലുരച്ചു,"നിജജീവിതം പാഴാക്കൊല്ലേ!
ആസ്വതിച്ചുനന്ദാനന്ദമിതി നീയടയു, കി-
ഞ്ചിൽസുരകാലംപിന്നെക്കാംക്ഷിച്ചാൽ ലഭിയ്ക്കില്ല!"
പൈങ്കിളികുലങ്ങളും സഖിമാരോതു, "തെല്ലും
തങ്കയാന്നിരിയ്ക്കൂല്ലേ, നാളെ നീ
മണ്ണായ്ത്തീരും!"

അങ്ങിനെ ചിരിച്ചു ഞാനിന്നലെവരെ,കവേ,
മംഗളകൃതിൻ വീണ്ടും പൊൻപുവായ് ലസിക്കവേ,
എന്നിൽ ഞാനുംകൊള്ളുന്ന തുമരന്ദത്തിൻ പൂത-
ഗന്ധവായ്പിനാൽ സമാകൃഷ്ടനായൊരു ഭൃംഗം,
നിർമ്മലപ്രേമാദർശ ഗീതികളും മുഴക്കിക്കൊ-
ണ്ടുണ്മയിൽ പറന്നെത്തി, മാമകസവിധത്തിൽ!
ആ നീലവണ്ടാണെന്റെ മേനിയി,ലന്തിച്ചുംബിൻ-
വീചികളും തലോടിക്കൊണ്ടെന്മെയ്യിൽപ്പതിയ്കവേ,
ഉത്സാഹം തുളുമ്പൊന്നാരോമനപ്രതീതിയെ-
ന്നുത്സംശതലത്തിലായ് കോരിപ്പൂശി!
ഞാനാനന്ദപുച്ചുപോയ്,മാംസമോഹത്തിൻനവ്യ-
കാഹളം മുഴങ്ങി,യെൻ ശ്രോത്രയുഗ്മത്തിനുള്ളിൽ.
ഞാനകക്കണ്ണാൽ കണ്ടു മറവൻപിന്നിൽത്തിങ്ങും
മാമകയൌവനത്തിൻ ചൊങ്ങാരത്തിളപ്പിനെ!
ആ നേത്ത യവനികയെന്നെ മറയിയാൽ മതി,
ആനന്ദസാമ്രാജ്യത്തിൻ റാണിയായ് പട്ടംകിട്ടാൻ!
എന്നല്ലാ, മൂഢമുഗ്ദ്ധമേനിയെക്കണ്ടാലേതു
കന്യകൊതിയ്ക്കില്ല, മാരോട്ട ക്ഷണിപ്പൽകാൻ!

* * * *

സമ്മതം മൂളിക്കൊണ്ടു ഞാനന്നു തലയാട്ടീ;
ഞങ്ങളാരാഗാബ്ധിയിലാണ്ടുപോയ് മന്ദം മന്ദം!

* * *

പിന്നെ ഞാനണഞ്ഞതു പൊന്നുഷഃപ്രകാശത്തിൽ
മിന്നിയ പൂർവാചലപ്രാന്തങ്ങളീക്ഷിച്ചുതന്നെ.
എന്നുടെ കൺപോളകൾ മന്ദമായ് വിടർന്നു;ഞാ-
നെന്നുടെ പ്രിയതുപദർശനത്തിനായ് വെമ്പീ;
എങ്ങുമേ കാണ്മാനില്ലാദ്ദേവനെ; സ്നേഹത്തിന്റെ
മംഗളക്ഷേത്രം മാത്രം ചുറ്റുമകിടക്കുന്നു.
ചുറ്റും ഞാനെഴുന്നേറ്റുനോക്കി,യെൻസഖിമാരോ-
ടൊക്കെ ഞാൻ ചോദിച്ചും "മൽക്കാന്തനെ
ക്കണ്ടോ നിങ്ങൾ?"

മൂകരായവരൊക്കെ നിശ്ചലം നിന്നു; ഞാനോ
ശോകത്തിന്നടിത്തട്ടിലാത്തുയായ നിപതിച്ചും!

* * *

ഇന്നു ഞാൻ പ്രയേറ്റു, ചേതനാരഹിതമായ്-
ത്തീർന്നൊരു മൽപിണ്ഡത്തിന്നൊ-
പ്പുമായ്ത്തീർന്നു,കവേ;
ഇന്നെനിയ്ക്കാവില്ലും നിൻഭാവനാരംഗേ തങ്കു-
ക്കിന്നരി പിടിപ്പിയ്കും,നന്മേഷം തളിയ്കുവാൻ!
ഇന്നു ഞാൻ പതിതയാണതിരും ചുടുകണ്ണീ-
രൊന്നുമാത്രമേ നിനക്കേകുവാനെനിയ്ക്കുള്ളൂ.

ആദ്ധ്യാത്മികാദർശങ്ങൾ—സാകാരവും നിരാകാരവും.

വിവർത്തകൻ—വിദ്വാൻ എം. കൃഷ്ണപിള്ള.

എല്ലാ യുഗങ്ങളിലും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ദൈവപുരുഷന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരിലൂടെ മനുഷ്യരാശി സ്വന്തം പരമാദർശങ്ങളെ അനുഭവഗോചരമാക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മോശ, സാരതഷ്ട്ര, കൺഫ്യൂഷിയസ്, ക്രിസ്തു, കൃഷ്ണൻ, മഹ്മദ്, ബുദ്ധൻ, രാമകൃഷ്ണൻ, ഇവരിലെല്ലാംതന്നെ നമുക്കു സങ്കല്പിക്കാവുന്നതിലും കവിഞ്ഞ കാരുണ്യക്ഷമമായ പരിപൂർണ്ണതയുടെ സുസംസിദ്ധമാതൃകകൾ നാം ദർശിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ബുദ്ധന്റെയോ, ക്രിസ്തുവിന്റെയോ ഒരു പ്രതിമ നോക്കുക. അവിടെക്കാണാവുന്നതിലും മഹത്തരമായ മാനവപരിപൂർണ്ണത നിങ്ങൾക്കു സങ്കല്പിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? ദൈവപുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതാപദാനങ്ങളെ നമ്മുടെ അജ്ഞാനത്തിന്റെ 'കലവറ'യിൽ നിന്നും തള്ളിക്കളയുന്നപക്ഷം അവിടെ അവശേഷിക്കുന്നതു് എന്തായിരിക്കും? അർത്ഥമില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങൾമാത്രം. പരിപൂർണ്ണതയുടെ വിഭിന്നാദർശങ്ങൾക്കു നിദർശനങ്ങളായ സ്ഥൂലമാതൃകകൾ നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നു് നമ്മെ പ്രബുദ്ധരാക്കുവാൻ ഭഗവതരായ ആ മഹാപുരുഷന്മാരോടു്—ആദ്ധ്യാത്മികാദർശങ്ങളോടു്—അത്യന്തം കൃതജ്ഞനാണു ഞാൻ. ഈ മഹാത്മാക്കൾ ഓരോരുത്തരിലും, നന്മ, പ്രേമം, ആദ്ധ്യാത്മികത ഇവയെ സംബന്ധിച്ച പരമാദർശങ്ങളുടെ മൂർത്തിമത്തായ വ്യക്തതയുണ്ടെന്നു കാണുവാൻ വിവേകശക്തി നശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഏതൊരു മനസ്സിനും കഴിയും. ഈ ഗുരുഭ്രാതൃന്മാരിൽ ഒരാളെ നാം സ്വീകരിക്കുകയും തൽപ്പദത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയംഗമങ്ങളായ കൃതജ്ഞതാമനങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ, അഥവാ ആ മഹാദർശങ്ങളെ നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുകയും ഭക്തിപരായണരായി ഉപാസിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, അവരുടെ സ്വഭാവൈശ്വര്യകൃഷ്ണതത്തിൽ വളരുന്നതായ ഒരംശം നമ്മിൽ നിശ്ചയമായും പ്രതിഫലിക്കുന്നതാണു; നാം ബുദ്ധഭഗവാനെപ്പോലെയോ, ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെയോ ആയിത്തീരും. ഏകാന്തഭക്തിയോടും ആദരത്തോടും കൂടി ഏകാഗ്രചിത്തരായി നാം ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിവ്യവ്യക്തിയെ ധ്യാനിച്ചുവന്നാൽ,—നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തെ സ്ഥൂലമായ ഒരു ചിന്താവിഷയത്താൽ നാം നിരന്തരം പൂർണ്ണമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ—നമ്മുടെ മനസ്സും ശരീരവും ആ വസ്തുവിന്റെ ധർമ്മങ്ങളെ ക്രമേണ പ്രതിഫലിപ്പിക്കും. ഇതേ ഫലംതന്നെ ദ്വേഷം, ഭയം, കോപം മുതലായ വികാ

നിർമ്മലപ്രേമത്തിന്റെ പേരിലെൻ ഹൃദയത്തിൻ
ധാർമ്മികവശത്തെയച്ചതിയൻ കൊല ചെയ്തു!
അല്ലല്ല, കാറൊഴിഞ്ഞ നീലാകാശത്തു, പുറംപൂച്ചിലുള്ളഴിഞ്ഞുമോഹിച്ച നമ്മുടെ കാമം ഹൃദയത്തെ?
ഇന്നെനിക്കാരുമെന്നെയുള്ളോരു ഗുരുമൂർത്തിമാത്രം
വന്നിടാനനുഗ്രഹം ജഗദീശനരുളേണം!
അപ്രേമസ്വരൂപന്റെ പൊൽച്ചിന്താർപ്പണങ്ങളിലർപ്പണം ചെയ്യപ്പെടാൻ, ഞാൻ കൃതാർത്ഥയായ്—
തീരും!

രങ്ങളാലുള്ള ഭാവനയാലും സംജാതമാകുന്നതാണു. നിങ്ങളുടെ മനസ്സു് ഒരു കാട്ടുപോത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയത്താൽ പൂർണ്ണമായി എപ്പോഴും പീഡിതമാകയും ആ ഭയാവേശം നിങ്ങളുടെ അന്തഃകരണത്തെ ബലവത്തായി ബാധിക്കുക നിമിത്തം നിങ്ങളുടെ ചിന്തയിൽ പോത്തിന്റെ ഭയാനകരൂപം തന്നെ സർവ്വദാ ഉദ്ദീപിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, കാലക്രമത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും പ്രവൃത്തിക്കും ആ മൃഗത്തിന്റേതുമായി ഒരു സാദൃശ്യം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ഇതു് മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു വാസ്തവം മാത്രമാണു്. അതിനാൽ, ഏപ്പോഴും നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെയോ, ബുദ്ധന്റെയോ, മോശയുടെയോ സദ്വൃത്തികാദർശവുമായി നികടബന്ധം പുലർത്തിക്കൊണ്ടു് ചിന്തയാ, വാചാ, കർമ്മണാ ആ ഭാവനയിൽ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമായി നിലനിർത്തുവാൻ കഴിവുനേടുമെങ്കിൽ, ഫലം എന്തായിരിക്കും? അവരുടെ പരിപൂർണ്ണത സിദ്ധിക്കുക തന്നെ ആയിരിക്കും. ഇനിയും ഞാൻ ഒരു സംഗതിക്കൂടി പറയാം. ഒരു സമയം അതു് നിങ്ങളെ ചകിതരാക്കിയെന്നും വരാം. എന്നാൽ, അതും മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. ക്രിസ്തു തന്റെ പരമശത്രുവാണെന്ന യഥാർത്ഥധാരണയോടും ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു് തീവ്രമായ വിദ്വേഷബുദ്ധിയോടും കൂടി ഒരാൾ സർവ്വദാ ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു വയ്ക്കുക. എത്രകണ്ടു പ്രതിരോധിച്ചു നിന്നാലും അവസാനത്തിൽ അയാളും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഗുണങ്ങളെ തന്നിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും ഒന്നിനെ ദ്വേഷിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽനിന്നും അന്തഃകരണത്തെ അകറ്റിനിർത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന സംഗതി ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണു്. ഇപ്രകാരത്തെ ദ്വേഷഭാവനയും മഹാന്മാരായ ഋഷിമുഖ്യരാൽ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായം തന്നെ. ഭക്തിയിലൂടെ എന്നപോലെ ദ്വേഷത്തിലൂടെയും ധ്യാനിപ്പാൻ കഴിയും. ഏതിലൂടെയായാലും, ഒരു വസ്തുവിനെ—ഒരാദർശത്തെ—സന്തതം ധ്യാനിക്കുന്ന ഒരാൾ അതിന്റെ ധർമ്മങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു്, നിങ്ങളുടെ സമഗ്രവ്യക്തിത്വവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഗുണങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, അതിൽപ്പരം എന്തൊരു സിദ്ധിയാണു് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു്? ഏതാദർശത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതായാലും. അതിന്റെ ധർമ്മങ്ങൾ നിങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുമെന്നു് ആത്മാർത്ഥമായും സമ്പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാണു് നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആദർശത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ, ക്രമേണ ആദർശാനുരൂപമായ ഒരു ജീവിതം നിങ്ങൾക്കു കൈവരുന്നതായും നിങ്ങളുടെ അന്തഃകരണശക്തികൾ ബലവത്തരങ്ങളായിത്തീരുന്നതായും ധ്യാനവിഷയമായ ആദർശരൂപത്തിന്റെ പരിമിതികൾക്കതീതമായ ഒരവസ്ഥയിൽ നിങ്ങൾ എത്തിച്ചേരുന്നതായും നിങ്ങൾക്കു് അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ആ ആദർശം നിങ്ങളുടെ സ്ഥൂലരൂപിയായ ദൈവതം മാത്രമല്ല, സകലതിലൂടെയും സമഭാവത്തിൽ ചരിക്കുന്ന സർവ്വഗതമായ ഏകചൈതന്യവുമാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു് പ്രതിബോധം ഉണ്ടാകും. തൃണത്തിലും തരുവിലും ഏതിലും നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തെ കാണ്മാൻ കഴിയും. ഇപ്രകാരം ദൈവബോധത്തിന്റെ ഉദയവും വികാസവും അനേകംപേർക്കു് സജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായി

ട്ടുണ്ട്". സത്യം, പരിശുദ്ധി, സൌന്ദര്യം, സ്നേഹം ഇവയുടെ സംയുക്തസ്വരൂപമായി, സാകാരഭാവനയോടുകൂടി, ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണനെ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഏകാന്തപ്രേമബദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീ ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ പ്രതിമയെ ഉപാസിച്ചു തുടങ്ങി. ക്രമേണ സ്ഥൂലാകാരധാരിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ അവളുടെ ചങ്ങാതിയായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ അനേകവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും, ആ ഗോപാലകൃഷ്ണരൂപം അവളുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ വികാസം പ്രാപിച്ചു; അവൾ സർവ്വം കൃഷ്ണമയമായിക്കണ്ടു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ, അപരിമേയമായ അദ്വയചൈതന്യത്തിൽ അവൾ ആമഗ്നയായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കുണ്ടായ ഈ രണ്ടു തരം അനുഭൂതികളും അദ്വയമായ ഒരേ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ തന്നെയാണു്.

നക്ഷത്രസങ്കുലമായ ആകാശത്തെ നോക്കിനില്ക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും എനിക്കു് സ്ഥലകാലബോധം നഷ്ടമായിപ്പോകാറുണ്ടു്. ഞാൻ കാണുന്ന ഗഗനജ്യോതിസ്സുകൾ എന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ ആദ്യം സ്ഥലവിസ്തൃതിയുടെ അനന്തത ബോധ്യമാക്കിത്തന്നശേഷം തിരോഭൂതങ്ങളായിപ്പോകുന്നു. പരമസൂക്ഷ്മമായ സത്യം മാത്രമാണു് അവിടെ അവശേഷിക്കുക—വാക്കുകളാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ശക്യമല്ലാത്ത എന്തോ ഒന്നു്. സ്നേഹം, വാത്സല്യം, വിസ്മയം മുതലായ മാനവീയവികാരങ്ങൾക്കു വിധേയനായിക്കഴിയുന്ന മറ്റു സമയങ്ങളിൽ, ഞാൻ സൂക്ഷ്മത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല, സ്ഥൂലത്തെയാണു് ആഗ്രഹിക്കുക. എന്റെ ദൈവം മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അരികിൽവന്നിരുന്നു സംസാരിക്കുകയും മനുഷ്യസാധാരണമായി എനിക്കുള്ള അഭിനിവേശങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും വേണമെന്നാണു് എന്റെ ആശ. ഇതു തികച്ചും തെറ്റായിരിക്കുമോ? ആദ്യന്തരഹിതനുമായി ഇത്ര നികടതരമായ ഒരു സംബന്ധം മനുഷ്യനു് ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിയുമോ? ദൈവദാഹം മുഴുത്തു വലയുന്നവർക്കു് ഇന്ദ്രിയമുഖേന അതു ശമിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം, ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ പറയുംപോലെ, ആ പരമതത്വം അവതാരരൂപത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുമോ? നിശ്ചയമായും ആവിർഭവിക്കും; നിരാകാരമായ അവിടുന്നുതന്നെയാണു് സാകാരമായി വ്യക്തീഭവിക്കുക. ആ സാകാരവ്യക്തിഭാവത്തിലൂടെ അതിന്റെ പിന്നിലുള്ള നിരാകാരതത്വം നിങ്ങൾക്കു് അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നു. അവിടുത്തെ നിങ്ങൾക്കു കൈകൊണ്ടു സ്പർശിക്കുന്നതിനും കണ്ണുകൊണ്ടു ദർശിക്കുന്നതിനും അവിടുന്നുമായി നിങ്ങളുടെ മാനവീയാഭിനിവേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും അവിടുന്നു് നിങ്ങൾക്കു് സന്ദർഭം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യാകൃതി പൂണ്ടു് ഒരു സ്നേഹിതനായി നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നു് നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു പാർത്തു് നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും നിങ്ങളും അവിടുത്തെ പ്രേമാദരപൂർവ്വം ഉപചരിക്കുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുക. അങ്ങനെ ഒരു സ്ഥിതി അനുഭവിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ആവേശത്തോടുകൂടി ആഗ്രഹിക്കുകയില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ, മാനവഹൃദയത്തിന്റെ കാമനതന്നെയാണു് നിരാകാരപരമതത്വത്തെ സാകാരമാക്കിത്തീർക്കുക.

ഒരു കാലത്തു് ഞാൻ അതീവതൽപ്പരനായി അദ്വൈതശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. അന്നു് സ്ഥൂലതത്വപ്രതിപാദകമായ ദ്വൈതശാസ്ത്രം ഞാൻ ലേശവും

പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. കൃഷ്ണൻ, ക്രിസ്തു, ബുദ്ധൻ ഇവരുടെ ചരിതങ്ങളെല്ലാം കേവലം കാല്പനികങ്ങളെന്നു് ഞാൻ നിഷേധിച്ചിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം പോലും എന്നെ ആകർഷിച്ചില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ദാസനായിരിക്കുക എനിക്കു് ഇഷ്ടമേ ആയിരുന്നില്ല. അദ്വയതത്വത്തെ അനുഭവഗോചരമാക്കുകയും അതുമായി ഐക്യം നേടുകയും വേണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ, എന്റേതിൽനിന്നും ഭിന്നമായ മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചുപോന്നവരെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ ആദർശവുമായി നികടസമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ അനേകകൊല്ലം ഞാൻ കഴിവതൊക്കെ ചെയ്തുവന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു് ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ, സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ യുക്തിയുക്തമായ ഒരൈക്യം സ്ഥാപിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ എനിക്കു് നിരീശ്വരവിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ രണ്ടു മതങ്ങളിൽ ഒന്നു സത്യം, മറ്റതു് അസത്യം എന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചു പറവാൻ എനിക്കു സാധിക്കാതിരുന്നു; ഒരേ തത്വവിജ്ഞാനീയത്തിൽ രണ്ടിനെയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തി ചേർപ്പാനും എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അയിടയ്ക്കു് ഞാൻ ഇൻഡ്യയിൽ നടത്തിവന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ ഒന്നിൽ അദ്വൈതത്തെക്കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ, "ദൈവത്തെ വ്യക്തനിഷ്ഠമായി ഉപാസിക്കുന്നവർക്കു് അങ്ങു് ഏതു സ്ഥാനം കല്പിക്കുന്നു?" എന്നൊരാൾ എന്നോടു ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യത്തിനു് മറുപടി പറവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല; ആലോചിപ്പാൻ സമയം വേണ്ടിയിരുന്നു. അതിനാൽ, "അടുത്ത ആഴ്ചയിൽ പറയാം" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു് അന്നത്തെ ക്ലാസ്സു് ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം, ഞാൻ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ മുഴുകി ഒരേഴു ദിവസം കഴിച്ചു. വലിയ വലിയ ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു. എന്നിട്ടും നിശ്ചിതമായ ഒരു നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുക സാധ്യമായില്ല.

ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമത്തിനടുത്തു പാർത്തിരുന്ന ഒരു കർഷകന്റെ മകളായ ഒരു ചെറുബാലിക പലപ്പോഴും ആശ്രമത്തിൽ വന്നു കളിക്കുക പതിവാക്കിയിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ "ചെറിയമ്മ" എന്നാണു ഞങ്ങളും അവളെ വിളിച്ചിരുന്നതു്. ആ പേർ അവൾക്കു് ആനന്ദകരവും ആയിരുന്നു. അവൾ അവിടെ വന്നാൽ ഞാൻ അവളെ വിനോദിപ്പിക്കയും സമയം കിട്ടുന്നതുപോലെ അവളുമായി കളിക്കയും പതിവാണു്. ഈ ആഴ്ചയിൽ അവളെക്കുറിച്ചു് ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ എനിക്കു് ഇടയുണ്ടായില്ല. ഏതായാലും ഏഴാംനാൾ രാവിലെ ഞാൻ ഇരുന്ന ഇടത്തു് അവൾ കയറിവന്നു. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം അവൾ വലിച്ചുമാറുകയും കൂടെച്ചെന്നു് അവളുമായി കളിക്കുവാൻ എന്നെ അലട്ടുകയും ചെയ്തു. എനിക്കു സമയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ "വെളിയിൽപ്പോയി മറ്റു വല്ലവരുമായി കളിക്കൂ." എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. നിരാശാഭരിതയായിത്തീർന്ന ആ കുട്ടി കോപിച്ചു ശാഠ്യം തുടങ്ങി. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു. "സ്വാമി ചീത്തയാളാണു്. എത്ര ദിവസമായി വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു— വായന, വായന, വായന! എന്നോടു കളിയ്ക്കുകയേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല." അവൾ ഒരു ചെറിയ പാവയെ കയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്നു. അതിനെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കുട്ടി പിന്നെയും പറഞ്ഞു, "ഈ പാവയെ നോക്കൂ. ഇതെന്റെ

കഞ്ഞാണെന്നു് അമ്മ പറയുന്നു എനിക്കു് അങ്ങനെ തോന്നുന്നില്ല. ഇതു വെറും ഒരു പാവതന്നെ. എന്റെ കഞ്ഞു സ്വാമിയാണു്. എന്താ അല്ലേ? പക്ഷേ സ്വാമി ഒരു വിഷമക്കാരനാണു്. വേണ്ടപ്പോഴൊരിക്കലും എന്നോടടുക്കുടി കളിയ്ക്കുകയില്ല; പാവയാണെങ്കിൽ കളിപ്പാൻ എപ്പോഴും തയ്യാർ. പിന്നെയും ഇവിടത്തെ ആളുകളുമായി സ്വാമി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, എനിക്കിവിടെ വന്നടുക്കുടാ.; എന്റെ കൊച്ചു പാവയാണെങ്കിൽ എപ്പോഴും എന്റെറുതന്നെ. സ്വാമി വളരെ വലിയ ഒരാളായിപ്പോയതാണു് വിഷമം. എന്റെ പാവയെ എനിക്കു് എപ്പോഴും ലാളിക്കാം. സ്വാമിയെ ലാളിക്കുവാൻ സ്വാമി എന്നെ സമ്മതിക്കുകയില്ല. പിന്നെ സ്വാമിയെക്കൊണ്ടു് എനിക്കു് എന്താണു പ്രയോജനം? എനിക്കു സ്വാമിയെ വേണ്ട, എന്റെ പാവയ്ക്കു 'സ്വാമിക്കുഞ്ഞു്' എന്നു പേരിട്ടു് ഞാൻ അതിനെ ലാളിച്ചുകൊള്ളാം." അവൾ ഇറങ്ങിയോടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. വലിയ വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എനിക്കു നല്കാതിരുന്ന സത്യമാണു്, ഏതാനും വാക്കുകളിലൂടെ ആ ചെറുബാലിക എനിക്കു കാട്ടിത്തന്നതെന്നു് നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുന്നുണ്ടോ, ആവോ? ഏതായാലും എന്റെ സംശയം നിശ്ശേഷം പരിഹൃതമായി. എനിക്കും ഇങ്ങനെ പറയാൻ തോന്നി—"ബ്രഹ്മമേ അവിടുന്നു ദുഷ്പ്രാപമായവിധം മഹത്തും ദുർഗ്രഹത്തുമാണു്. എനിക്കു് അവിടത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും അവിടുന്നുമായി കളിക്കുകയും വേണം. പക്ഷേ, എന്നോടടുക്കുടി കളിക്കുവാൻ അവിടുന്നു തയ്യാറില്ല. അവിടത്തെ ദുർഗ്രഹതയിൽ അവിടുന്നു് ആമഗ്നനായിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് അവിടത്തെ ലാളിക്കണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ, അവിടുന്നു് അവിടത്തെ അപാരതയുടെ മിഹികാവൃതിയിൽ മറഞ്ഞു കളയുന്നു. എനിക്കു് കൈയിൽവച്ചു ലാളിക്കത്തക്ക വണ്ണം അവിടുന്നു് ഒരു പാവയെപ്പോലെ ചെറുതായിരുന്നെങ്കിൽ! എനിക്കു പിടികിട്ടാത്ത തരത്തിൽ ദുർഗ്രഹത്തായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ അവിടത്തെ സമ്മതിക്കുകയില്ല. എന്റെ 'പാവക്കുഞ്ഞായി' എനിക്കു് അവിടത്തെ കിട്ടുകതന്നെ വേണം."

നമ്മുടെ നിഷ്കളങ്കമായ ആശ നിറവേറുവാൻ അത്യന്തരഹിതമായ അദ്വയതത്വം നമ്മുടെ പാവക്കുഞ്ഞായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ അവിടത്തെ സ്നേഹിക്കുവാൻ അവിടുന്നു നമുക്കു് അവസരം നല്കുകയും നമ്മെ ക്രമേണ പരിപൂർണ്ണതയുടെ പരാകോടിയിലേക്കു നയിക്കയും ചെയ്യുന്നു ഇപ്രകാരം ഈ ദ്വൈതകർമ്മം രണ്ടും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ പുരോഗതിക്കും ജ്ഞാനവികാസത്തിനും അത്യന്താവശ്യകങ്ങളുമാണു്. ഒന്നിനെ മറന്നുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി, "ഇതു് ഉൽകൃഷ്ടം; ഇതു് അപകൃഷ്ടം" എന്നു വിവേചിക്കുക സാധ്യമല്ല. സാകാരോപാസകന്മാക്കോ നിരാകാരോപാസകന്മാക്കോ ആർക്കാണു മേന്മയെന്നും പറയാവതല്ല. രണ്ടു കൂട്ടരും അതതു നിലകളിൽ തുല്യത അർഹിക്കുന്നു. വൈചിത്ര്യത്തെ അഭിലഷിക്കയെന്നതു് മനുഷ്യസ്വഭാവമാകുന്നു. ഭിന്നങ്ങളായ ഉപദംശങ്ങളോടുകൂടി ഒരേ അന്നംതന്നെ എന്തുകൊണ്ടു ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ? യുക്തി നോക്കുക, വിവേചനം ചെയ്യുക രാജ്യത്തെ ത്യജിക്കുക, ഇതൊക്കെ ഏകരൂപമായിത്തോന്നി ഏതാണ്ടു മൂഷിയുമ്പോൾ, സൂക്ഷ്മതത്വത്തെ സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ കാണ്മാൻ ഞാൻ ആശിക്കും. സ്ഥൂലരൂപംകണ്ടു് ഉപാസിക്കുമ്പോഴും എന്റെ ആ ചെറുപാവ

യുള്ള അപരിമേയമായ പശ്ചാത്തലം അങ്ങനെതന്നെ കിടക്കുകയാണെന്ന് ഏ നിക്കറിയാം. 'പാവ'യെ അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്ത മായി ഗ്രഹിപ്പാനും കഴിയുന്നതല്ല. അതി നാൽ, 'പാവയെ' സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ അപരിമേയത്തെ സ്നേഹിച്ചു കൊള്ളുന്നു. എന്റെ 'പാവ' നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട; എനിക്ക നിങ്ങ ളൊട്ട വഴക്കില്ല. 'പാവ'കൾ നിർമ്മിക്കുവാ നുള്ള സാധനം മുഴുവനും ഞാൻ ഉപയോ ഗിച്ചുതീർത്തു കളഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇഷ്ടമുള്ളത് നിങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളുക. ഒരുവേള "പാവയേ വേണ്ട" എന്നായിരിക്കാം നി ങ്ങളുടെഭാവം. അതിക്കൊള്ളു സന്തോഷം തന്നെ. പക്ഷേ, എനിക്ക് എന്റെ 'പാവ' ക്രുടിയേ കഴിയൂ. എന്റെ 'പാവ' യെ ഞാൻ വച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അപരിമേയ ത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ പരിമേയമായ മായ ഒരു സ്ഥൂലരൂപം ആവശ്യകമാണെ ന്നബോധം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ 'പാവയെ' സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഒരു ദോഷവും ഇല്ല. അതുമായിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പർക്കത്തിന്റെ ബോധം, സൂക്ഷ്മത്തിൽ ആമഗ്നനായിരു ന്നാൽപ്പോലും, ചിലപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക ണ്ടാകും, അപ്പോൾ പിന്നെയും അപരി മേയത്തിൽനിന്നും ഒരു 'പാവ'യെ എടു ത്തു് അതുമായി കളിയ്ക്കുകയാണു നിങ്ങൾ ചെയ്യുക. സാക്ഷാൽ മാനവിയായ ഒരു മാതാവായി സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ ദൈവ ത്തെ ഭാവനചെയ്തുകൊണ്ടു രാമകൃഷ്ണൻ ആധ്യാത്മിക ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. അതു വഴി അവിടുന്നു് അദ്വയബ്രഹ്മത്തിൽ ആ മഗ്നനായി. എന്നാൽ ആ സ്ഥിതികൈ ക്കൊണ്ടു് അവിടുന്നു് സംതൃപ്തനായില്ല; വിനോദിക്കണമെന്ന തോന്നി. അതിലേ ക്കു പിന്നെയും അവിടുത്തേക്കു സാകാര മായ 'അമ്മ' തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. സാകാ രമായി സ്ഥൂലഭാവത്തിൽ നിങ്ങൾ കൈ ക്കൊള്ളുന്ന ദൈവതം സർവ്വാത്മനാ ഭക്തി പൂർവ്വം ഉപാസിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നിരാ കാര സൂക്ഷ്മത്തിൽ ലയിക്കുകയും നിങ്ങളെ സകല പരിമിതികൾക്കും അപ്പുറത്തേക്കു് നയിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന സത്യത്തിന്റെ മൂർത്തിമത്തായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു് ശ്രീരാമ കൃഷ്ണൻ. പരിമിതികളെല്ലാം നശിച്ചു് ആ ത്യന്തികസത്യത്തിൽ ആമജ്ജനം ചെയ്തി രിക്കവേ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വ്യാപരിപ്പിക്കണ മെന്നു് നിങ്ങൾക്കു തോന്നുമെങ്കിൽ ആ സത്യമൂർത്തി വീണ്ടും സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ദർശനം നല്കും—ഇഷ്ടദേവ താകാരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കും. സാകാ രം നിരാകാരത്തിന്റെ ഭാവാന്തരമാണു്; അതുപോലെ നിരാകാരം സാകാരത്തി ന്റെ പശ്ചാത്തലവുമാണു്. ഇതു മനസ്സി ലാക്കിക്കൊണ്ടു് ഇതരന്മാർക്കു് അസഹ്യത ഉളവാക്കാതെ നാം നമ്മുടെ വഴിയെ മുൻ പോട്ടുപോവുക. നിങ്ങളുടെ ഭാവന നി ങ്ങൾക്കു വ്യക്തിപരമായുള്ള ഇഷ്ടമാണു്. ഇതുപോലെ ഇതരന്മാർക്കും ഓരോ ഇഷ്ട ങ്ങളുണ്ടാവാം. അവർ അവ സ്വച്ഛന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെയായാൽ നമുക്കു ശാന്തിയും സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും ശക്തിയും പരിപൂർണ്ണതയും സംസ്ഥാപി ക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടാകും.

ഒരു സുന്ദര കല

എം. ജെ. ആന്റണി.

സംഗീതം—അതു് ഒരു പരിപൂർണ്ണ കലയാണു്. ചിന്തിക്കുവാനാകാത്തകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ സകല ജനങ്ങളുടേയും ഹൃദയത്തിനു പാത്രമായ ഒരു കലയാണതു്. സംഗീതം ആസ്വദിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരൊറ്റ ഹൃദയമെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഉണ്ടാവുകയുമില്ല. അങ്ങനെ അതു മനുഷ്യജീവിതത്തോടു് വേർതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ബന്ധിച്ചിരിപ്പുണ്ടു്. 'സംഗീതം' എന്ന പദം ശ്രവിക്കുന്ന മാത്രയിൽ തന്നെ, അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഏതൊരു ജീവിയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തും എന്തോ ഒരു് ആനന്ദം അനുഭവപ്പെടുന്നു. പിഞ്ചുപൈതൽ മുതൽ വയോവൃദ്ധൻ വരെ സകലരിലും അതിനു് അതിശയകരമായ ഒരു സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടു്. ഈ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണു് ഗായകമണ്ഡലൻ തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ലോകത്തെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ, ഒരു വീണയും, സംഗീതവും ഉപയോഗിച്ചതു്. രാമായണം ഭാഗവതം മുതലായവയും സംഗീതരൂപത്തിലാണു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഏതൊരു തരത്തിലും സംഗീതത്തിനു് ഒരു ഉന്നത സ്ഥാനമുണ്ടു്. മനുഷ്യജീവികളുടെ അന്തരാത്മാവിനെ സ്പർശിച്ചു്, അവരെ മാനസികമായി ഒരു ഉന്നതസ്ഥിതിയിലെത്തിക്കുവാൻ സംഗീതത്തിനു ശക്തിയുണ്ടു്. ഏതൊരു കഠിനഹൃദയത്തിലും മൃദുലവികാരങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാനും, ക്രൂരമൃഗങ്ങളെ നിയന്ത്രണാധീനമാക്കുവാനും സംഗീതത്തിനു കഴിയുമെന്നു തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു ജീവിച്ച സുപ്രസിദ്ധസംഗീതജ്ഞനായിരുന്ന താൻസെൻ പ്രത്യേകം വികാരങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നവയും, അങ്ങനെ പ്രത്യേക സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളോടു കൂടിയവയുമായ 200 രാഗങ്ങൾ അന്നത്തെ ഉത്തരേന്ത്യൻ സംഗീതത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു. ഓരോ രാഗത്തിനും ഓരോ അതിശയശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി: 'മോഹിനി' കണ്ണുനീർ പൊഴിപ്പിക്കും; 'മൽഹാർ' ഒരുതരം ആനന്ദമുളവാക്കും: 'മേഘ്' മഴ പെയ്യിക്കും.

ബിജുബാവര എന്ന ഗായകൻ 'മേഘ്' രാഗം പാടി മഴ പെയ്യിക്കുകയുണ്ടായി. താൻസെൻ 'ദീപക്' രാഗമാലപിച്ചു; അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ സന്നിധിയിൽവെച്ചു ദീപങ്ങൾ ജ്വലിപ്പിച്ചു. സമോസ് 'ദാസ്' 'ശ്രീരാഗ്' പാടിയപ്പോൾ ശിലകൾ അലിഞ്ഞു. 'അസ്വാരി' രാഗം കൊണ്ടുഹരിദാസ് ക്രൂരസർപ്പങ്ങളെ നൃത്തം വെപ്പിച്ചു.

സംഗീതം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവനിൽ അതു മാനസികമായി പല മാറ്റങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ പ്രധാനമായി ഒൻപതായിട്ടാണു് തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. (1) ശാന്തം, സമാധാനപരം, സ്വപ്നപരം. (2) വികാരം, ആവേശം, സ്നേഹം. (3) ചിന്ത, ശോകം. (4) ആത്മികം, പ്രശാന്തം, രൂക്ഷം. (5) സ

ന്തോഷം, സമാധാനം, ലഘുഹൃദയത്വം. (6) കൃപാ. (7) ധൈര്യം, ചിന്ത, പരവശത. (8) ഗാംഭീര്യം. (9) പരിഭ്രമം, മാനസികക്ഷീണം.

സംഗീതത്തെപ്പോലെ എല്ലാ ജീവികളേയും ഒരുപോലെ വശീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മറൊരു കല ഇല്ല. ഹൃദയം തീവ്രദുഃഖത്തിൽ നീറി നീറി വെണ്ണീറടിയുമ്പോഴും, ആനന്ദത്താൽ പുളകം കൊള്ളുമ്പോഴും സംഗീതം ഒരുപോലെ സ്വാഗതമരുളപ്പെടുന്നുണ്ട്. നിരാശയിലാണ്ടടയുകയും ദുഃഖത്തിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിനു്, മഞ്ഞിൽ മരവിച്ചുകിടക്കുന്ന ശൈത്യകാലത്തെ ഒരു പ്രകാശമാനമായ സൂര്യോദയംപോലെയാണു് സംഗീതം.

അല്പമെങ്കിലും പാടി, സ്വയം ആനന്ദിക്കാത്ത ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനെങ്കിലും ഉണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളുംപോലും, സംഗീതമാലപിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്. സകല ജീവികൾക്കും പാടുവാനും, അതു് ആസ്വദിക്കാനും ഉള്ള ഒരു ശക്തിയുണ്ടു്.

കല കലക്കുവേണ്ടി, അല്ല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി എന്നുള്ള തർക്കം ഇനിയും അവസാനിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, കല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി എന്നുള്ളതു് ഭൂരിപക്ഷം സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്തുതന്നെയായാലും, സംഗീതകല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാതെ തരമില്ല. ഏതൊന്നിനേറെയും ജീവിതത്തോടു് ഇത്രയധികം പറ്റിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു കല ഭൂമിയിൽ ഇല്ലായെന്നു തീർച്ചതന്നെ. ഈ കോമളകലയുടെ മാഹാത്മ്യം ഏതു തുലികയും എത്രതന്നെ വർണ്ണിച്ചാലും, അതു അപൂർണ്ണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുകയേയുള്ളൂ.

എക്കാലങ്ങളിലും—വിശേഷിച്ചും—ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്.

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കമനീയ കള്ളർചിത്രം ഉള്ളിലും ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീതോപദേശിക്കുന്ന കമനീയമുഖചിത്രം പുറത്തും.

ആരെയും അത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു് വിലയോ വെറും 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

കള്ളന്മാരെ കബളിപ്പിച്ച കള്ളൻ.

കടവത്തു കെ. ഗോപിനാഥൻ.

ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ധനികയായ ഒരു വൃദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മക്കളും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാം പല ജോലികളിലേപ്പെട്ടു ദൂരസ്ഥലങ്ങളിലായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ സ്ത്രീ ഏകാകിനിയായി ഒരു വലിയ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു.

ഒരുദിവസം രാത്രിയിൽ നാലു കള്ളന്മാർ ആ വൃദ്ധയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു മോഷണംനടത്തുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അവർക്ക് ആ വീട്ടിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ നിരാശരായി നില്ക്കുമ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന എരുമയേയും പശുവിനേയും അഴിച്ചുവിട്ടു. ആ ജന്തുക്കളുടെ ശബ്ദം കേട്ട വൃദ്ധ ഉണർന്നു. കാരണം ആരായുന്നതിനായി ആ സ്ത്രീ വെളിയിൽവന്നു. അപ്പോൾ കള്ളന്മാർ ആ വൃദ്ധയെപ്പിടിച്ചു് അടുത്തുനിന്ന ഒരു മരത്തിൽ ബന്ധിച്ചു. ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയാൽ കൊന്നുകളയുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് കള്ളന്മാർ അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ ആ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽവച്ചു. അനന്തരം കള്ളന്മാർ ഭവനത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു് പണവും പണ്ടവും ഒന്നൊഴിയാതെ അപഹരിച്ചു. പ്രാണഭയംകൊണ്ടു വൃദ്ധ അനങ്ങാതെ നിന്നു. നേരം പ്രഭാതമാകുന്നതിനു മുൻപു് ആരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതെ പണ്ടങ്ങളും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ ആയുധങ്ങൾ എടുക്കുവാൻ കള്ളന്മാർ മറന്നുപോയി.

നേരം പ്രഭാതമായതോടുകൂടി ഈ മോഷണവാർത്ത എല്ലായിടത്തും പരന്നു. പോലീസ്സിനും അറിവുകിട്ടി. കള്ളന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു വലിയ അന്വേഷണം നടത്തിയെങ്കിലും അവരെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവും പോലീസ്സിനു കിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ കള്ളന്മാർ ഉപേക്ഷിച്ച ആയുധങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് ആ നാലു ചോരന്മാരേയും സംശയിച്ചു പിടിക്കുകയും അവരെ മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്തു. മോഷണം നടത്തിയതു് അവർ തന്നെയായിരിക്കാമെന്നു പലരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ കുറ്റാരോപണം തെളിയിക്കുന്നതിനു പോലീസ്സിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കൃത്യം കണ്ടവരായി ആരുമില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ സാക്ഷികളില്ലാതെ കുറ്റം തെളിയിക്കുവാനും സാധിക്കയില്ലല്ലോ. ന്യായാധിപൻ പല ഉപായങ്ങൾമൂലം കള്ളം തെളിയിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. അവരിൽ ആരും കുറ്റം സമ്മതിച്ചില്ല. ജനങ്ങളെല്ലാം വിധികേൾക്കുവാൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടിനിന്നു.

ന്യായാധിപനു പെട്ടെന്നു മറ്റൊരു യുക്തിതോന്നി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കേസ്സിന്റെ വിധി പ്രസ്താവിച്ചു "നിങ്ങൾ നിരപരാധികളാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കയാലും മോഷണം നടത്തിയെന്നതിനു

യാതൊരു തെളിവുമില്ലാത്തതിനാലും നിങ്ങളെ വെറുതെ വിട്ടിരിക്കുന്നു."

മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ കല്പനപ്രകാരം പോലീസ് തസ്കരന്മാരെ മോചിപ്പിച്ചു. അവർ കോടതിയുടെ വരാന്തയിലേക്ക് ഇറങ്ങിനടന്നു. അപ്പോൾ ന്യായാധിപൻ അവരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, "ന്യായമായ വിധി നിങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായി പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾ അവരവരുടെ ആയുധങ്ങൾകൂടി കൊണ്ടുപോകാത്തതെന്തു?" ന്യായാധിപന്റെ പ്രസ്താവനയാൽ സന്തുഷ്ടരായിത്തീർന്ന തസ്കരന്മാർ തിരിച്ചുവന്ന് അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ എടുക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ചോരന്മാരെ വീണ്ടും അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിനു ബുദ്ധിമാനായ ആ ന്യായാധിപൻ പോലീസ്സിനുത്തരവുകൊടുത്തു.

അദ്ദേഹം തസ്കരന്മാരോടു പറഞ്ഞു:— "ഈ ആയുധങ്ങൾ നിങ്ങളുടേതാണെങ്കിൽ കള്ളന്മാരും നിങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല.

അദ്ദേഹം അവർക്ക് അതികഠിനമായ ശിക്ഷ നൽകി. ന്യായാധിപന്റെ ബുദ്ധി സാമർത്ഥ്യത്തിൽ ജനങ്ങൾ സന്തോഷിച്ചു. അവരെല്ലാവരും പറഞ്ഞു:— "യഥാർത്ഥത്തിൽ കള്ളന്മാരെ കബളിപ്പിച്ച കള്ളൻ ഇദ്ദേഹമാണ്."

[ആശയം ഹിന്ദിയിൽനിന്ന്.]

* * *

ആധാരമെഴുത്തുകാർക്ക്

രസീതുബുക്കും,

രജിസ്റ്റർബുക്കും

എപ്പോഴും ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണ്.

അഡ്വാൻസു സഹിതം എഴുതുക.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

യാചകബാലൻ.

ആനയറ, ഏ. ആർ തങ്കപ്പൻ

I

പൊന്നുഷസ്സിന്റെ പ്രഭാവപൂരം
മിന്നുന്നു മന്നിതലെന്നാകിലും
അന്ധകാരത്തിൽ മയങ്ങീടുവോ-
രന്തരമില്ലാതോളമിന്നിയുണ്ടു്.
ആയവർ നിദ്രവെടിഞ്ഞിടുമ്പോ-
ളീയുള്ളവൻ ചരിതാർത്ഥനാകും
അച്ചിരം നില്ക്കട്ടെ! നോക്കുവിനാ-
ദ്യവ്വിധിതൻകൊടും പാപകൃത്യം.

II

ക്ഷുത്തിന്റെ നിർദ്ദയമർദ്ദനത്താ-
ലാർത്തമായ് ഗാനങ്ങളാലപിച്ചും,
നാലുപേർ മുമ്പേ കടന്നുപോയാൽ
നാലുകാശേകണേയെന്നിരന്നും
ആപണവീഥിയിലങ്ങിരിപ്പൂ
താപപയ്യായമാമേകബാലൻ.
കീറിപ്പറിഞ്ഞു മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രം;
പാറിക്കിടപ്പൂ തലമുടിയും;
അല്ലിന്നലത്തല്ലലോറു പാരം
വല്ലാതെയായിന്നവന്റെ ഗാത്രം.
നീറും ഹൃദയത്തിൽ ശാന്തിദമായ്
മാറുമാറമ്മാറു ഗാനലോലം
പ്രത്യൂഷകാലം മുതല്ക്കിരന്നാൽ
പ്രത്യക്ഷമല്ലൊരു കൊച്ചുകാശും.
ഹന്ത! ദുരാർത്തതേ! നീയവന്റെ
ബന്ധമതെത്രയിടിച്ചുതള്ളീ.

III

ചന്ദ്രനാകാശത്തിൽ താരകളാം
പൊൻനാണ്യമൊക്കയുമെണ്ണിടുമ്പോൾ,
കൊടുവിദ്യനാടക വേദിയിങ്കൽ
പട്ടണം പാഴ്ക്കുത്തു ചെയ്തിടുമ്പോൾ

കുട്ടികളുടെ കളി

ആർ. എസ്സ്. ആശാരി, നെടുമങ്ങാട്

പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളേ,

"നിങ്ങളും എപ്പോഴും കളിച്ചുനടക്കുകയാണു്; പഠിക്കുന്നില്ല" എന്നു രക്ഷകർത്താക്കളും അദ്ധ്യാപകന്മാരും മറവിളികൂട്ടുന്നു. ശരിയാണു്, നിങ്ങളും ജാഗ്രതയായി പഠിക്കണം; കൂടെയൊക്കെ കളിക്കുകയും വേണം. കുട്ടികളുടെ കളിയിൽനിന്നും പല നേട്ടങ്ങളും ലോകത്തിനുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ ഒരു കഥ പറയാം; ശ്രദ്ധിക്കൂ:—

നൂറിലധികം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു് റേനേ ലാനക് എന്നൊരു ഡാക്ടർ പാരീസ് നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ദിവസവും ഒരു ഉദ്യോഗിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു് അയാളെ ചികിത്സിച്ചു വന്നു. രോഗി അനുഭവിക്കുന്ന തീവ്രവേദനകണ്ടു് അയാളുടെ ഹൃദയത്തിനു് എന്തോ വലിയ തകരാറു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചുവെങ്കിലും രോഗമെന്താണെന്നു സൂക്ഷ്മവിവേചനം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഹൃദയത്തിൽനിന്നും രക്തം പ്രവഹിക്കുന്നതു ശിഥ്ര്യഗതിയിലോ? സാവധാനത്തിലോ? തടസ്സമില്ലാതെയോ? തടസ്സത്തോടുകൂടിയോ? ഇതൊന്നും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ഹൃദയത്തുടിപ്പും രക്തത്തിന്റെ ഓട്ടവും ശരീരാന്തർഭാഗത്തിലെ ഇതരപ്രവർത്തനങ്ങളും അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്തൊരു മഹാഭാഗ്യം!" എന്നൊക്കെ ചിന്തിച്ചു നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ടു് ഡാക്ടർ റേനേ ഒരുദിവസം ആ ഹൃദ്രോഗിയുടെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നുപോകുകയായിരുന്നു. റോഡരികിൽ കുറെ മരക്കട്ടകളും തടിക്കഷണങ്ങളും കൂട്ടിയിരുന്നു. അവിടെ കുട്ടികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ തുള്ളിച്ചാടി കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭരണകൂടത്തെ മാറിമറിച്ച ഫ്രെഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി-കാരുണ്യമേറിയഗവണ്മെന്റു സമാധാനംവേണ്ടതു പരിപാലിച്ചതിന്റെ ഫലമായി-ഉസ്സംഗമായ ശാരീരികക്ലേശം അനുഭവിച്ചിരുന്ന ക്ഷയരോഗികളേയും മറ്റും ചികിത്സിച്ച ലോകത്തിന്റെ പരുപരുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി മാത്രം സമ്പർക്കം പുലർത്തിവന്ന ഡാക്ടർക്കു് ജീവിതാരാമവാതിയിലെ നവനോദ്യാനമായ ബാല്യദശയിൽ ആസ്വാദകുസുമങ്ങളിൽ പാറിപ്പറന്ന ആ ബാലചിത്രശലഭങ്ങളുടെ നർദ്ദോഷവിനോദങ്ങൾ എത്രമാത്രം ആകർഷകമായി തോന്നിയിരിക്കണം! അദ്ദേഹം അല്പനേരം നിന്നു് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ സൂക്ഷിച്ചു.

രണ്ടു് അടുക്കു തടികളുടെ പുറത്തു കുറുകേയൊരു പലക കിടന്നിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരറ്റത്തു് ഒരു് ആണി തറച്ചിരുന്നു.

ഇച്ചെറുബാലകയാചകനും
തൽച്ചരിതത്തെപ്പരിഹസിച്ചും
പട്ടിണിപ്പൊട്ടക്കുടിലകത്ത-
ങ്ങൊട്ടും വയറുമായ് ചെന്നണയും
എന്തിനു സാഹിത്യലോകമേ! നീ
മനുഷ്യസ്സിപ്പുതവനെ നോക്കി?
തായുണ്യ കാരുണ്യമേന്തീടുമോ-
രാരമ്യജീവിതമുണ്ടിവന്നും.
ഇവരിവ്യ സാചിവ്യ കോവിദൻ താൻ
മാതൃധരയ്ക്കാഭിജാത്യമേകും.
ഉച്ചനീചത്വമകറ്റീടുവാ-
നിച്ഛതളിരിടുമെന്നിവന്നിൽ
അന്നതാനെത്രയെൻ മാതൃത്വമേ!
നിന്നിലാനന്ദം സ്ഫുരിക്കയുള്ളൂ.

* * *

വീണാതന്ത്രിയെ മീട്ടുന്നതുപോലെ ഒരു കുട്ടി ആ ആണിയെ വിരൽകൊണ്ടു മീട്ടിത്തുടങ്ങി. ആ പലകയുടെ മറേറയറ്റത്തു വേറൊരു കുട്ടി തന്റെ ചെവി ചേർത്തു വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നു.

അതുകണ്ടു ഡാക്ടർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു "പത്തടി അകലെ മീട്ടുന്ന ആണിയുടെ ശബ്ദം നിനക്കു കേൾക്കാമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "കേൾക്കാം" എന്നു ആ കുട്ടി ഉത്തരംപറഞ്ഞു.

ഡാക്ടർ:—ആണി മീട്ടുന്ന കുട്ടിയുടെ അടുത്താണല്ലോ ഞാൻ നില്ക്കുന്നതു്. എനിക്കു കേൾക്കുന്നില്ല. പത്തടി അകലേ നില്ക്കുന്ന നിനക്കു് ആ ശബ്ദം എങ്ങനെ കേൾക്കും?

കുട്ടി:—സാർ! പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അങ്ങുതന്നെ ഇവിടെ ചെവിയോർത്തു നിൽക്കണം.

ഡാക്ടർ തീരെ വിശ്വാസമില്ലാതെ തടിയുടെ അരികിൽ ചെവി ചേർത്തു ശ്രദ്ധിച്ചു. മറേറ അറ്റത്തുനിന്നും കുട്ടി ആണി മീട്ടിത്തുടങ്ങി. ആ ശബ്ദം വളരെ സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ ഡാക്ടർ ലാനക് കേട്ടു! ആ കുട്ടി കൂടുതൽ ശക്തിയായി മീട്ടുകയാണോ എന്നറിവാനായി അദ്ദേഹം അല്പം മാറിനിന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. കുട്ടി ആദ്യത്തെപ്പോലെതന്നെ തുടർന്നു മീട്ടുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കാനായി മാറിനിന്നപ്പോൾ ശബ്ദം കേട്ടില്ല. ഡാക്ടർ വീണ്ടും തടിക്കു സമീപംനിന്നു ചെവി ഓർത്തു. അതാ വീണ്ടും ശബ്ദം സ്പഷ്ടമായി കേൾക്കുന്നു!

കുട്ടികളോടു വളരെ സന്തോഷത്തോടെ അല്പനേരം സംസാരിച്ചിട്ടു ഗാഢചിന്തയിലമർന്നു് അദ്ദേഹം നടന്നുപോയി. വായുമണ്ഡലത്തിലൂടെ പ്രവഹിച്ചു കണ്ണുപടങ്ങളിൽ പതിയാത്ത ശബ്ദം ഒരു പലകയുടെ ഘർഷണത്തിൽക്കൂടെ കടന്നുപായുമ്പോൾ സ്പഷ്ടമായി കേൾക്കപ്പെടുന്നു! ഇതിൽനിന്നും ആ ബുദ്ധിമാൻ ഒരു യുക്തി തോന്നി.

ഡാക്ടർ നേരേ രോഗിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. കുറെ കട്ടിക്കടലാസ്സെടുത്തു നെടുകേ ചുരുട്ടി തുലുകൊണ്ടുകെട്ടി; അതിന്റെ ഒരറ്റം രോഗിയുടെ നെഞ്ചിൽ ചേർത്തുപിടിച്ചു് ഇതരാഗ്രം അദ്ദേഹം സ്വചന്ദം ചെവിയിൽ ചേർത്തു. രോഗിയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം സ്പഷ്ടമായി കേൾക്കുന്നു! അതിൽനിന്നും രോഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം സൂക്ഷ്മമായി ഉഹിച്ചറിയുവാൻ ഡാക്ടർ രേനേ ലാനക്കിനു കഴിഞ്ഞു.

രോഗി ക്രമേണ സുഖം പ്രാപിച്ചു.

ഡാക്ടർ, കടലാസ് ചുരുളിനു പകരം പല മദ്ധ്യസ്ഥപദാർത്ഥങ്ങളും മാറി മാറി ഉപയോഗിച്ചു പരീക്ഷണങ്ങളും തുടർന്നു. തത്ഫലമായി ഡാക്ടറന്മാരുടെ ഉത്തമമിത്രവും രോഗികളുടെ ഹൃദയസന്ദേശസംവാഹിയുമായ "സ്റ്റെതസ്കോപ്പു" കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു!!!

കുട്ടികളേ! നിങ്ങളും നല്ലപോലെ പഠിക്കുമല്ലോ. നിങ്ങളും കളിക്കുകയും വേണം. നിങ്ങളുടെ കളിയിൽനിന്നും ഉദ്ബുദ്ധലോകത്തിനു ലഭിച്ച സ്റ്റെതസ്കോപ്പു് കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ഞങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗുഡ് എർത്ത് (സന്മൃത്ത്.)

കെ. കെ. വേലപ്പൻ ബി. എ.

പേൾബക്കിന്റെ ഗുഡ് എത്ത് എന്ന നോവലിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി "സെലിലോയ്ഡിൽ" പകർത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ജീവനചരിതമാണ് ഗുഡ് എത്ത്. ചീനക്കാരനായ ഒരു കർഷകന്റെ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങളും കിതപ്പും നിങ്ങൾക്ക് അതിൽ കേൾക്കാം. അവന്റെ മജ്ജയുരുകി വിയർപ്പാകുന്നതും ആ വിയർപ്പുറച്ച് നെന്മണികളായി രൂപമെടുക്കുന്നതും ആ ചിത്രത്തിൽ കാണാം. അതോടൊപ്പം പ്രകൃതിയുടെ കോപത്തിന്നിരയായി കൃഷിനശിച്ചു കേഴുന്ന അവന്റെ ദീനരോദനവും നമ്മുടെ ചെകിട്ടിൽ വന്നലയ്ക്കും. ഇതിനിടയിൽ വിളനശിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ ആ കർഷകനും കുട്ടിക്കാലത്തുണ്ടാകുന്ന 'ആത്മഹത്യാപൊരിച്ചൽ' കാണുന്ന ഏതൊരുവനും സഹതാപം തോന്നിപ്പോകും;-"ഇതിനൊരു പ്രതിവിധിയില്ലെന്നോ? ആറ്റംബോംബും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും ഉണ്ടാക്കി മനുഷ്യനെ മണ്ണാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനും ഈ മനുഷ്യദ്രോഹികളായ പ്രാണികളെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ലെന്നോ?"

ഈ ചിത്രത്തിൽ ഗ്രാമീണകർഷകരുടെ അകൃത്രിമമായ നിഷ്കളങ്ക ജീവിതത്തേയും, മുതലാളികളുടെ പാപപങ്കിലമായ കപടജീവിതത്തേയും രണ്ടും രണ്ടായിത്തന്നെ ജീവിതത്തിലൂടെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഹൃദയാവർജ്ജകമായ രീതിയിൽ നിറം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. തികച്ചും ചലനാത്മകമാണ് അതിലെ ഓരോ രംഗവും. മനുഷ്യന്റെ വികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുവാനുള്ള കഴിവു അവയ്ക്കുണ്ട്. അനുഭൂതി ചിന്താശക്തിക്കു വളംവെയ്ക്കുകയാണ്. ഇതിൽ നിന്നും നമുക്കൊരു ജീവിതപാഠം പഠിക്കാനുണ്ട്. ഒന്നല്ല പലതും. പഴയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കു മാറ്റം വന്നല്ലാതെ ചൈനയിലെ കർഷകനും രക്ഷയില്ല. ഈ പാഠം ചൈനക്കാർ മിക്കവാറും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാമതായി വയറിന്റെ വിശപ്പിൽ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന കർഷകനും തൊഴിലാളിക്കും ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പിനെക്കുറിച്ചു കാര്യമായ ചിന്തയില്ല. എന്നാൽ വയറിന്റെ വിശപ്പുശമിച്ചാലുടൻ അവൻ ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പുമാറാൻ ക്ഷണം അന്വേഷിച്ചുലയും, അതും ശമിക്കാതെഅവൻ അടങ്ങുകയില്ല.

നമുക്ക് കഥയിലേക്ക് ഒന്ന് എത്തിനോക്കാം. വാങ്ങ് ലാങ്ങ് എന്ന കർഷകയുവാവിന്റെ വിവാഹദിവസമായിരുന്നു അത്. 'മധുരമോഹനമായ ചിന്തകളോടുകൂടി അവൻ ആ ക്രയ്യകത്തു് ഉണർന്നു കിടക്കുകയാണ്. മേച്ചിൽ പഴുതിലൂടെ പകൽ വെളിച്ചം അവന്റെ മുഖത്തു് പുഞ്ചിരിത്തി. അവൻ എഴുന്നേറ്റു് ഉടനെ പോത്തിനെ ചെന്നു തഴുകി തീറ്റി

കൊടുത്തു. പിന്നീട് തന്റെ വൃദ്ധനായ പിതാവിനു കുടിക്കുവാൻ വെള്ളം തിളപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. കുളികഴിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ട മായ്യെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള അഭ്യാടവുമില്ല. ഒരു ധനികന്റെ വീട്ടിലെ അടിമപ്പെണ്ണിനെയാണവൻ വിവാഹം ചെയ്തത്. വഴിയുള്ള അങ്ങാടിയിൽ നിന്നു വാങ്ങിച്ച മാമ്പഴത്തിന്റെ കഴമ്പുതിന്നതിനു ശേഷം വാങ്ങ്ലാങ്ങ് അണ്ടി ദൂരെ എറിഞ്ഞു. ഓലാൻ (മായ്യ്) അതെടുത്തു കുട്ടയിൽ വെച്ചു. വീട്ടിൽ എത്തിയതിനുശേഷം അവൾ ആ സന്ധ്യയ്ക്ക് ഒരു വിളക്കുകത്തിച്ചു മാങ്ങയണ്ടിപാവുകയായിരുന്നു. അതു കണ്ടുവന്ന വാങ്ങ്ലാങ്ങ് വിളക്കെടുത്തു പൊക്കി അവളുടെ മുഖം കൺകുളിക്കെ പാത്തു. അവളുടെ അധരങ്ങളിൽ പുഞ്ചിരിപൂക്കൾ വിടർന്നു, കണ്ണുകൾ പിടച്ചു. സ്വാഭാവികമായ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അവൻ അവളെ ആ ക്രയിലേക്ക് നയിച്ചു. അവർ ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. "വക്കത്തുള്ള" ഒരു ഗൃഹനായികയായി അവൾ ശോഭിച്ചു.

.....

അവനോടൊപ്പം അവളും വയലിൽ പോയി പണിയെടുക്കും. അവരുടെ സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെയും മിതവ്യയത്തിന്റെയും ഫലമായി വാങ്ങ്ലാങ്ങ് പണക്കാരനായി. പ്രകൃതിയുടെ കോപംമൂലം ചില ക്ഷാമങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായെങ്കിലും അവരതിൽ നിന്നു കരകയറി. അവസാനം കോട്ടയും കൊട്ടാരവും രമ്യഹർമ്മങ്ങളും പൂന്തോട്ടങ്ങളുമെല്ലാം ആയി അവർക്ക്. അവരുടെ കുട്ടികളുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും അന്തരീക്ഷമെല്ലാം മാറി. തനിമുതലാളിത്തത്തിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു അവർ. മൂത്തമകൻ ധൂർത്തനും വിടനുമായിരുന്നു. വാങ്ങ്ലാങ്ങിന്റെ അച്ഛന്റെയും മുത്തച്ഛന്റെ മുതുമുത്തച്ഛന്റേയും കാലത്ത് ആ വീട്ടിലെങ്ങും ഒരടിമപ്പെണ്ണുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ന് നൂറുകണക്കിനുണ്ട്. തന്നെയുമല്ല വാങ്ങ്ലാങ്ങിനും ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പു മൂത്തു. തന്റെ ആദ്യ മായ് വെറും ഒരു ബുദ്ധാണെന്നും അവൾക്കവനെയുപ്പിപ്പെടുത്താൻ കഴിവില്ലെന്നും വന്നു. അതിനാൽ അയാൾ "ഹോട്ടലുകൾ" അന്വേഷിച്ചു. അവിടെ നിന്ന് ഒരു വേശ്യയെ തന്റെ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു പാപ്പിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മൂത്തമകനും രണ്ടാമത്തെ മായ്യായ ലോട്ടസ്സുംതമ്മിൽ വേഴ്ചയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു അയാൾ കോപിച്ചു. ഒരു ദിവസം അവർ ഒന്നിച്ചിരുന്നു സല്ലപിക്കുന്നതുകണ്ട് അയാൾ ചെന്നു. മകനെ ഇടിച്ചുപാകമാക്കി.....

അങ്ങനെ തുടരുകയാണു് ആ ജീവിതം. ഓലാൻ ആധിയും വ്യാധിയും മൂലം മരിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി പടം അവസാനിക്കുന്നു. നോവലിൽ അപ്പോളും കഥ അവസാനിക്കുന്നില്ല; പിന്നേയും നീണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വളരെ ഉത്തമമായ സ്ഥലത്തു വെച്ചാണു പടത്തിൽ കഥ അവസാനിക്കുന്നതെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

അങ്ങനെ തീയേറ്ററിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ ഓരോരുത്തനും തോന്നും താൻ ഒരു ജീവിതം അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നു്. ഈ പടം കാണാൻ പോകുന്നവരിൽ മൂന്നുമണിക്കൂർ നേരത്തേക്കെങ്കിലും വ്യക്തിജീവിതത്തെ പാടേ മറക്കേണ്ടിവരുന്നു. കഥയുമായി അത്രത്തോളം ഒട്ടിപ്പിടിച്ച ഒരു ഹൃദയത്തോടും മനസ്സോടും കൂടിമാത്രമേ ആ നടനം കാണാൻകഴിയുള്ളൂ.

ജീ. മുകുന്ദൻ, പാലക്കാട്.

പപ്പൻ—"എടാ, ചാപ്പാ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ കണ്ടിട്ട് കുറെയായല്ലോ. മൂപ്പരു് എവിടെയാണെടോ?"

ചാപ്പൻ—"എന്താ പപ്പാ! ഏട്ടൻ കല്ലായിപ്പോയിട്ട് ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇനിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെ?"

പപ്പൻ—"അയ്യോ! ജ്യേഷ്ഠൻ കല്ലായിപ്പോയോ! എന്താടോ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടോ മന്ത്രവാദികം കല്ലാക്കിവിടലും മറവും?"

ചാപ്പൻ-"നല്ലകമ്പം. ഏട്ടൻ കല്ലായി എന്നസ്ഥലത്തേക്കു പോയി എന്നല്ലെ പറഞ്ഞതു്? അതു മനസ്സിലാക്കാൻ നിന്റെ തലയിൽ തലച്ചോറില്ലല്ലോ."

* * *

അദ്ധ്യാപകൻ (കുട്ടികളോടു്)—"ശ്രീരാമൻ ആരായിരുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾക്കാർക്കെങ്കിലും അറിയാമോ?"

കോരൻ-(വേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു.) "സാർ അദ്ദേഹം പിതൃഭക്തനായിരുന്നു."

അദ്ധ്യാപകൻ—"നെക്സ്റ്റ്."

കോന്തു—"അദ്ദേഹം ദുഷ്ടന്മാരായ രാവണാദികളുടെ അന്തകനാകുന്നു."

താപ്പൻ—(ധൃതിയിൽ എഴുന്നേറ്റു) "സാർ അദ്ദേഹം ഒരുപന്തുകളിക്കാരനായിരുന്നു."

അദ്ധ്യാപകൻ—"അതിനു ലക്ഷ്യമെന്തെടോ?"

താപ്പൻ—"സാർ. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ അരണ്യകാണ്ഡത്തിൽ നോക്കുക. തിശ്ശിരസ്സിന്റെ 'ഉത്തമാംഗങ്ങളും മൂന്നുമുറച്ചപന്താടിനാൻ' എന്നുണ്ടല്ലോ."

* * *

സന്ധ്യാസമയത്തു് ഓയ്യും ഭത്തോവും തമ്മിൽ ഉലാത്തുകയായിരുന്നു.

ഓയ്യു—"ചന്ദ്രൻ കാറിന്നടിയിൽപ്പെട്ടു!

ഭത്തോവു!—(ഞെട്ടിയിട്ടു. അടുത്ത വീട്ടിലെ ചന്ദ്രനാണെന്നു വിചാരിച്ചു)—"അയ്യോ ചന്ദ്രൻ കാറിൽപ്പെട്ടുവോ! മരിച്ചുവോ?"

ഓയ്യു (മന്ദഹസിച്ചു)—"ഞാൻ ആ ചന്ദ്രനെപ്പറ്റിയല്ല പറഞ്ഞതു്. ആകാശത്തിലുള്ള ചന്ദ്രൻ മേഘത്തിന്നുള്ളിൽ പ്പെട്ടുഎന്നാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം."

* * *

ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന വാദ്ധ്യാർ കുട്ടികളോടു്:-"യാതൊന്നും ഉണ്ടാകാത്ത സ്ഥലങ്ങൾക്കു മരുഭൂമിയെന്നും മരുഭൂമികളിൽ ചിലേടത്തു് ചിലതു് ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്കു് മരുപ്പച്ചയെന്നും പറയും അതിന്നു് ഒരു ഉദാഹരണം പറയു."

ഒരു കുട്ടി-"താഴം മരുഭൂമിലെ മരുപ്പച്ച"

മറെറാരു കുട്ടി—"സാർ. അമ്മാമന്റെ തലയിൽ അവിടവിടെ കാണുന്ന ചില രോമങ്ങളെ മരുപ്പച്ച എന്നു പറയാമോ?"

* * *

ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരു വീട്ടിലെ അച്ഛൻ, അമ്മ, മകൻ, വേലക്കാരി, ഇവർ നാലു പേരും വെളിയിലിരുന്നു്, സംസാരിക്കയായിരുന്നു. അവരെല്ലാവരും നാക്കിന്നു കൊത്തയുള്ളവരായിരുന്നു.

മകൻ—"അച്ഛാ! അച്ഛാ! മാനം നിറച്ചു നക്ഷത്രം!"

അച്ഛൻ(അമ്മയോടു്)-"നോക്കു്, നിന്റെ മകന്റെ വിവരം."

അമ്മ—"ഓ. അങ്ങിനെയല്ലെ ഈ സ്കൂളിൽ പറയാൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്."

വേലക്കാരി:—"മൂവളം ഒളപോലെ."

* * *

ഒരിക്കൽ ഒരു ഗുരുനാഥൻ തന്റെ ക്ലാസ്സിൽ മൈഥുനം സമ്മതലക്ഷണം എന്നു ചൊല്ലിനെ വിവരിച്ചു കൊടുത്തു.

അന്നുച്ചയ്ക്കു് സ്കൂൾ മനേജരുടെ തോട്ടകം പരിസരങ്ങളിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ ക്ലാസ്സിലെ ഒരു സരസനായ കുട്ടി ആ ആടിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു്, "നിന്നെ ഞാൻ ക്കൊല്ലട്ടയോ?,, എന്നു് അതിന്റെ തലപിടിച്ചു പൊന്തിച്ചു ചോദിച്ചു. അതു ഒന്നും ഉരിയാടത്തതിനാൽ മാസ്റ്ററുടെ വിവരണപ്രകാരം അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തികൊണ്ടു് അതിനെ കൊന്നു.

ഈ വർത്തമാനം അറിഞ്ഞ ഗുരുനാഥൻ കുട്ടിയോടായിട്ടു്, "എന്തിനാടൊ നീ ആടിനെ കൊന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കുട്ടി, "സാർ. ഞാൻ അതിനോടു് കൊല്ലട്ടയോ?" എന്നു ചോദിച്ച സമയത്തു് അതു മൈഥുനമായിട്ടു് ഇരുന്നു. സാർ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ മൈഥുനം സമ്മതലക്ഷണം എന്നു്? അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നെയുള്ളു.

* * * *

ഒരു റോഡിൽ കൂടി ഒരു കന്യക ഏതോ മയും മേച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവളെ മോഹിച്ചിട്ടു ഒരാൾ അവളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു് അവളോടു്, "ഞാൻ നിന്നെ ഒന്നു ചുംബിക്കട്ടെ. അതു നീ നിന്റെ വീട്ടിൽ പറയുമോ?"

അവൾ—"നീ ഇതു എത്രമയെ ചുംബിച്ചോ. അതു എന്നെക്കാൾ വേഗത്തിൽ ഓടിയിട്ടു് വീട്ടിൽ പറയും."

* * *

തേക്കാടൻ

ഗോപി—"രാജു, നിന്റെ അച്ഛൻ ഇമ്പീരിയൽ ബാങ്കിലെ കാഷ്യറാണെന്നു നീ വമ്പു പറയാറുണ്ടല്ലോ. എന്നിട്ടാണോ നിന്റെ പക്കൽ ഒരു ചില്ലി എടുക്കാനില്ലാത്തതു്?"

രാജു—അയ്യേടോ ഗോപി, നിന്റെ അച്ഛൻ Eye specialist അല്ലേ? അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നിന്റെ വല്യമ്മയുടെ രണ്ടു കണ്ണും പൊട്ടിപ്പോയതു്."

* * *

ഒരു വികൃതിക്കുട്ടി ഒരു മാന്തോപ്പിൽ കയറി മാങ്ങാപറിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. തോട്ടക്കാരൻ വരുന്നതു കണ്ടു് അവൻ മാവിൽ നിന്നു താഴെയിറങ്ങുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. ഇതു കണ്ടതായ തോട്ടക്കാരൻ—"എന്തിനാണെടാ, നീ മാവിൽ കയറിയതു്?"

"എന്റെ തുടിനു് പുല്ലുപറിക്കുകയായിരുന്നു."

"മാവിലാണോ പുല്ലിരിക്കുന്നതു്.?"

"ഇല്ലെന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ ഇറങ്ങിയതു്."

* * *

പരിഷ്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു പതിവിൽ താമസിച്ചു വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ കണ്ടതു തന്റെ ഭാര്യ മോടിയായി വസ്ത്രാഭരണം ചെയ്തു എവിടെയോ പോകുവാൻ തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു്- അദ്ദേഹത്തിനു അവളെ കണ്ട ഉടനെ കാര്യം മനസ്സിലായി.

"ഓഹോ, മനസ്സിലായി. ഇന്നു സിനിമയ്ക്കു പോകണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞോ? പക്ഷേ ഞാൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുകയാണു്. യേങ്കുരമായ തലവേദന. ദേഹവും പൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു് എനിക്കു് വരുവാൻ സാധ്യമല്ല."

ജ്യോതിഷമാസിക

വിശേഷാൽപ്രതി.

മഹാത്മാപ്രസ്, തൃശ്ശൂർ.

കേരളത്തിലെ ജ്യോതിഷവിഷയകമായ മാസികകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ശ്രീ കേ. കേ. കുറുപ്പിന്റെ നിപുണമായ അധിപത്യത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുന്ന ഈ മാസിക മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ഓരോ ലക്കത്തിലും, വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പ്രസാധകന്മാർ കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധ വച്ചാൽ, ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിത്തീരുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുമാത്രം പറയാനിടയായതു് വിശേഷാൽപ്രതിയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ചില ജാതകക്കുറിപ്പുകൾ വായിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. ഈ കുറിപ്പുകൾക്കു് വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു ജനനമദ്ധ്യത്തിലുള്ള വിലയും, നിലയും, നിശ്ലേഷം മറന്നിട്ടു്, അവരെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവുകളെമാത്രം ആധാരമാക്കി, തദനുഭവങ്ങൾക്കു് ഉപപത്തി കണ്ടുപിടിക്കാനാണു് ലേഖകൻ ശ്രമിച്ചുകാണുന്നതു്. ഴേക്കുന്നത്തിലുള്ള ഈ മാതിരി ജാതകചിന്തനം ജ്യോതിർവിജ്ഞാനത്തിൽ അനുവാചകന്മാർക്കുള്ള താൽപര്യത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കയേയുള്ളു. നോക്കുക:—"മകരംരാശിയുടെ അന്ത്യദ്രേക്കാണത്തിനു വില്ലും അമ്പും ധരിച്ചു ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ സ്വരൂപമാണു്. രാജൻ ബാബു സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ഒരു ഉറച്ച സേനാനി ആയതു് ഈ ദ്രേക്കാണത്തിന്റെ ഫലമാണു്." ശരീരാഭിസ്ഥിതിയേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ലഗ്നം, ലഗ്നനവാംശകം, ദ്രേക്കാണം തത്തദധിപതികൾമുതലായി പലതിനേപ്പറ്റിയും ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നിരിക്കെ ദ്രേക്കാണസ്വരൂപംകൊണ്ടുമാത്രം സ്വഭാവനിർണ്ണയം സാധ്യമല്ല. അനേകം ഉപാധികളിൽ അത്യന്തം തെന്നുന്ന മാത്രമേയുള്ളു.

കിന്നരോപമതനുസ്സകംബുള
സ്തൂണചാപകവചൈഃസമന്വിതഃ
കംഭമേചരതി രത്നചിത്രിതം
സുന്ദരം മകരരാശി പശ്ചിമഃ

എന്ന ഹോരാവാക്യം അനുസരിച്ചു് രാജൻബാബുവിനെ ഒരു യോദ്ധാവായി പറയണമെങ്കിൽ കർക്കടകത്തിന്റെ അന്ത്യദ്രേക്കാണത്തിൽ ജനിച്ച പണ്ഡിത്ജി മായ്യാരേണാത്മജ്ഞവേ നെഹ്രൂനായും ഇരിക്കേണ്ടേ? മിശ്രദ്രേക്കാണമായ മകരാന്ത്യദ്രേക്കാണത്തിൽ ജനിക്കയാൽ, രാജൻബാബു, ജാതകപാരിജാതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുംപോലെ, കൃശീലനും, പരയുവതിരതനും, ക്രൂരദൃഷ്ടിയും, ചഞ്ചലാത്മാവും ഒക്കെ ആകണമെന്നും വരുന്നില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ, രാജൻബാബു ഒരു യോദ്ധാവെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നതു് ഔപചാരികമായിട്ടാണു്. ആധ്യാത്മികസമരത്തിനു് വില്ലുമമ്പുമൊന്നും ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ആ ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗ്രഹണങ്ങളിൽ മിക്കവയും അമ്പിൽ തുംഗതാദിബലവിശിഷ്ടനായി നില്ക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെ ഫലമാണു്. അമ്പിലെ ചന്ദ്രൻ ജാതകനു് പ്രജ്ഞാ, മേധ, പ്രതിഭ, വിവേകം, മന്ത്രശക്തി, പുത്രസന്തതി മുതലായവ നല്കുന്നു എന്നു ഹോരയും,

മന്ത്രക്രിയാസക്തമനാ ഭയേൽപ
ജ്ഞാനീ മനസ്വീ തനയേ സതീന്ദ്രേ

പരിഷ്കാരിയായയുവതി—(ദേഹത്തു തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടു്)"ശരി, ശരി, ശരി. ഇതാ ഞാൻ പോയി ഡോക്ടറേ ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞയയ്ക്കാം. പക്ഷേ ഞാൻ ഫസ്റ്റ് ഷോ കണ്ടിട്ടേ മടങ്ങുകയുള്ളു. അതുവരെ നിങ്ങൾ : വിശ്രമിക്കൂ.

എന്ന പരിജാതവും വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ചന്ദ്രനെ തുംഗതവും പക്ഷബലവും, വ്യയകേന്ദ്രവും കൂടിയുണ്ടായാലത്തെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? വ്യയത്തിനെ ചന്ദ്രൻ അഷ്ടമല ഭാധിപത്യവും ലഗ്നാൽ ദ്വാദശവിക്രമസ്ഥനോധിപത്യവും ഉണ്ടെങ്കിലും, അതൊന്നും കേസരിയോഗത്തിനു് വളരെയൊന്നും ബാധകമല്ല.

"തൃതീയവ്യയാധിപനായ വ്യയൻ ആറിലോ എട്ടിലോ, പന്ത്രണ്ടിലോ അല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാവത്തിൽ നില്പുണ്ടായാൽ ശുഭപ്രമല്ല." ശരി. പക്ഷേ അടുത്ത വാക്യം വരം ശപഥമായിപ്പോകുന്നു. "വ്യയന്റെ ഈ അഷ്ടമസ്ഥിതിയാണ് ജാതകനെ ത്യാഗസന്നദ്ധതയുള്ളവനും ഏതു ക്ലേശവും സഹിച്ചു വിജയവേളയിലേക്ക് ആരോഹണം ചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യമുള്ളവനുമായി ശുപാർശപ്പെടുത്തിയതു്."

പന്ത്രണ്ടാം ഭാവാധിപനായതുകൊണ്ടു് വ്യയനു് മറ്റൊരു സ്ഥാനവും ശുഭമല്ലെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അത്ര ശരിയല്ല. ആ വ്യയം ധനവിലോ മീനത്തിലോ നിന്നിരുന്നെങ്കിൽ,

ലഗ്നാദന്ത്യഗൃഹാധിപേ ബലവതി
സപ്തർക്ഷേ ചിരായുഃ സുഖീ"

എന്ന വിധിപ്രകാരം ശുഭഫലപ്രനെ തന്നെയായിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ വ്യയാധിപന്റെ അത്യുച്ചസ്ഥിതിയും അനശയനാദികളെ സംഘടിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും ദോഷകരമല്ല. അതെങ്ങനെയും ഇരിക്കട്ടെ. ഒസ്ഥാനാധിപനായ വ്യയം എട്ടാംഭാവത്തിൽ നില്പുണ്ട്. ആ നിലയാണ് ജാതകന്റെ ത്യാഗസന്നദ്ധതയ്ക്കും ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയ്ക്കും ഹേതു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് യുക്തിക്കും പ്രമാണത്തിനും യോജിച്ചതാണോ?

കാന്തഃഖേലഗതിഃ പൃഥുശ്രവഭനഃ
പുഷ്ടാസ്യപാർശ്വേങ്കിത
സ്ഥൂലശ്ലേക്ഷസഹഃ പ്രഭുഃ കകുഭവാൻ
കന്യാപ്രജഃശ്ലേഷ്മളഃ
പൂർവൈർ ബന്ധുഭിരാത്മതേജസരഹിത-
സ്ത്യാഗോദ്യതഃ ക്ഷമീ
ദീപാഗ്നിഃ പ്രമദാപ്രിയഃസ്ഥിരസുഹൃ-
ന്മധ്യാന്തസൌഖ്യഃ കവി

എന്ന പ്രമാണം തന്നെ, രാജൻബാബുവിന്റെ ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയും ത്യാഗത്തിനും മതിയായ ഉപപത്തി നല്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വേറൊരു ശപഥം നോക്കുക: "തുലാത്തിൽ—കേന്ദ്രത്തിൽ ശുക്രൻ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശേഷം ഭാരതീയ നേതാക്കന്മാരുടെ പലരുടേയും ജാതകത്തിൽ കാണ്മാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണമായി മഹാത്മജി, നെഹ്രു, പട്ടേൽ മുതലായവരുടെ ജാതകം നോക്കുക.....പക്ഷേ രാജൻബാബുവിന്റെ ജാതകത്തിൽ ശുക്രനു ഭരണാധിപത്യം എന്നു കൂടി ഒരു പദവിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ബാക്കി ആക്കം റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ പ്രസിഡണ്ടാകുവാൻ സാധിക്കാതെ, അല്പഹേതുനാമാത്രം സാധിച്ചതു്."

ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ, പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാണ് പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനം എന്നു തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ വാസ്തവം അതല്ല. ജാത്യാധിപതിയായ ബുധന്റെ ഭാശയിൽ, പഞ്ചമകർമാധിപതിയായ ശുക്രന്റെ അപഹാരത്തിൽ, അല്പഹേതുനു് ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനലബ്ധി ഉണ്ടായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ മറ്റാർക്കും ആ സ്ഥാനം കിട്ടാതിരുന്നതു്, പഞ്ചമകർമാധിപത്യം വന്ന ശുക്രനു് തുലാത്തിൽ സ്ഥിതി വന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും മറ്റാർക്കും അതു ലഭിക്കാതെ വന്നതു്, അവരുടെ ജാതകത്തിൽ ശുക്രനു് ആ നില വരായ്കയാലാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടു്, മറ്റൊരിടത്തു് നെഹ്രുവിനെപ്പറ്റി "അതിനുമേൽ 1952 ജൂൺ 8-ാംതീയതിവരെ, ശുക്രാപഹാരകാലമാണു്. ഈ കാലത്തു് "പണ്ഡിത്"ജി റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ പ്രസിഡണ്ടു് സ്ഥാനത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടാൽ" എന്ന പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പൂർവാപരവൈരുദ്ധ്യം കാണുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ നെഹ്രുവിന്റെ ജാതകത്തിലെ യോഗകാരകൻ കുജനാണു്. ആ ഭുക്തികാലത്തു് അല്പഹേതു പ്രധാനമന്ത്രിയായി; ശുക്രാപഹാരകാലത്തു് അല്പഹേതു ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നു നിഷ്കാസിതനാവുക എന്ന ഭരദർഭാശ്രം ജൻഡ്യൂഷ്യൽസ്റ്റാവുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ കാരണമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

സുഭാഷിന്റെ ജാതകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവമദ്ധ്യേ ദൈവജ്ഞൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—"മേടലഗ്നം രാഷ്ട്രീയപ്രധാന്യമുള്ളതാണു്. ഈ ലഗ്നത്തിൽ

ജാതനായവന്നു് ഒരസാധാരണ തേജസ്സു് ഉണ്ടായിരിക്കും: മേടരാശിയുടെ അധിപൻ ചൊവ്വായ്കൊണ്ടു് സേനാധിപത്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ഈ ലഗ്നജാതന്മാർ സേനാധിപന്മാരായോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായോ രണാധിപന്മാരായോ ഭവിക്കും. നേതാജി എന്ന പേരിനു ബോസു് അർഹനായതുതന്നെ മേടലഗ്നത്തിൽ ജാതനായതുകൊണ്ടാണെന്നു തിരിച്ചും പറയാം." ഇതൊക്കെ വെറും രൂപഗങ്ങളല്ലേ? മേഷലഗ്നത്തിനു ഹോരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'രഹിതോ ബാല്യേ ദ്രുമേ' ഇത്യാദി പലേ ഫലങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം നേതാജി'യായിത്തീർന്നതും തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം മനപ്പോലെയാപ്പോലെ ശോഭിച്ചിട്ടു് ഒടുവിൽ പരാജയം അടഞ്ഞതും ഗ്രഹങ്ങളുടെ പ്രത്യേകചില നിലകൾകൊണ്ടാണു്.

സർദ്ദാർ പട്ടേലിന്റെ ലഗ്നവും മേടം തന്നെ ആയതിലാണത്രേ അദ്ദേഹത്തിനു് സർദ്ദാർപട്ടം ലഭിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതകത്തിൽ ലഗ്നാധിപനായ കുജൻ ഉച്ചസ്ഥനായി സ്വക്ഷേത്രശനായ കർമ്മാധിപതിയോടുകൂടി നില്പുണ്ടതും ചന്ദ്രനൊഴിച്ചുള്ള മറ്റെല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും ലഗ്നത്തിനെ ദൃഷ്ടിചെയ്തിരിക്കുന്നതും ദൈവജ്ഞൻ മറക്കുകയെന്തായാലും തോന്നുന്നു.

ഇങ്ങനെതിരി ഒഴുക്കെന്നട്ടിലുള്ള ജാതകചിന്തനം കേവലം മിരട്ടുവിദ്യയാണെന്നും പ്രസാധകന്റെ വിപുലമായ പാണ്ഡിത്യത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. പക്ഷേ ഇതുമുഴുവൻ പറഞ്ഞതു് കേവലം പൊരോഗ്രഹപദവി അവലംബിച്ചല്ലെന്നും മാസിക നന്നായിക്കാണണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടേ മറ്റു ലേഖനങ്ങളിൽവച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും രസിച്ചതു് വൃദ്ധസാഹിത്യപ്രേമിയായ ശ്രീ. പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ലേഖനമാണു്. ശ്രീ. പി. ഭാസ്കരൻപിള്ളയുടെ ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പലതിലുമാടം ഞങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ഉദാഹരണാർത്ഥം എടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്ന ജാതകങ്ങളിലെ ദോഷഫലങ്ങൾ ശുക്രന്റെ കുജസമ്പർക്കയോഗത്താൽ മാത്രം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയാണോ എന്നു് ഒന്നുകൂടി ചിന്തിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു.

പരാപേക്ഷക്കൂടാതെ പുതുങ്ങിയ ചെലവിൽ

ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാൻ

അത്യന്ത്യമഹോപാദ്ധ്യായൻ

പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പു്

ഇതാ അച്ചടിച്ചു തയാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ക്രൌൺ 8-ൽ 900 പേജുകളം. മുഴക്കാലിക്കോ ബയൻറു്.

വില നാലു രൂ. മാത്രം.

റെഡ്യർ പ്രസ്സു് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം

ജാതക ചിന്താമണി

(തുടർച്ച)

തകഴി, കെ. രാമവാര്യർ.

കുജൻ.

1. ലഗ്നഭാവത്തിൽ:—രാജഭണ്ഡനം ഏല്ക്കുക, ശരീരത്തിൽ തീപ്പൊള്ളൽ പറ്റുക, കളത്രദുഃഖം, പുത്രശോകം. ശിരോരോഗം നേത്രരോഗം, നിഷ്ഫലകർമ്മം, എന്നാൽ ലഗ്നം മകരമോ, മേടവൃശ്ചികങ്ങളോ ആണെങ്കിൽ മഹാഭാഗ്യം.

2. രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—ആക്കും രസിക്കാത്ത വാക്ക്, കുടുംബസൌഖ്യമില്ലായ്മ, ധനം വല്ലതും കിട്ടിയാൽ നശിപ്പിക്കുക.

3. മൂന്നാംഭാവത്തിൽ:—കരബലം കൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച ധനം, സഹോദരബാധ, പരിഹാസ്യമായ തപശ്ചര്യ.

4. നാലാംഭാവത്തിൽ:—സർവ്വത്ര അശുഭം, ബന്ധുക്കളിൽ നിന്നും ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും അസുഖം, രാജാവിൽ നിന്നു ചില സമ്മാനങ്ങളും.

5. അഞ്ചാംഭാവത്തിൽ:—ഉദരരോഗം, പാപകർമ്മങ്ങളിൽ ആസക്തി; ദുഃഖാധിക്യം, പുത്രനാശം.

6. ആറാംഭാവത്തിൽ:—ശത്രുസംഹാരം, പൂർവ്വാർജ്ജിതസ്വത്തിന്റെ നാശം, നവീനസമ്പാദ്യം, മാതുലാദികൾക്കു കഷ്ടം.

7. ഏഴാംഭാവത്തിൽ:—നിഷ്ഫലമായ വിവാഹപരിശ്രമം, നിഷ്ഫലമായ വാണിജ്യയത്നം, ശത്രുബാധ, ഭാര്യാനാശം.

8. എട്ടാംഭാവത്തിൽ:—എന്തെല്ലാം ദാനം ചെയ്താലും ബന്ധുക്കൾക്ക് ശത്രുത, സർവ്വത്ര കായ്വിഷ്ടം, അതികഷ്ടം.

9. ഒമ്പതാംഭാവത്തിൽ:—സമ്പത്ത്, കഠിനപ്രവൃത്തി, ഗുരുദ്വേഷം, നിഷ്പ്രയോജനം, ഭാര്യയുടെ പ്രഥമ സഹോദരന്റെ നാശം.

10. പത്താംഭാവത്തിൽ:—സർവ്വത്ര വിജയം, സർവ്വമാന്യത, നിസ്തുല്യപരാക്രമം, കുബേരധനവിഭ്രമം, സേവകബാഹുല്യം, വംശോദ്ധാരണം.

11. പതിനൊന്നാംഭാവത്തിൽ:—ശത്രുസംഹാരം, ലോഭശീലം, പുത്രദുഃഖം, ഏഷണികേടുകൊണ്ട സ്വഭാവം, ധനസമ്പത്ത്.

12. പന്ത്രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—സമരവൈദഗ്ദ്ധ്യം, ശത്രുവംശധ്വംസനം, ധനഹീനത, പരാപവാദഭീതി പാരത്രിക ചിന്താവ്യാകുലത.

ബുധൻ.

1. ലഗ്നത്തിൽ:—ശ്രേഷ്ഠത, സൌന്ദര്യം, വാങ്മാധുര്യം, വൈദ്യവിദ്യാകുശലത.

2. രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—ബുദ്ധിവൈഭവം, സജ്ജനബഹുമാനം, പാണ്ഡിത്യം, വശ്യവചസ്സ്, സുഖം, സാരജ്ഞത, ഔദാര്യം.

3. മൂന്നാംഭാവത്തിൽ:—വാണിജ്യകൌശലം, നയോപായം, ജനസ്വാധീനത, കൌതുകത്തിൽ മഹാഭോഗം, അന്ത്യകാലം, സർവ്വസംഗപരിത്യാഗം.

4. നാലാംഭാവത്തിൽ:—ഉത്തമമിത്രബാഹുല്യം, രാജാലയത്തിൽ ഉദ്യോഗം, ലേഖകത്വം, അഥവാ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു് എഴുതിക്ക, പിതൃസ്വത്തു് കിട്ടാതെ പോകുക.

5. അഞ്ചാംഭാവത്തിൽ:—ആദ്യപുത്രൻ മോശം, ധിഷണാശക്തി, സർവ്വത്രഗ്രഹണപാടവം, അഭിചാരാദി പ്രയോഗകൌശലം, അവതാരവിഷ്ണുവിൽ ഭക്തി, മന്ത്രോപാസന.

6. ആറാംഭാവത്തിൽ:—ജനവിരോധം, ശത്രുജയം, തത്വജ്ഞാനം, പൂർവ്വാർജ്ജിതധനം സൽക്കർമ്മങ്ങൾക്കായി നശിപ്പിക്കുക, പരിശ്രമിച്ചു സമ്പാദിക്കുക.

7. ഏഴാംഭാവത്തിൽ:—കുബേരപ്രതുല്യകാമുകൻ, ഭാര്യ പുംശ്ചലി, ധാതുക്ഷീണൻ, സുന്ദരവർണ്ണൻ.

8. എട്ടാംഭാവത്തിൽ—ദീർഘായുസ്സ്, പ്രസിദ്ധി, സ്ത്രീസുഖം, വിക്രയസാമർത്ഥ്യം, ധനസമ്പത്ത്.

9. ഒമ്പതാംഭാവത്തിൽ:—ധർമ്മശീലം, ബുദ്ധിശക്തി, പുണ്യകർമ്മം, വംശയശോവൃദ്ധി, രാജപ്രതാപം ദുർജ്ജനങ്ങളെ പരിഹസിക്കുന്നതിൽ അത്യുത്സാഹം.

10 പത്താംഭാവത്തിൽ:—ഭ്രഷ്ണപ്രിയം. ദണ്ഡനാധികാരം, ധനവിനിമയകൌശലം, നീതിജ്ഞത, നിയമജ്ഞത, നിസ്തുല്യധനം.

11. പതിനൊന്നാംഭാവത്തിൽ:—ആചാര്യപ്രസാദം, ധാർമ്മിക ജീവിതം, സൌന്ദര്യം, ധനസമ്പത്ത്.

12. പന്ത്രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—ബ്രഹ്മധ്യാനനിരതന്മാരായ സാത്വിക ജ്യോതിസ്സുകളുടെ നിരന്തരാഗമനം, ശത്രുവംശത്തിന്റെ ധ്വംസനം, സവർണ്ണഭണ്ഡാരനായകത്വം.

ഗുരു.

1 ലഗ്നത്തിൽ:—മനോജ്ഞവേഷാഡംബരം, ഗുരുഭക്തി, സുഖം, സൌന്ദര്യം ആല്പവീര്യം, സുഖാർത്ഥം ധനവ്യയം, ദീർഘദർശിത്വം,

2. രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—കവിത്വം, ബുദ്ധി, ഭണ്ഡനാധികാരം, ശീഘ്രഭോഗം, അതിപരിശ്രമംകൊണ്ടു ലബ്ധമായ ധനം, കിട്ടിയതു് പോരാപോരാ എന്നുള്ള വിചാരം.

3. മൂന്നാംഭാവത്തിൽ:—ലഘുത്വം, സോദരാധിക്യം, കൃതഘ്നത, ബന്ധുക്കളിൽ സ്നേഹമില്ലായ്മ, മിത്രങ്ങളോട് നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹമില്ലായ്മ, ഉന്നതിക്കു് ഏതെങ്കിലും വഴി വന്നാൽ ക്രൂടിബുദ്ധിശ്രുനൃതകൊണ്ടു് അതുതട്ടിക്കളയുന്ന ശീലം.

4. നാലാംഭാവത്തിൽ:—ഉത്തമവാഹനങ്ങൾ, പുണ്യകർമ്മം, വിശിഷ്ടഗൃഹം, ശത്രുജയം പ്രതാപം.

5. അഞ്ചാംഭാവത്തിൽ:—ബുദ്ധിവിലാസം, വാചാലത്വം, ദേവനാധൈര്യം ലേഖനനിർമ്മാണചാതുരി അന്ത്യകാലം, പുത്രന്മാരിൽ നിന്നു സുഖാനുഭവം.

6. ആറാംഭാവത്തിൽ:—ശത്രുനാശം, രോഗം, മാതുരിതം ഭാഗ്യാദുഃഖം.

7. ഏഴാംഭാവത്തിൽ സൗന്ദര്യം, ബുദ്ധി, വംശബലം; വീര്യം, ധനം, സ്ത്രീകൾക്കു് അപ്രിയം, ഗർവ്വം.

8. എട്ടാംഭാവത്തിൽ:—പിതൃഗൃഹത്തിൽ ചിരവാസമില്ലായ്മ, സ്വഗൃഹംതന്നെയും ദീർഘകാലം നില്കയില്ല. ശരീരം രോഗങ്ങൾക്കധീനം. അന്ത്യം നിർവ്വാണപദം.

9. ഒൻപതാംഭാവത്തിൽ:—സർവ്വാ ആലസ്യം, ഉന്നതപ്രാസാദത്തിൽവാസം. രാജാവിന്റെ വാത്സല്യസ്നേഹങ്ങൾ, ബ്രഹ്മധ്യാനനിരതന്മാർക്കപ്രിയം, തപോനിഷ്ഠ, ബന്ധുക്കൾ വിനയപൂർവ്വം ബഹുമാനിക്കും.

10. പത്താംഭാവത്തിൽ:—മനോഹരമായ ഗൃഹം, മഹത്തായ തേജസ്സ്, പുത്രദ്വേഷം, അസൂയ.

11. പതിനൊന്നാംഭാവത്തിൽ:—സർവ്വാധികാരം, ധർമ്മശീലം, സൽപുത്രലാഭം, പിതൃഭക്തി, പാണ്ഡിത്യം, പരോപകാരം.

12. പന്ത്രണ്ടാംഭാവത്തിൽ:—പേരിനു് പണം ചിലവുചെയ്ക, പതിക്കന്നേസ്വഭാവം, പാപശീലം.

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന

ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം

ഒരണയ്ക്കു് എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണു്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.